

JAMES HADLEY CHASE

MORTII NU VORBESC

JAMES HADLEY CHASE

Morții nu vorbesc

În românește de Veronica Focșeneanu

Editura Univers
București - 1978

Cuprins

CAPITOLUL I	4
CAPITOLUL II	19
CAPITOLUL III	33
CAPITOLUL IV	49
CAPITOLUL V	62
CAPITOLUL VI	77
CAPITOLUL VII	91
CAPITOLUL VIII	107
CAPITOLUL IX	124
CAPITOLUL X	142
CAPITOLUL XI	161
CAPITOLUL XII	180
CAPITOLUL XIII	198
CAPITOLUL XIV	217
CAPITOLUL XV	235

CAPITOLUL I

I

Din spatele biroului său somptuos, Edwin Fayette, redactorul șef de la *Cronica crimelor*, ne privea sever, cu un trabuc în colțul gurii.

— Luați loc, ne invită făcându-ne nerăbdător semn cu mâna. La ce mai lucrați voi doi acum?

M-am tolănit în cel mai confortabil fotoliu din cameră, în timp ce Bernie Low se așează cât putu mai departe de Fayette și începu să-și roadă unghiile.

Colaboram cu Bernie de vreo doi ani; scriam istorioare pentru *Cronica crimelor*, o revistă lunară de povestiri polițiste și de crime, care era cea mai căutată dintre cele de genul ei. Eu le concepeam și Bernie le așternea pe hârtie. Ne convenea amândurora. Nu reușeam niciodată să-mi adun energia necesară ca să le transcriu, iar Bernie n-avea niciodată idei.

Bernie era un fost autor de scenarii pentru Hollywood; era scund și îndesat, cu o înfățișare de om energic. Avea un cap alungit, o frunte înaltă, iar ochelarii solizi de baga îi dădeau un aer cu mult mai isteț decât era în realitate. O dată îmi mărturisise că și-a păstrat slujba de la cinematografie numai datorită formei capului.

Bernie era mereu îngrozit că ar putea rămâne fără slujbă. Ori de câte ori era chemat în birou la Fayette,

avea senzația că o să-i arate ușa. Însurat cu o femeie risipitoare care se dădea în vânt după lux, împovărat de o casă uriașă și o groază de datorii, viața devenise pentru el un șir nesfârșit de eforturi cumplite ca să se mențină la suprafață.

— În momentul de față, i-am spus, avem o idee și încercăm să creem atmosfera. Cam într-o săptămână ți-o dăm gata; o să te facă praf!

— Bine, puneți-o la raft. Am altceva pentru voi. Mai puteți aștepta cu povestirea voastră?

— Sigur! Ce ne dai?

Fayette scoase un dosar din birou.

— Vreau o serie de articole despre persoane dispărute. Vă dați seama că în țara asta peste treizeci de oameni pleacă în fiecare zi de acasă și dispar pur și simplu? L-am pus pe Carson să răscolească niște cazuri mai interesante și am aici unul pentru voi. Aș vrea să vă apucați de el fără întârziere.

Bernie și cu mine ne-am uitat unul la altul. De o săptămână ne împotmolisem la o poveste căreia nu mai reușeam să-i dăm de capăt, așa că ideea lui Fayette ne surâdea.

— Și care ar fi povestirea? am întrebat.

— Anul trecut, în august, a dispărut o fată pe nume Fay Benson, spuse Fayette. Era dansatoare și cântăreață la clubul de noapte Florian din Welden. Dacă nu știți, aflați că Welden e la 60 de mile sud-est de San Francisco. Fata avea mare succes. Directorul clubului i-a promis că îi va prelungi contractul, așa că n-avea niciun motiv să dispară. Pe 17 august a venit la club ca de obicei și a intrat în cabina ei. La ora nouă, băiatul s-a dus și a anunțat-o că mai avea cinci minute până îi venea rândul. A văzut-o îmbrăcată ca pentru număr, adică într-un bikini cu paiete, joben și

niște pene. Fata i-a spus că e gata și el a plecat. A fost ultimul care a văzut-o. Când s-au trezit că nu apare pe scenă, au trimis după ea, dar cabina era goală. Hainele cu care venise erau acolo și – ceea ce e mai important – geanta cu douăzeci de dolari era pe măsută; fata însă dispăruse.

Directorul l-a întrebat pe portarul de la ieșirea actorilor dacă o văzuse, dar acesta nu văzuse nimic. Cealaltă ieșire, în afară de ieșirea clienților care se făcea prin restaurant, se afla la subsol. Paznicul de acolo n-o văzuse nici el. Pe oricare ușă ar fi ieșit fata, adică pe ușa pentru mărfuri, pe la intrarea actorilor sau prin restaurant, pe la intrarea principală, nu se putea să le fi scăpat pentru că era îmbrăcată pentru scenă. Directorul era convins că trebuia să fie încă la club. Au răscolit toată clădirea, dar n-au dat de ea. Au chemat poliția. Nici ei n-au găsit-o. Au aflat însă că obținuse contractul la club printr-o agenție, dar agenția nu știa decât că înainte fata lucrase la Swallow Club în San Francisco – cel puțin așa le spusese. Poliția a verificat la Swallow Club, dar acolo nimeni nu auzise de ea. Se părea că n-avea nicio prietenă. Locuia la Shad Hotel, o clădire fără pretenții de lângă club, dar băiatul de la recepție le-a spus că nu venea nimeni pe la ea niciodată și că nu primea niciun fel de scrisori. Poliția și-a continuat cercetările câteva săptămâni, pe urmă, pentru că n-au dat de niciun fir și nici n-au găsit cadavrul, s-au lăsat pângubași.

Fayette închise dosarul și mă privi.

— Nu crezi că ai putea să scoți o povestire pe cinste din întâmplarea asta?

Eram de acord, dar mă învățasem să nu mă arăt prea entuziasmat de ideile lui Fayette. Nu știu cum se

facea, dar se alegea praful de ele când te așteptai mai puțin.

— Nu sună rău, dar dacă poliția n-a prins niciun fir, cum o să prindem noi?

— În general, oamenilor nu le surâde să stea de vorbă cu cei de la poliție. Și, pe lângă asta, îmi place povestea și am de gând să pun niște bani la bătaie. Oamenii spun multe când le iese ceva. Sunt convins că mergem la sigur cu chestia asta și vreau să vă țineți de ea.

— Bine, am spus și am întins mâna după dosar. Ai toate informațiile aici?

— Nu-s mai multe decât v-am spus; câteva nume și o fotografie a fetei, atât. O să trebuiască să porniți de la zero.

— Și cheltuielile noastre? Întrebă Bernie puțin cam prea nerăbdător.

Fayette se încruntă la el.

— Rezonabile; adică ceea ce consider *eu* rezonabile. Îmi faceți o notă pentru fiecare bănuț cheltuit – ați priceput?

Bernie zâmbi fericit. Doar nu stătuse patru ani la cinematografie fără să învețe cum să umfle o notă de cheltuieli.

— Sigur că o să vă facem nota, domnule Fayette, spuse el.

M-am uitat la fotografia lui Fay Benson pe care o găsisem în dosar. Poza lucioasă arăta o fată de vreo douăzeci și patru de ani, în costum de baie cu paiete și joben. Chipul drăgălaș, încadrat de un păr blond și mătăsos, era după părerea mea, la fel de deosebit pe cât îi era de seducătoare silueta. I-am dat poza lui Bernie.

— la uită-te puțin, am spus.

Bernie făcu ochii mari și scoase un fluierat admirativ.

— Ei, hai să mergem, spuse el, ridicându-se în picioare. Dacă arată ca-n fotografie, merită s-o găsim.

II

Conduceam spre Welden în mașina închiriată la San Francisco – un Buick Roadmaster. Începuse să se întunece.

Prima impresie pe care ți-o lăsa Weldenul era de oraș bine proiectat, prosper și curat, cu străzi largi și trotuare aglomerate.

— N-arată rău pentru un orașel de provincie, spuse Bernie, sucindu-și capul după o blondă înaltă și mlădioasă care aștepta să traverseze strada și care îl fixase cu o privire îndrăzneată pe când treceam pe lângă ea. Cel puțin, se pare că n-au stârpit neamul femeiesc și ăsta-i semn bun.

— N-ai de gând să mai taci? i-am spus enervat. Numai la asta-ți zboară gândul – femei. Ar trebui să ai puțină rușine, mai ales că ești însurat.

— Dacă ai avea-o pe Clair de nevastă, ai face și tu ca mine, zise Bernie. Femeia asta mă scoate din minți. Mereu zbiară după câte ceva. Dacă n-aș mai vedea și altele din când în când, aș ajunge să cred că toate sunt ca ea.

— De ce te-ai însurat atunci?

Bernie zise cu amărăciune:

— Chiar atât de prost mă crezi?! Nu *eu* am luat-o; *ea* m-a luat pe mine.

Am încetinit și am tras lângă trotuar ca să întreb un polițist unde se afla Shad Hotel. Mi-a arătat drumul, și

după vreo cinci minute am ajuns.

N-arăta prea grozav. Era o clădire înaltă, înghesuită între un bloc cu birouri și un magazin cu articole de fierărie. Peste drum era garajul hotelului și, după ce-am parcat mașina acolo, ne-am luat valizele și am traversat spre intrare.

Hotelul era plin de palmieri în ghivece, scaune de răchită și scui pătoare ruginite care-i dădeau o înfățișare prăpădită și jigărită, iar bătrânelul de la recepție, cu nasul plin de vinișoare roșii, nu contribuia defel la îmbunătățirea aspectului general.

— Ce vechitură, spuse Bernie. Pot să pun pariu că în dormitoare sunt ploșnițe.

— Dar ce-ai vrea să găsești? Viermi de mătase? i-am răspuns, îndreptându-mă spre recepție.

Recepționarul păru surprins când i-am cerut două camere și l-am anunțat că vom sta cam o săptămână.

— Am două camere la primul etaj, ne oferi el. Vă convin?

— Sigur, i-am spus. Să ne ducă bagajele sus. Unde e barul?

— Pe acolo; a doua ușă pe dreapta.

Barul se dovedi a fi o încăpere lungă și strâmtă, cu și mai mulți palmieri în ghivece, scui pătoare ruginite și scaune de răchită. Nu era nimeni acolo, în afară de barman care citea ziarul de seară; când ne-a văzut, l-a strâns cu un aer resemnat.

— Bună seara, domnilor.

Era solid și vânjos și avea un chip congestionat și ochi albaștri, lucioși, de bețiv.

Am comandat două whisky-uri cu sifon și gheață.

— E o veselie pe aici ca la înmormântare, spuse Bernie privind în jur. Tipii de la hotel nu beau niciodată?

— E încă devreme, spuse barmanul, ca și cum ne învinuia că-i tulburasem liniștea. Stați aici?

— Da, am spus eu. Citești *Cronica crimelor*?

Rămase surprins.

— Păi, bineînțeles! E revista mea preferată.

Am dat paharul de whisky pe gât și l-am împins înapoi spre el. Bernie, care urma cu sfințenie ce făceam eu, și l-a golit și el repede.

— Mai toarnă, am spus. Lucrăm pentru *Cronica crimelor*. Ne ocupăm de cazul Fay Benson. Ți-o mai amintești?

Barmanul ridicase paharul meu. Brusc, îi alunecă din mână și se făcu țândări pe dușumea.

Trase o înjurătură când se aplecă să împingă cioburile sub tejghea. Când s-a ridicat iar, am avut impresia că pălise puțin.

— Cum ziceai că o cheamă? întrebă el.

— Fay Benson. O mai ții minte?

— Hm, da. Se întoarce să umple paharele. Și vreți să scrieți despre cazul ăsta?

— Cam așa ceva, dacă dăm de-o urmă.

Ne puse alte două pahare în față și apoi se sprijini de tejghea și începu să-și facă de lucru cu niște sticle.

— Și cum vreți să-i dați de urmă? întrebă fără să ne privească.

— Pe dibuite. Dăm o raită și vedem ce pică. E un caz interesant. O fată, numai în costum de baie, dispare brusc. Unde s-a dus și de ce a plecat? Nu ai cumva vreo idee?

— Eu?! se încruntă barmanul. De ce să am vreo idee?

— N-ai cunoscut-o?

Ezită, apoi, în timp ce începu să șteargă un alt pahar, spuse:

— N-o cunoșteam. Mai venea aici să bea câte ceva din când în când.

— Venea singură?

— Numai singură. Cred că venea să caute companie.

— N-avea niciun prieten? am întrebat, fiind conștient că barmanul nu se simțea în largul său. Mai mult simțeam decât vedeam cât de crispat era, dar eram convins că nu mă înșelam.

— Nu cred că avea pe cineva. Era foarte rezervată.

— Dar nu ești sigur că n-avea un prieten, interveni Bernie. S-ar fi putut să aibă și să nu știi.

Barmanul se încruntă la el.

— Poate. Și de ce v-ați apucat să scrieți despre cazul ăsta?

— Nu scriem nimic până nu descoperim de ce-a dispărut, am spus.

— Poliția n-a descoperit nimic - așa că de ce-o faceți voi?

Mi-a aruncat o privire rapidă, pe urmă s-a uitat în altă parte, dar nu destul de iute ca să nu-i surprind căutătura furișă din ochi. Individul începea să mă intereseze.

— Noi suntem tipii care i-am luat pâinea de la gură lui Sherlock Holmes, spuse Bernie vesel. Ai rămâne cu gura căscată de-ai ști câte cazuri nerezolvate am rezolvat. Uneori ne mirăm și noi. Poliția ne știe ce buni suntem; acum lucrăm împreună.

— Nu zău? Hm, o să trebuiască să fiți al naibii de isteți ca să dați de capăt și cazului ăstuia, spuse barmanul scurt, întorcându-se și îndepărtându-se spre celălalt capăt al barului, ca să-și aducă ziarul.

Mi-am terminat băutura.

— Ai idee pe unde e clubul Florian? am întrebat.

— La vreo sută de metri mai încolo, pe dreapta, spuse barmanul, fără să-și ridice privirea.

Ieșind din bar, Bernie mormăi:

— Nu părea prea amabil, nu crezi?

— Mie mi s-a părut speriat, i-am răspuns, lăsând ușa barului să se lege în urma mea. Ia stai puțin!

M-am întors și m-am uitat prin geamul de la ușă. Am privit câteva clipe, pe urmă l-am ajuns pe Bernie din urmă.

— Individul dă un telefon.

— Poate pariază pe vreun cal.

— La ora asta? Hai să mâncăm ceva!

Am traversat preocupat holul și am coborât treptele spre stradă.

— Nu cred că l-am luat bine. Dacă aș fi știut că va reacționa așa, nu-i mai pomeneam de *Cronica crimelor*.

— Da cum a reacționat? întrebă Bernie nedumerit. A scăpat și el un pahar. Foarte bine, i se poate întâmpla oricui. Recunosc că n-a fost prea amabil, dar poate nu l-au încântat mutrele noastre. Nu-i încântă pe toți.

— N-ai de gând să termini cu trăncănitul și să mă lași să gândesc puțin? i-am spus enervat.

— Bine, bine, răspunse Bernie resemnat. Dă-i drumul cu gânditul. Cine vede cum mă tratezi, nici n-ar crede că suntem împreună în afacerea asta.

— Gura! m-am răstit eu.

III

Holul clubului Florian, feeric luminat, era plin de lume. Fata de la garderobă care ne-a luat pardesiele

avea o fustiță cu volănașe, un decolteu adânc și pe vino-ncoa în priviri.

Bernie începu să-i dea târcoale.

— Cum e mâncarea pe-aici, domniță? întrebă el. Apropo de mâncare, nici tu nu ești o bucățică de lepădat.

Fata se hlizi.

— Mâncarea e bună, spuse ea. Pe urmă continuă cu vocea scăzută: Dar să nu luați gulaș. Nu mai avem pisici în bucătărie.

— Hai odată! i-am spus lui Bernie, trăgându-l de mânecă. Termină cu prostiile. Avem de lucru.

— Când n-avem noi de lucru?! spuse cu amărăciune. Cine m-o fi pus să mă amestec în porcăria asta?

Șeful de sală ne conduse spre o masă din colț.

Restaurantul era destul de încăpător, cu o orchestră de cinci persoane, cu un mic ring de dans și lumini difuze, trandafirii.

După ce am comandat, Bernie spuse:

— Care-i următoarea mișcare?

— Vreau să vorbesc cu directorul, am spus eu. S-ar putea să aflăm ceva. Pe urmă îl avem și pe băiatul care anunță intrarea actorilor. Poate știe mai multe decât a spus polițiștilor.

— Puicuțele alea adunate acolo în colț trebuie să fie de-ale casei. Ce-ai zice să mă pun bine cu vreuna până vorbești cu directorul? N-are rost să vorbim amândoi și, în plus, aș putea să aflu și eu câte ceva.

— Poate, i-am spus, dar ai grijă să aibă legătură cu cazul nostru.

— Ai o minte dezgustătoare, spuse Bernie indignat.

Peste o jumătate de oră, am achitat nota și ne-am ridicat.

— Ai grijă să nu intri în vreun bucluc, i-am atras atenția.

— *Ea* o să dea de bucluc, spuse Bernie, fixând un cap roșcat, machiat nostim și care părea plictisit la culme. Întotdeauna mi-am dorit o dansatoare.

L-am lăsat și m-am dus să caut biroul directorului. Directorul era un bărbat scund și negricios; îl chema Al Weiman. Când i-am spus că sunt de la *Cronica crimelor*, păru încântat de cunoștință.

— Cu ce-ți pot fi de folos, domnule Sladen? întrebă el, arătându-mi un scaun.

— Aș dori să scot la iveală câteva lucruri noi în legătură cu Fay Benson, am spus. Vrem să descriem cazul dacă găsim vreun fir.

— Sper că nu e unicul duminică caz? Știi, probabil, că a dispărut acum paisprezece luni?

— Știu. După ce am aprins țigara pe care mi-o oferise, am urmat: Dar uneori, când începi să răscolești un caz vechi, înaintezi mai bine decât imediat după ce s-a petrecut. Dacă fata a dat de vreo încurcătură, înseamnă că individul care e vinovat o duce bine. Pe urmă descoperă deodată, tocmai când e mai sigur că e în afară de orice bănuială, că se pornește o nouă investigație. E posibil să-l apuce neastâmpărul. S-ar putea chiar să facă o greșală și să se dea de gol. S-a mai văzut.

— Da, înțeleg. Și cum pot să te ajut?

— N-ai vreo idee cum a putut să dispară fata fără s-o vadă nimeni, îmbrăcată așa cum era?

Weiman clătină din cap.

— De multe ori m-am gândit la asta, dar degeaba. Amândouă ieșirile secundare erau păzite, n-ar fi putut să treacă prin restaurant fără să fie observată.

— Cine păzea ieșirile secundare? am întrebat.

— Joe Farmer era la ieșirea actorilor, și Pete Schultz la ieșirea de la subsol.

— Nu te-ai gândit niciodată că unul din ei ar fi putut să mintă? Dacă unul a mințit, s-a rezolvat și misterul. Poliția nu s-a gândit la posibilitatea asta?

— Ba da. I-au scuturat pe amândoi, dar n-au scos nimic de la ei. Au jurat că nu și-au părăsit posturile și că n-au văzut fata.

— N-au găsit nimic împotriva lor?

— Schultz poate fi scos din cauză. În plus, primea comanda de bere și poliția a confruntat afirmațiile lui cu șoferul de pe camionul cu bere, care a confirmat că Schultz era la ușă la vremea când a dispărut fata.

— Rămâne deci Farmer. Îi confirmă cineva și lui afirmațiile?

— Nu. Am avut întotdeauna nedumeriri în legătură cu Farmer. Bea peste măsură. Înainte de întâmplarea asta, obișnuia să se strecoare peste drum, la barul lui Mike, și l-am prins. I-am spus că, dacă se repetă, îl zbor.

— Asta n-ai trecut-o în declarație.

— Știu, zâmbi Weiman. N-am vrut să-l bag la apă. Am vorbit cu el înainte de a-i chema pe polițiști, și m-a convins că nu traversase drumul.

— L-ai prins o dată. Știa că, dacă-l mai prinzi încă o dată, o să zboare. *Trebuia* să fie convingător, nu?

— Înainte de a sta de vorbă cu el, m-am dus la barul lui Mike. Barmanul mi-a spus că nu-l văzuse. Sunt sigur că Joe n-a mințit.

— Dar dacă a mințit, misterul e rezolvat. Fata putea s-o fi șters pe-acolo.

— N-ajungea departe fără să fie observată.

— De ce nu? Dacă o aștepta o mașină, n-avea niciun fel de problemă s-o întindă. Aș vrea să stau de

voră cu Farmer.

— A murit.

M-am holbat la Weiman.

— A murit? Când a murit?

— La două zile după ce-a dispărut fata. L-a călcat o mașină. N-au dat de șofer.

— Ei, ce să-i faci, asta e, am spus eu nemulțumit. Credeam că o să aflu câte ceva. Băiatul care anunța actorii mai lucrează aici?

— Spencer? Da, e la noi. Vrei să vorbești cu el?

— Parcă el a fost ultimul care a văzut-o, nu?

— Da. Așteaptă aici, domnule Sladen. Mai am niște treburi de rezolvat. Ți-l trimit eu.

— Ce părere ai de Fay Benson? I-am întrebat pe când se ridica. Era tipul de femeie care ar fi putut să aibă necazuri?

Clătină din cap.

— N-aș zice. Era o fată cumsecade și avea un număr de mare succes. Nu semăna cu fetele de pe aici. Era rezervată, dar nu neprietenoasă și se purta frumos. Nu, nu era genul care să intre în bucluc.

— Nu vorbea de ai ei? N-a spus niciodată de unde venea?

— Despre ea nu vorbea niciodată. Îmi plăcea cum se purta. Se vedea de la o poștă că are experiență. Probabil că lucra de ani de zile. Se cunoaște imediat cine are experiență – și fata avea.

— Eu am impresia că se ascundea de cineva. N-avea nici prieteni, nici corespondență, era rezervată și mințea cu privire la trecutul ei. Toate astea spun ceva. Ei, e-n regulă, nu te mai rețin. Am să vorbesc cu Spencer.

Când Spencer intră în birou, i-am făcut semn să ia loc pe un scaun. Era slab și deșirat și nu părea să fi

împlinit de mult 20 de ani. Se uita la mine cu o privire în care se amestecau admirație și nervozitate.

— Scuzați-mă, spuse el, dumneavoastră sunteți Chet Sladen care scrie pentru *Cronica crimelor*?

— Eu sunt. Îmi citești articolele?

— Cum să nu le citesc. Formidabile! Îmi plac la nebunie. De ani de zile le citesc.

— Și eu le citesc tot de ani de zile, așa că suntem doi, i-am răspuns schițând un zâmbet. Acum mă ocup de cazul Fay Benson și sper să-mi dai o mână de ajutor. Cum te înțelegeai cu ea?

— Bine. Era tare de treabă, domnule Sladen. Nu mi-a făcut niciodată necazuri.

— Când te-ai dus s-o anunți a doua oară, ai observat ceva neobișnuit în cameră – ceva semne de luptă?

— Era la fel ca prima oară când m-am dus s-o chem; numai că ea nu mai era acolo.

— Când te-ai dus prima oară, era precis în cameră?

— Ei, cum să nu. Am ciocănit, mi-a răspuns, am deschis ușa și m-am uitat înăuntru. Stătea în fața oglinzii. Era îmbrăcată ca pentru scenă și mi-a spus că e gata într-o clipă. M-a întrebat de un telefon pe care-l aștepta și i-am spus că, dacă va fi chemată, poate să vorbească de la cel din biroul lui Joe.

— Aștepta un telefon?

— Da; părea chiar neliniștită.

— Nu știi, a sunat-o cineva până la urmă?

— Nu cred.

— Pot să mă uit puțin în cabina ei?

— Doar pe dinafară, domnule Sladen. I-a luat altcineva locul.

— Și pe dinafară e bine.

Mă conduse printr-un coridor, pe niște trepte, în

partea din spate a clădirii. Deschise o ușă și m-am pomenit într-un hol care avea, printre altele, câteva cufere de lemn, niște proiectoare și cutii de instrumente muzicale.

Ușa cabinei nu-mi spunea nimic. Era la numai 15 metri de ieșirea actorilor și ușa de la birou era imediat după colț, pe coridor; nu se vedea de lângă ușa cabinei.

— Ești sigur că nu avea și alte haine în cabină? N-ar fi putut să se schimbe?

— Sunt sigur, domnule Sladen. Printre altele, răspund și de curățenia din cabine și dulapul era întotdeauna gol. Iar în altă parte n-avea loc să țină nimic.

— Am ajuns la un punct mort, deci?

— Cam așa s-ar părea, domnule Sladen.

— Ei, îți mulțumesc. Dacă mai îmi vine vreo idee, te caut din nou. Unde e barul lui Mike?

— Vă conduc eu.

Am trecut pe lângă birou, a deschis ușa de la intrarea actorilor și mi-a arătat cu mâna spre partea cealaltă a aleii.

— Acolo!

— Mulțumesc, i-am spus.

Am traversat aleea și am împins ușa de la bar. La o masă ședeau trei oameni și beau bere; un altul se sprijinea de bar, cu un pahar de whisky în față. Barmanul, un individ zdravăn ca un taur și cu un chip roșcovan de șmecher, își făcea de lucru cu un aparat de radio.

Am intrat și, traversând barul de la un capăt la altul, m-am așezat departe de cei patru și l-am așteptat pe barman să-mi ia comanda.

— Un Scotch dublu și apă, i-am spus, și dacă n-ai

altceva mai bun de făcut, toarnă-ți unul și dumitale.

Zâmbi.

— Mulțumesc domnule, cu plăcere.

Când se întoarse cu băuturile, i-am spus:

— N-am mai fost prin Welden de mai bine de un an.

Îl cunoșteam pe Joe Farmer. Am auzit c-a murit.

Barmanul dădu din cap.

— Da, săracul. L-a lovit un ticălos d-ăia care dau peste oameni și fug. Nu l-au găsit pe șofer. În orașul ăsta, polițiștii nu-și găsesc nici propriile nume în cartea de telefon.

— L-ai cunoscut, nu-i așa?

— Nu. Sunt de curând prin părțile astea. A murit cu câteva zile înainte de a sosi eu. Însă am auzit povestea.

— Dar ce s-a întâmplat cu barmanul care îl servea pe Joe? am întrebat, brusc interesat.

— Jake Hesson! A plecat; a găsit o slujbă mai bună.

— Ai idee unde?

— La un hotel. Am uitat cum îi zice.

Am avut o inspirație subită.

— Nu cumva Shad Hotel?

Barmanul dădu din cap.

— Exact. Shad Hotel.

— Hai să bem, i-am spus zâmbindu-i binevoitor, și să mai luăm un rând.

Știam că făceam progrese.

CAPITOLUL II

I

Când m-am întors să-l culeg pe Bernie, șeful de sală de la *Florian* mi-a spus că plecase de douăzeci de minute.

— Sigur? am întrebat bănuitor.

Omul clătină din cap.

— Era cu una din fetele noastre, îmi spuse pe un ton dezaprobator.

Îl știam pe Bernie, așa că eram sigur că până a doua zi dimineată n-aveam să-l mai văd; în consecință, m-am întors la Shad Hotel. Voiam să mai stau o dată de vorbă cu Jake Hesson, barmanul, dar barul era închis.

Mi-am concentrat atenția asupra recepționarului, care răsfoia o revistă.

— N-am reținut cum te cheamă, i-am spus, proptindu-mă de tejghea și oferindu-i o țigară.

— Larson. Nu fumez, mulțumesc.

— Am impresia că l-am mai văzut pe barman în altă parte. Cum îl cheamă?

— Jake Hesson.

— Mi se pare că lucra la barul lui Mike în spatele clubului Florian. Nu-i așa?

— Da, spuse Larson, uitându-se inexpressiv la mine. A venit la noi acum un an.

— Îți mai aduci aminte când?

- În septembrie. Dar de ce te interesează?
- Deci nu era aici când a sosit domnișoara Benson?
- Domnișoara Benson?
- Larson puse revista deoparte. Îl vedeam că nu știa dacă trebuie să fie bănuitor sau doar curios.
- Adică fata care a dispărut?
- Chiar ea. Hesson nu lucra aici când era și ea?
- Nu.
- Ciudat. Mi-a spus că o cunoștea.
- Vă interesează domnișoara Benson? întrebă Larson.
- Da. Mă ocup de caz pentru *Cronica crimelor*. Cât a stat fata aici?
- Deci, se redeschide cazul?
- Nici nu s-a închis vreodată. Cât a stat aici?
- Larson trase spre el registrul mare legat în piele și începu să întoarcă paginile. După un timp spuse:
- A luat camera pe 9 august și a dispărut pe 17 august.
- A achitat nota înainte de a pleca?
- Nu, ne-a rămas datorie treizeci de dolari. Nu cred că o să-i mai vedem.
- Ce s-a întâmplat cu bagajele ei?
- Le-au luat polițiștii. N-avea decât două: o valiză și o sacoșă de mână.
- N-a vizitat-o nimeni?
- Nu, și nici n-a primit scrisori.
- A sunat-o cineva?
- Larson scutură din cap.
- La trei zile după ce a dispărut, a întrebat o fată de ea. Dar cât a stat aici n-a căutat-o nimeni.
- Ce fată a căutat-o?
- Nu știu. A venit și m-a întrebat dacă au găsit-o

pe domnișoara Benson. I-am spus că nu și atunci m-a rugat s-o sun dacă apare.

— Le-ai spus polițiștilor?

— Despre fată? De ce? Și așa ne-au răvășit toate lucrurile. Nimic nu pune mai mult bețe-n roate în afaceri ca o mână de polițiști care scotocesc peste tot. Și așa cum merg treburile la hotelul ăsta, nu ne putem permite să tulburăm clienții.

— Îți mai aduci aminte cine a căutat-o?

Larson deschise registrul la ultima pagină și scoase o carte de vizită care era prinsă cu o clamă; mi-o întinse. Am luat-o și am citit:

Joan Nichols
Apartamentul B
76, Lincoln Avenue, Welden 75600

— Mulțumesc, i-am spus și am pus cartea de vizită în buzunar. Hesson e pe-aici? Vreau să stau puțin de vorbă cu el.

— Nu locuiește aici. Stă la Bay Street.

— Nu știi la ce număr?

— 27. Ați dat de vreo urmă?

— Nimic. Ciugulesc informațiile cum ciugulește coțofana tot ce strălucește. Pe mama a speriat-o o coțofană înainte de a mă naște. Ei, cred că mă duc sus. Ne vedem mâine dimineață.

L-am lăsat cu gura căscată și am urcat în cameră.

Nu adormisem de mai mult de o jumătate de oră, când s-a deschis ușa și s-a aprins lumina.

M-am ridicat în capul oaselor, clipind somnoros. Bernie stătea în prag.

— Ei, fir-ar să fie! Nu poate omul să doarmă! am mormăit eu.

— Ar trebui să fii în picioare și să muncești ca mine, spuse Bernie, apropiindu-se nesigur de pat. Băiete, tare pilit mai sunt.

Se lăsă să cadă pe pat, răsuflând din greu.

— Am o veste pentru tine. Fay a avut un prieten.

— Cum?! am sărit eu ca ars. Ai dat de el?

— N-am dat de el, dar am o descriere grozavă a lui. Știam eu că o fată ca puicuța asta nu putea să n-aibă un prieten; era contrar firii. M-am împrietenit cu roșcovana. Își spune Dawn, dar pun prinsoare că o cheamă Beulah sau Dagmar sau ceva la fel de oribil. Dar ce fată!... Nici urmă de inhibiții sau refulări; și e moartă după bani!

— Ce ți-a spus?

— A lucrat la club în același timp cu Fay, spuse Bernie, trecându-și mâna peste ochi. Se mișcă dușumeaua sau sunt eu mai beat decât mi se pare?

— E marea agitată rău astă-seară, l-am lămurit eu sarcastic. Hai, zi-i mai departe!

— Dawn zicea că nicio fată nu știa multe despre Fay. Nu că ar fi fost cu nasul pe sus, dar avea cabina ei și nu prea ieșea de acolo. Fetele erau și ele curioase, ca fetele. A treia seară după ce Fay se angajase la club, Dawn a văzut-o stând de vorbă cu șoferul unei mașini parcate la capătul celălalt al aleii, în spatele clubului. Nu l-a văzut bine pe șofer. Avea pălăria trasă pe ochi și ochelari fumurii – lui Dawn i s-a părut cam ciudat pentru că era întuneric. Era o mașină luxoasă. Un Cadillac decapotabil, verde cu crem.

— Poate că întreba pe unde s-o ia, blegule!

— Și eu m-am gândit la asta.

Bernie deschise ochii și privi întrebător podeaua.

— S-ar putea să nu las impresia asta, dar sunt un

detectiv înnăscut. Dawn l-a mai văzut o dată, două seri mai târziu. Vorbea cu Farmer la ușa cabinei de la intrarea actorilor și a putut să se uite bine la el. Când șoferul a plecat, Dawn l-a întrebat pe Farmer cine e, dar n-a știut să-i spună decât că o aștepta pe Fay. Mi-am notat descrierea, în caz că o uit.

— Mare minune că n-ai uitat să-ți notezi, și mă tot întreb cum naiba de-ai reușit să te întorci în halul în care ești.

Bernie zâmbi cu anticipație în timp ce-și scotea portofelul din care luă o foaie de hârtie.

— M-a adus Dawn. Așa e ea. Zice că întotdeauna a avut grijă de investițiile ei. M-a poreclit găina care face ouă de aur. Faină, nu?

— Zi-i mai departe, sugativă! am mârâit eu. Cum arăta tipul?

Bernie se uită fix la hârtie și se încruntă.

— Culmea! Parcă am scris-o în altă limbă!

— E cu susul în jos, blegule!

Bernie întoarce foia.

— Așa e! O clipă am crezut că băutura m-a învățat vreo limbă străină. Tipul are peste 1,80 m, e slab, bronzat și are o mustață scurtă. Poartă și seara ochelari fumurii. Avea o haină din păr de cămilă, o cămașă albă de nylon și o cravată cu buline. La o mână avea o brățară de aur, iar la cealaltă un ceas cu curea tot de aur. Poți să fii sigur că Dawn știe să observe tot ce strălucește. Părea de vreo 35 de ani. Nu-i o descriere rea, ce zici?

Am luat hârtia din mâna nesigură a lui Bernie, am împăturit-o și am pus-o pe noptieră.

— Merge. Ei, să știi că facem treabă bună. Polițiștii n-au dat peste tipul ăsta. Altceva ai mai aflat?

— N-ajunge pentru o singură noapte? În plus, după

ce mi-a povestit asta, a început să-mi spună cât de mult iubește banii și, odată început subiectul, n-o mai oprește nimic.

— Ei, e-n regulă. Acum du-te mai bine la culcare. Camera ta este lângă a mea, pe stânga, dacă nu-ți mai aduci aminte.

— Și tu? Ai găsit ceva? spuse Bernie, privindu-mă insistent. Ce-ai făcut până acum?

— O groază de lucruri, dar acum nu ești în stare să mă urmărești. Du-te la culcare, îți spun mâine dimineață.

— Nu-i o idee rea, se supuse Bernie ridicându-se în picioare. Dacă dorm puțin mă refac. Să nu te-apuci de treabă prea devreme. Am impresia că am să fiu mahmur.

— Du-te să te culci! am spus și am stins lumina.

II

A doua zi dimineața la 9 și jumătate, când am intrat la Bernie în dormitor, era întins în pat îmbrăcat, cu gura căscată, dormind dus.

Mi-am dat seama că n-avea rost să-l trezesc. N-ar fi fost în stare să lucreze. Am închis ușa încetitor și am coborât în hol. I-am spus lui Larson să nu-l deranjeze; m-am dus la garaj, mi-am luat Buickul și am pornit spre adresa locuinței lui Joan Nichols.

Casa era pe o stradă liniștită, la capătul celălalt al orașului; o clădire înaltă, cenușie, cu draperii verzi la ferestre și câteva trepte de piatră la ușa din față.

Am ieșit din Buick, am urcat treptele și m-am oprit să examinez cutiile poștale din hol. N-am găsit cartea de vizită a lui Joan Nichols pe niciuna din ele, așa că

m-am dus la biroul administratorului și am ciocănit la ușa.

Un bărbat gras, în cămașă și vestă și cu un trabuc stins între dinți, deschise ușa și mă privi fără pic de interes.

— N-avem camere, spuse scurt și dădu să închidă ușa.

— Nu caut cameră, am spus vârând piciorul pe lângă ușa. O caut pe domnișoara Nichols. După câte știu, locuiește aici.

— Pe Joan Nichols? și mă privi întrebător.

— Exact. Nu i-am văzut numele pe nicio cutie poștală.

— Nici n-o să-l găsești. Nici ea nu-i de găsit aici. Dacă vrei să dai de ea, du-te la cimitirul Welden. Acolo locuiește acum.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

— Vrei să spui că a murit?

— Păi, spre binele ei sper că da. Au băgat-o în coșciug și au înmormântat-o. Se încruntă: M-a fraierit cu chiria pe-o lună. N-avea o lețcaie și bagajul i l-au luat polițiștii.

— A fost cumva bolnavă?

— A căzut pe scări.

Administratorul arătă cu o mișcare a capului spre treptele abrupte din fața lui.

— Pe scara aia. Cred că era beată, deși polițiștii susțin că nu era, dar ei nu le știu pe toate. A căzut rău. Am crezut că o să se dărâme casa.

— Când s-a întâmplat?

— Acum un an, în august.

— Nu cumva ții minte data?

Administratorul se foi. Era limpede că discuția îl plictisea.

— De ce-aș ține-o minte? Nu mă interesează. Or să-ți spună polițiștii, dacă ții neapărat s-o știi. Dădu să închidă ușa: Acum am treabă.

Eram prea răscolit ca să-mi mai treacă prin minte altă întrebare și l-am lăsat să-mi închidă ușa în nas. M-am înapoiat agale la mașină, am intrat înăuntru și am aprins o țigară. Priveam prin parbriz la strada murdară din fața mea, dar gândul îmi zbura la altceva.

Oare să fi fost o coincidență? Doi oameni care o cunoscuseră pe Fay Benson muriseră; amândoi, imediat după ce fata dispăruse; amândoi, se pare, avuseseră o moarte întâmplătoare.

„Foarte, foarte dubios”, am spus aproape cu voce tare. Am ambreiat și m-am întors pe Main Street; pe urmă, după ce am primit niște lămuriri de la un polițist, am luat-o spre Bay Street.

Numărul 27 se dovedi a fi o prăvălie de preparate culinare. Presupuneam că Jake Hesson avea o cameră la etaj, dar pentru că nu exista nicio ușă laterală, am intrat în prăvălie.

O fată oacheșă, voinică, într-un halat alb neglijent, mă privi din spatele unui munte de alimente gata preparate, sandvișuri și sticle cu băuturi acidulate.

— Ce doriți? mă întrebă când am ajuns în dreptul ei.

— Îl caut pe Jake Hesson, i-am răspuns, arborând zâmbetul meu naiv. Mi s-a spus că stă aici.

Mă cântări iute din ochi.

— Ce treabă aveți cu el?

— O să-l rog să-ți spună dacă o să vrea să știi, i-am spus continuând să zâmbesc, ca să nu sune prea tăios. Doarme?

— Nu. Sunteți de la poliție?

— Arăt eu a polițist?! am întrebat indignat. Ce te privește cine sunt? Ești prietena lui Jake cumva?

Se strâmbă.

— Doar n-am ajuns să duc lipsă de prieteni. Văd că nu sunteți polițist. Zâmbi brusc: Jake a plecat.

— Adică, s-a dus la lucru?

— Nu. Nu cred. A șters-o: a împachetat și p-aci ți-e drumul, înțelegeți? A venit târziu aseară. Cred că are necazuri. N-ar fi prima oară.

Mi-am aprins o țigară, fixând-o pe fată în timp ce așezam cu grijă chibritul în scrumieră.

— A spus unde a plecat?

Clătină din cap.

— Nu. Și-a plătit chiria, a împachetat și a șters-o. Pe Joe n-are rost să-l întrebi ceva decât dacă vrei să-ți pui dinți noi.

— De cât timp stă aici?

— De vreo câțiva ani.

Am scos portofelul și i-am întins o hârtie de cinci dolari.

— Aș vrea să mă uit puțin prin camera lui. Cinci dolari acoperă cheltuielile?

Mâna cu degete murdare și unghii date cu oă vișinie înșfăcă bancnota. Fata luă o cheie de pe registrul de plăți și mi-o întinse.

— Pe-acolo, la etaj. A doua ușă pe stânga. Dacă vă prinde bătrânul, vă descurcați singur. E prost dispus.

— Poate nu arăt, dar să știi că nici eu nu sunt prea vesel, am spus, îndreptându-mă spre ușă.

Am pornit pe coridor, am urcat niște trepte murdare și fără covor și m-am oprit în fața celei de-a doua uși pe stânga. Am băgat cheia în broască și am deschis ușa.

Camera arăta ca și cum fusese părăsită în grabă.

Ușile de la garderob erau deschise, sertarele biroului fuseseră scoase și lăsate pe dușumea. Ligheanul de la lavoar era plin cu apă murdară și clăbuci de săpun.

Am închis ușa și m-am uitat peste tot. Acum eram sigur că pusesem ceva în mișcare. Hesson intrase în panică. Mințise în legătură cu Fay Benson, probabil pentru că nu fusese în gardă, și spusese primul lucru care-i venise în cap. Dându-și seama de greșală, împachetase și o întinsese.

Am scotocit prin cameră atent și metodic. Până n-am mișcat patul de la perete, n-am găsit nimic interesant. Am zărit ceva strălucitor în stratul de praf. M-am aplecat și l-am cules. M-am dus lângă fereastră să-mi examinez descoperirea.

Era un măr în miniatură, făcut din aur; ceva în genul brelocurilor pe care le poți găsi atașate la brățările de damă. Pe o față era gravat cu litere atât de mici încât abia am putut să descifrez: *F.B. de la H.R. 24 iunie*.

F.B. – Fay Benson?

Am rostogolit mărul miniatural în palmă, pe urmă i-am dat drumul în buzunar. Când m-am întors să-mi reînnoiesc cercetările, ușa s-a deschis și un bărbat îndesat, cu un chip negricios încruntat, s-a arătat în prag.

— Ce tot faci aici? mormăi el.

— Îl caut pe Hesson, am răspuns, bănuind că trebuie să fie tatăl fetei; arăta tare rău dispus. Ai idee cam pe unde e?

— E clar că nu-i aici. Ieși afară până nu te tăbăcesc!

Arăta destul de zdravăn și de vânjos ca să poată s-o facă, așa că m-am îndreptat spre ușă.

— Vreau să dau de el. Pun la bătaie cinci dolari

pentru adresa lui, am spus.

Nu mai arăta atât de fioros.

— O să te coste douăzeci.

Am scuturat din cap.

— Dau zece, niciun ban mai mult.

— Fie, zece.

Am scotocit în portofel fără să-l scot din buzunar, am tras două hârtii de cinci dolari și le-am împăturit.

— Unde e?

— S-a dus la Sam Hardy acasă – strada Lennox, nr. 3, Frisco.

— Precis?

— Acolo mi-a spus să-i trimit corespondența. Întinse mâna după bani. Dacă nu-i acolo acum, tot acolo o să se ducă.

I-am dat cei zece dolari. Nu eram sigur dacă nu cumva îi aruncam în vânt, dar pentru că nu erau ai mei, ci ai lui Fayette, mi-am zis că merită să risc.

— Dacă nu-l găsesc, amice, i-am zis înghiontindu-l pe când treceam pe lângă el, o să ne mai vedem noi.

Am coborât scările și am ieșit în stradă.

III

Trecuse puțin de ora unu când am ajuns la Shad Hotel. L-am găsit pe Bernie în hol, palid, cu ochii duși în fundul capului, cu un pahar de whisky cu apă la îndemână.

— Îi dai înainte cu cheful! Credeam că aseară ai tras o porție să te țină toată viața.

Bernie închise ochii, apoi îi deschise și se scutură.

— Nu vrei să vorbești mai încet? Începu el patetic.

Cel mai mic zgomot îmi dă niște junghiuri groaznice în creier.

— Așa-ți trebuie. Hai, mișcă la masă. Am o veste pentru tine.

Bernie se trase înapoi scârbit.

— Nu-mi pomeni de mâncare. N-aș putea să înghit nimic.

L-am înșfăcat de braț și l-am împins în restaurantul murdar.

— Atunci stai lângă mine cât mănânc.

În timp ce mâncam, i-am relatat cu lux de amănunte ce descoperisem cu o seară înainte și ce făcusem dimineața. Deveni atât de interesat, că aproape uită de durerea de cap.

— Suntem pe calea cea bună, i-am spus. Știm mai multe decât știa poliția când a clasat cazul, și asta nu e rău. Știm că Fay avea legături cu individul cu haină din păr de cămilă. Poliția n-a reușit să dea de el, sau, dacă a dat, n-a considerat că prezenta destul interes ca să-l menționeze. Cred că merită să facem investigații. Eu consider suspect pe oricine poartă ochelari fumurii noaptea. Și altceva: cine e fata asta – Joan Nichols? Ce rol are ea? A căutat-o pe Fay la trei zile după ce dispăruse. Și, deodată, cade pe scări și-și frânge gâtul. Farmer e singurul care ar fi putut-o vedea pe Fay plecând de la club, și, foarte oportun, e strivit de o mașină. Mi se pare că cineva s-a descotorosit și de Joan Nichols și de Farmer, pentru că amândoi știau prea multe.

Bernie holbă ochii.

— Ei! Ți-a dat vreodată prin capul ăla deștept că și noi știm prea multe? spuse el coborând vocea. Dacă încearcă cineva să ne amuțească?

— Nu mai bate câmpii! Anchetatorii nu sunt amuțiți

niciodată. Tu nu citești romane polițiste?

— Nu-mi plac. Poate că ar fi mai bine să renunțăm la cazul ăsta, Chet. Vorbesc serios. N-aș vrea să îți se întâmple ceva – și de fapt, nici mie.

— Las-o baltă! Asta o să fie cea mai bună povestire a noastră. Mă duc după Hesson. Iar tu caută-l pe individul cu haină din păr de cămilă. S-ar putea să fi plecat din oraș, dar nu strică să întrebi pe la toate hotelurile și să vezi dacă nu cumva îl recunoaște careva. Și descrierea mașinii poate să-ți slujească la ceva.

Bernie aprobă mai mult în silă.

— Bine, bine, o să fac ce pot. N-or fi multe hoteluri în oraș – sper!

Am împins scaunul înapoi.

— Hai, acum. Iau mașina, am nevoie de ea. Mă întorc din Frisco diseară. Ne vedem aici.

Bernie se ridică și el și ne îndreptarăm spre hol.

— Așteaptă o clipă, i-am spus și-am intrat în cabina telefonică. Am chemat clubul Florian și am rugat să-mi dea biroul de la intrarea artiștilor. Spencer e acolo? am întrebat.

— La telefon. Dumneavoastră sunteți, domnule Sladen?

— Da. Nu știi dacă domnișoara Benson avea o brățară cu brelocuri. Știi ce e aia, nu?

— Sigur, domnule Sladen. Avea. Cu multe brelocuri pe ea. Mi-a arătat-o.

— Avea cumva și un măr de aur printre ele?

— Exact.

— Perfect. Îți mulțumesc, i-am spus, și-am închis. Am ieșit din cabină și m-am dus la Bernie.

— Am avut dreptate. Brelocul era de la brățara ei. A văzut-o Spencer. Hesson o să aibă de furcă să

explice cum a ajuns la el în cameră.

— Nu-i rău pentru niște amatori, ce zici?

— Dacă am fi amatori ar fi bine. Ne vedem diseară.

Se făcuse ora patru și amurgea când am trecut pe podul de peste Oakland Bay și am oprit pe strada Harrison, ca să întreb cum ajung pe strada Lennox. Polițistul mi-a spus s-o iau spre India Basin.

Am lăsat Buickul pe un maidan și am pornit-o în josul străzii murdare, la capătul căreia se afla strada Lennox.

Mici blocuri de închiriat, cu grilaj de fier, se profilau golașe pe cerul întunecat. Ici, colo, se vedeau lumini la ferestrele de la etaj. M-am oprit în fața numărului 3. Era o clădire înaltă și îngustă, cu o ceată de copii jechoși și zdrențăroși așezați pe ultima treaptă. Mă fixară cu privirile și începură să-și dea coate.

— Aici stă Sam Hardy?

— Da, dar nu-i acasă, spuse unul din băieți. Se dădu nițel în lături să mă lase să trec și, pe când urcam scările murdare și tocite, puștii se întoarseră să se holbeze după mine.

Ușa din față era întredeschisă; am împins-o și am intrat într-un hol murdar, cu pereții goi. Un negru uscățiv stătea pe o ladă întoarsă, cu spatele sprijinit de perete și cu un buletin de curse în mână. Ridică privirea și mă fixă cu ochi obosiți și plictisiți.

— Unde-l pot găsi pe Jake Hesson? I-am întrebat, arătându-i o hârtie de un dolar.

I se luminară ochii.

— La al treilea etaj, șefule. Camera 10.

Se întinse după bancnotă și i-am lăsat s-o ia.

— E acasă?

— Sigur, șefule. N-a ieșit deloc azi.

Am dat din cap și am început să urc scările. Am

suit până la etajul trei. Printr-una din uși se auzea un radio lăsat să cânte la maximum. Am trecut iute pe coridor spre camera 10, m-am oprit să trag cu urechea prin perete, pe urmă, neauzind nimic, am ciocănit.

Nimeni nu m-a poftit înăuntru.

Am apăsat pe clanță și am împins ușa încetișor. Ușa se dădu în lături.

Jake Hesson stătea întins pe pat. Pe cămașa albă murdară se zărea o pată stacojie, exact sub inimă. Din pată ieșea mânerul unui cuțit.

După chipul gălbui, ca de ceară, am înțeles că murise de câteva ore.

CAPITOLUL III

I

Locotenentul Marshall de la brigada de criminalistică, un individ cu o față lată și roșcovană, cu o mustață îngrijită și o bărbie proeminentă, își vârî în gură o țigară și și-o aprinse. Mă privi cum mă sprijineam cu spatele de perete, ca să nu stau în calea celor de la amprente, care trebuiau în cămăruță. Tot ce mai rămăsese din Jake Hesson era o pată de sânge pe cuvertura murdară de pe pat.

— Tom Creed o să se ocupe de cazul ăsta, zise Marshall. Dacă ce spui e adevărat, totul pornește de la urma găsită de el.

— Cine-i Tom Creed?

— Căpitan de poliție în Welden. Anul trecut ne-a rugat să verificăm la Swallow Club, unde se pare că a lucrat Fay Benson, dar n-am găsit nimic. Marshall îmi zâmbi acru. Am impresia că ai reușit să mă faci să par un prost.

Lucrasem cu el pe vremuri și-i apreciam inteligența și puterile.

— Cred că mai vinovat de asta e taică-tu decât mine, i-am răspuns grav.

Marshall râse. Se întoarse spre sergentul Hamilton, secundul său.

— Te las aici, Dick. Eu și cu istețul ăsta mergem să vorbim cu Creed. După ce-ai terminat, suie-te-n

mașină și vino să mă iei.

Hamilton aprobă din cap.

— În regulă, domnule locotenent.

— Hai, zise Marshall, luându-mă de braț. Poți să mă duci cu mașina până la Welden. Pe Creed o să-l intereseze povestea ta. S-a ocupat serios de dispariția fetei, dar pentru că n-a descoperit cadavrul, a trebuit să renunțe.

— Trimite-mi și mie o fotografie făcută aici, i-am spus lui Hamilton. Stau la Shad Hotel.

Hamilton se uită întrebător la Marshall.

— Să i-o trimiți, zise Marshall. Sunt și eu în poză. O să-mi facă reclamă.

— Nu-ți face iluzii, i-am spus. Fayette s-ar putea să se opună. Nu ne putem permite să publicăm prea multe poze de groază.

— Hai, hai! zise Marshall, și am coborât scările.

În drum spre Welden, i-am povestit din nou totul, ca să nu piardă niciun amănunt.

— Ei, se pare că avem câteva puncte de reper acum, ca să ne apucăm din nou de treabă, zise el când am terminat de povestit. Întotdeauna mi s-a părut ciudată moartea lui Farmer. Dar ce-i cu fata asta – Nichols?

— Ce n-aș da să știu! După ce-am depășit un camion, am urmat: Cum e Creed? Crezi că o să vrea să lucrăm împreună?

Marshall dădu din umeri.

— Cred că da. Nu cred că găsești vreun polițist pe toată coasta care să nu-și dorească poza publicată în maculatura aia a voastră. E băiat bun, dar nu-i place să nu-i raportezi tot ce faci. Trebuia să te fi dus la el înainte de a pleca după Hesson.

— Ei, asta-i culmea! am exclamat. Abia am venit

ieri. Aveam de gând să-l văd după ce vorbeam cu Hesson.

— Ai grijă cum pui problema. Apropo, mai lucrează cu tine grasul ăla, autorul de scenarii de la Hollywood?

— Eu n-aș zice lucrează. Doar că bea pe cheltuiala revistei.

— E un tip isteț. Ar fi putut să întreprindă ceva mai acătării decât să facă pe scribul la *Cronica crimelor*.

Am râs.

— Toți zic la fel. Numai din cauza formei capului.

Se făcuse aproape opt seara când am ajuns la sediul central al poliției din Welden.

— Cred că la ora asta Creed e acasă, zise Marshall ieșind din mașină. Hai să vedem.

Dar agentul de la informații ne liniști; căpitanul era încă la birou și, după ce vorbi la telefonul interior, ne pofți sus.

Căpitanul de poliție Tom Creed era un bărbat înalt, voinic, trecut de 50 de ani, cu un chip aspru și dur, ochi albaștri iscoditori și o coamă de păr cărunt.

Dădu mâna cu Marshall și, când Marshall mă prezentă, îmi zâmbi, părând mulțumit că poate face cunoștință cu mine.

— Revista voastră face treabă bună, spuse. Priviți lucrurile din punctul nostru de vedere și asta-mi place.

Am schițat un zâmbet.

— Dacă nu ne punem bine cu polițiștii, n-avem ce mânca. Dacă vrei să auzi ce credem despre voi, vino când nu batem la mașina de scris.

— Nu-l lua în seamă, zise Marshall. Îi place să facă glume. Domnule căpitan, individul ăsta a lucrat în locul nostru. A găsit ceva interesant pentru cazul Fay

Benson.

Creed se așează, ne făcu semn să luăm loc și noi și mă privi cu asprime.

— Redactorul-șef a avut ideea că n-ar fi rău să scriem un articol despre cazul ăsta, i-am explicat. Am venit aici să văd cum stau lucrurile și am avut norocul să dau peste ceva ce nu aveți la dosar. Cred că ai aflat acum despre ce-i vorba.

— Mai povestește-mi o dată, spuse Creed și, scoțând o pipă din buzunar, începu s-o umple dintr-o pungă uzată.

Mi-am depănat din nou povestea. Nu m-a întrerupt niciunul din ei și, când am terminat, s-a lăsat o tăcere lungă. Îmi dădeam seama că lui Creed nu-i plăcea să i-o ia alții înainte.

— Trebuia să-mi fi raportat imediat, spuse el. Aș fi pus mâna pe Hesson înainte să reușească s-o întindă.

— Nu-l aveam cu nimic la mână pe Hesson. Și nici voi nu-l aveți.

Am scos mărușul de aur din buzunar și l-am rostogolit pe birou spre Creed.

— Când am găsit asta, murise.

Creed se uită la Marshall.

— Când a murit?

— Azi-noapte. A ajuns la Hardy acasă la ora unu. L-au terminat între trei și patru.

— Vreo urmă lăsată de criminal?

Marshall clătină din cap.

— E lucrătură profesionistă. Nicio amprentă. Niciun zgomot. Nimeni n-a văzut nimic. La patru dimineața, până și bețivanii lui Hardy dorm.

Creed ridică mărușul minuscul și-l studie. Apoi îl puse jos și trimise câțiva colaci de fum spre el, în timp ce medita.

— Da, se pare că ai pus ceva în mișcare, îmi spuse privindu-mă. Hai să mai studiem o dată dosarul.

Ridică telefonul și ceru dosarul Benson.

— Sunt sigur că Farmer a mințit, continuă el în timp ce închidea telefonul. Nu văd cum putea să dispară fata dacă nu trecea prin ușa lui Farmer. N-a avut decât opt minute la dispoziție ca să dispară, iar ieșirea actorilor era mai aproape de cabina ei. De-asta l-am hărțuit pe Farmer, dar n-am reușit să-l clintim. Se pare că lucra mână în mână cu Hesson.

Se auzi o bătaie în ușă și un polițist aduse un dosar gros pe care i-l înmână lui Creed.

— Farmer și Hesson ar fi putut să răpească fata și s-o ducă în cameră la Hesson. Brelocul de sub pat e o dovadă, spuse Creed, deschizând dosarul. Răsfoi câteva pagini, citi și zise: Purta brățara când a dispărut.

— N-ar fi dus-o în camera lui Hesson, am spus eu. Singura posibilitate să urci acolo este să treci prin prăvălie. Nu puteau s-o ducă decât dacă era amestecat și proprietarul prăvăliei, și asta nu cred. Mi-a dat adresa lui Hesson. Mai curând Farmer și Hesson au fost angajați să răpească fata. Farmer a dus-o la el în birou, mințind că e căutată la telefon. Fata aștepta un telefon. Probabil că a lovit-o în cap și a cărat-o până la o mașină, afară. Trebuia să mai fi fost și altcineva în afară de Farmer și Hesson, cineva care să conducă mașina. Și Hesson și Farmer trebuiau să stea la posturile lor ca să aibă alibi. Poate că brățara i-a căzut lui Fay de la mână când a lovit-o Farmer. E posibil ca el să i-o fi dat lui Hesson, sau să se fi dus chiar el cu ea la Hesson, mai târziu.

Marshall aprobă din cap.

— Da, s-ar putea să se fi întâmplat așa.

— O să începem cercetări în legătură cu brătara, zise Creed. Aproape că e zadarnic după paisprezece luni, dar o să încercăm totuși.

— Cine e individul ăsta în haină din păr de cămilă? întrebă Marshall. Avem o descriere bună. Ar trebui să-l descoperim.

— Îl caută Low chiar acum, i-am răspuns. S-ar putea să-l fi găsit.

Marshall rânji:

— Cei doi mari polițiști! Apoi, privind la Creed, adăugă: Cred că individul cu haina din păr de cămilă are un rol important. Ar trebui să pornim după el.

Creed dădu aprobator din cap.

— Și pe urmă e și fata asta - Nichols, spuse el. Ea unde apare în toată povestea asta?

— Are ceva la dosar? am întrebat.

Creed se întinse după telefon și ceru dosarul Nichols.

— Nu mai țin minte care a fost verdictul procurorului. Nu știam că era legată de Fay Benson, altfel aș fi dat mai multă importanță cazului.

Am ridicat mărul minuscul.

— Cine e H.R.? S-ar putea să ne spună el ceva despre fată. Nu știm nimic de ea, nu-i așa? Am impresia că se ascundea de cineva.

— Și eu am avut aceeași impresie, spuse Creed, aplecându-se să ia dosarul adus de polițist. Întoarse o pagină, o privi și puse dosarul pe birou. Procurorul a hotărât că domnișoara Nichols a murit în urma unui accident. Se pare că a călcat pe rochie când cobora scările, a căzut și și-a frânt gâtul.

— Cu ce se ocupa?

Creed studie din nou dosarul.

— Cu diverse reprezentații. Tocmai se întorsese

dintr-un turneu la Paris. Împreună cu alte nouă fete, s-a angajat acolo la un cabaret, dar totul a căzut baltă. S-a întors lefteră și a început să caute de lucru.

— Fay putea să fie una dintre cele nouă, nu crezi? am întrebat. Poate verificăm.

Creed aprobă din cap.

— O să verificăm.

— Cred că Joan Nichols a fost omorâtă, am spus. Și cred că și Farmer a fost omorât.

Creed zâmbi acru.

— Așa se întâmplă când lucrezi la *Cronica crimelor*. N-avem nici cea mai mică dovadă că au fost omorâți.

— Când a murit Joan Nichols?

Creed se uită din nou în dosar.

— Pe 20 august.

— A trecut pe la Shad Hotel pe 20 să întrebe de Fay. Pe urmă a plecat acasă și a căzut pe scări. Apropo, Farmer n-a murit tot pe 20, noaptea?

Creed îmi aruncă o privire aprigă, cercetă dosarul Fay Benson și aprobă din cap.

— Exact, spuse el, încruntându-se.

— Mie mi se pare ceva tare necurat aici, dumitale nu?

— Ai dreptate că e ceva, interveni Marshall. Cred că ai prins un fir, domnule căpitan.

Creed dădu din umeri.

— N-avem nicio dovadă, dar sunt de acord că nu facem rău dacă răscolim puțin lucrurile.

— Aveți vreo poză de-a lui Fay Benson? I-am întrebat.

— Am câteva în dosar - de ce?

— Când a dispărut, i-ați publicat poza numai în presa locală sau și în cea națională?

— Numai în ziarele locale.

— Cred că n-ar fi rău să folosim și presa națională. Ar fi bine să-i apară fotografia în toate ziarele din țară, cu întrebarea cine-o cunoaște. S-ar putea să dăm peste ceva. După Al Weiman, lucra de mai mult timp în branșa asta. Poate că sub un alt nume. Să vedem dacă nu putem să aflăm și altceva despre ea.

Creed aprobă din cap.

— Bine. Să văd ce pot face.

M-am ridicat în picioare.

— Mi-ar plăcea să lucrez și eu cu dumneata, am spus. N-am să te încurc și am să-ți comunic tot ce descopăr. Se pare că e o povestire palpitantă și aș vrea să particip de la început. Ce zici?

— Cu plăcere, spuse Creed. Dă-i bătaie. Și vino să mă vezi când vrei.

— În regulă, am spus. Dacă partenerul meu a găsit ceva, o să-ți dau un telefon.

Ne-am strâns mâna, am schimbat o privire cu Marshall și m-am dus spre mașină.

II

Când am intrat în holul de la Shad Hotel, Larson mi-a spus că Bernie urcase în camera lui.

— A întrebat un individ de dumneavoastră, continuă el. I-am spus că vă întoarceți seara târziu.

— Ce-a vrut? I-am întrebat, oprindu-mă din traversatul holului spre scări.

— N-a transmis nimic. Mi s-a părut un tip dur. Vreți să stați de vorbă cu el dacă mai vine?

— Astă-seară nu. Spune-i să vină mâine dimineață. Dacă e ceva urgent, sună-mă în cameră și o să vorbesc cu el la telefon. Vreau să mă odihnesc bine în

noaptea asta.

— În regulă, spuse Larson.

Am urcat și m-am dus la Bernie în cameră. L-am găsit în fotoliu, cu picioarele într-un lighean cu apă fierbinte. Lângă el, pe masă, erau o sticlă de Scotch, două pahare, unul pe jumătate plin, și o sticlă de apă minerală. Îmi zâmbi stins când mă văzu în prag uitându-mă la el cu gura căscată.

— Ce dracu' faci? I-am întrebat, intrând și închizând ușa.

— Îmi odihnesc prăpăditele astea de picioare. Ai uitat că mașina ai folosit-o tu? Am bătut toate bulevardele. Poate nu crezi, dar află că sunt paisprezece hoteluri în pârlitul ăsta de oraș. Bagă la cap! Paisprezece! Răspândite peste tot. Am trecut pe la toate.

— L-ai găsit?

Bernie râse amar.

— Nici cel mai mic semn. Mi-am prăpădit picioarele degeaba.

Mi-am aprins o țigară și mi-am turnat de băut.

— Ai fost la absolut toate hotelurile? Precis?

— Precis. L-am pus pe Larson să-mi facă o listă. S-a jurat că nu lipsește niciunul. Tipul n-a stat la hotel în Welden. Ascultă la mine! E clar! Ori locuiește într-un apartament sau casă particulară, ori a venit de la Frisco sau din altă parte, dar la hotel n-a stat!

— Îl caută și polițiștii acum, i-am spus și i-am relatat lui Bernie vizita mea la sediul central al poliției din Welden. L-am anunțat cât se poate de delicat că Hesson a fost omorât.

— Ce-ți spuneam eu? vorbi Bernie, începând să se șteargă pe picioare. Au scos trei persoane din circulație. Dacă o să continuăm să ne vârm nasul în

povestea asta, ne termină și pe noi.

— Calmează-te! Acum se ocupă poliția de toate. Nu-mi place că nu l-ai găsit pe individul cu haina din păr de cămilă, Bernie. Aș fi vrut să-i vorbesc, înainte să pună Creed mâna pe el.

— Păi, n-a stat la niciun hotel din oraș. Mai bine lasă-i pe polițiști să-l vâneze.

— Bineînțeles că l-ai întrebat și pe Larson dacă nu cumva a stat aici? i-am aruncat într-o doară.

Bernie tresări de parcă l-ar fi atins cineva cu fierul roșu. Se făcu stacojiu la față și se holbă la mine cu ochii cât cepele.

— De ce-ar fi stat aici? întreabă răgușit.

— De ce n-ar fi stat? L-ai întrebat pe Larson?

— Nu, nu l-am întrebat! Se luă cu mâinile de păr. Doamne! Dacă a stat cumva aici...! Adică, am bătut străzile o zi întreagă de mi-a ieșit sufletul și nu mi-a dat prin cap să-l întreb pe Larson!

Am ridicat receptorul.

— Sladen la telefon, am spus auzindu-l pe Larson la celălalt capăt al firului. Nu-ți mai aduci aminte dacă în august anul trecut a stat aici un tip care avea o haină din păr de cămilă? Un tip înalt, bronzat și cu o mustață mică.

— Cum să nu, spuse Larson. Mi-l aduc bine aminte. Ce-i cu el?

— Cobor imediat. Vreau să stăm puțin de vorbă despre el. Am închis și l-am privit acuzator pe Bernie: Cap sec! A stat aici!

Bernie închise ochii.

— De unde să știu eu?! se văicări el. Și când te gândești câte mile am străbătut!

L-am lăsat și am coborât scările în grabă.

— la povestește-mi despre tipul ăsta, i-am spus,

sprijinindu-mă de biroul recepției. Cum îl chema?

Larson deschise registrul.

— A venit pe 9 august. Îl chema Henry Rutland. Uite, aici i-am făcut intrarea. Venea din Los Angeles. Dar ce-i toată zarva?

— A venit în ziua în care a sosit și domnișoara Benson?

— Da. Domnișoara Benson a venit la prânz. Rutland - pe la șase seara.

— Avea un Cadillac verde cu crem?

— Exact. L-a parcat peste drum.

— S-ar putea ca băieții de la garaj să-i fi luat numărul?

— Poate. Nu știu.

— Când a plecat?

— Pe 17, dimineața.

— În ziua în care a dispărut domnișoara Benson. Mi-am trecut degetele prin păr și am continuat: Cred că individul ăsta e legat de dispariția fetei. I-ai văzut vreodată împreună?

— Nu cred. El pleca devreme, iar domnișoara Benson nu ieșea din cameră decât târziu.

— În ce cameră a stat? Lângă a domnișoarei Benson?

— Aveau camerele vizavi, la etajul doi, spuse Larson după ce verifică în registru.

— Deci ar fi putut să fie împreună și să nu știi?

— Cred că da. N-avem personal permanent pentru etaje. După ora opt, personalul nu mai urcă.

— A spus cumva Rutland de ce a venit la Welden?

— Nu. N-a spus ce treburi are.

— Avea bagaje multe?

— Numai o valiză.

— Vreun vizitator, corespondență sau telefoane?

- Nu cred. Precis nu.
- Mai găsesc pe cineva la garaj la ora asta?
- Trebuie să fie Joe. Nu închidem până la ora unu.
- Mă duc să stau de vorbă cu el.

Dar garagistul nu-și mai amintea numărul Cadillacului. Îl ținea minte însă pe Rutland și mașina de asemenea.

— Avea o groază de biștari, îmi spuse, și-i risipea în toate părțile. Scotea mașina în jurul orei zece și o aducea între miezul nopții și ora unu. Voia să i-o spăl zilnic. Tare mult ținea să arate frumos. Îmi pare rău că nu-mi mai amintesc numărul. Sunt paisprezece luni de atunci și mi-au trecut o mulțime de mașini prin mână.

I-am dat o jumătate de dolar și m-am înapoiat la hotel. L-am găsit pe Bernie întins pe pat, cu o expresie de suferință pe chipul durduiliu.

— Îl cheamă Henry Rutland și a venit din Los Angeles.

— Puțin îmi pasă cine e, mormăi Bernie. Îmi vine să-mi trag două perechi de palme. Când mă gândesc că am mărșăluit cinci ore, în loc să fi stat liniștit la bar!

M-a pufnit râsul. Mi se părea caraghios.

— Hai, gata! Poate nu ți-a stricat. A venit vremea să mai faci puțină mișcare. E prea târziu să-i telefonez lui Creed astă-seară. Trec pe la el mâine dimineață. Ei, mă duc și eu... dar m-am oprit, văzându-l pe Bernie cum se holbează peste umărul meu spre ușă.

Am întors capul și am înghețat.

În prag stătea un omuleț îndesat, cu un chip rotund și dur de culoarea seului de oaie. Avea un fulgarin jegos și o pălărie neagră cu boruri mari trasă pe ochiul drept. Barba nerasă de două zile îi înnegrea

fălcile, iar privirea de gheață, feroce a ochilor cenușii tulburi îmi dădu un fior rece pe șira spinării.

În mâna dreaptă ținea un revolver de calibru 38 îndreptat spre mine.

III

Ne-am privit un minut întreg, apoi omulețul spuse:

— Nicio mișcare! Avea o voce joasă, nazală. Abia dacă-și mișca buzele când vorbea. Care din voi e Sladen?

— Eu, am spus și am fost neplăcut surprins că-mi tremura vocea.

— Bine. Băgați de seamă, mâine plecați amândoi din oraș. Nu vrem să vă mai vedem prin Welden. Mâine la 11 nu mai sunteți aici. Să nu vă mai spunem o dată! Dacă aveți impresia că glumim, stați pe-aici și o să vă convingeți. Ați priceput?

Am răsuflat adânc. Trecusem de primul șoc și acum mă înfuriaseam.

— Ce-aveți de gând? am întrebat, fixându-l cu privirea. De fapt, cine sunteți?

— Nu contează ce-avem de gând. V-am avertizat! Începu brusc să tremure și să zvâcnească. Se propti cu mâna stângă de perete ca să se liniștească; cu un efort reuși să articuleze iar: Dacă n-ar fi fost șeful, v-aș fi făcut praf pe loc, nenorociților! Ați văzut ce-a pățit Hesson. Și voi doi o să pățiți la fel dacă mai sunteți în Welden mâine dimineață la ora 11. Făcu un pas înapoi pe coridor, cu mâna pe mâner. Și nu vă faceți iluzii că vă protejează polițiștii. Nu sunt atâția polițiști în orașul ăsta ca să ne împiedice să punem mâna pe voi. Faceți-vă bagajele și cărați-vă!

Mai stătu în prag, zvâcnind și fixându-ne cu privirea, apoi întinse mâna spre clanță și trânti ușa.

Râmaserăm nemișcați, ascultând pașii ușori și iuți de pe coridor. Când nu se mai auziră, m-am ridicat încet în picioare și m-am uitat la Bernie.

— Un drogat! Era intoxicat până-n albul ochilor!

— Doamne Dumnezeule! clănțănî Bernie. Ți-am spus ce-o să se întâmple dacă nu renunțăm la cazul ăsta. Apucă tremurând paharul de whisky și-l goli.

— O clipă m-am speriat și eu, am spus încruntat. Cred că m-au cam lăsat nervii.

— Eu cel puțin n-am avut niciodată nervi buni, zise Bernie, căznindu-se să se dea jos din pat. Doamne ferește! N-am mai fost amenințat cu revolverul până acum.

Traversă camera spre locul unde era așezată valiza, o ridică, o puse pe scaun și începu să-și arunce lucrurile în ea.

— Ce tot moșmondești acolo? am întrebat.

— Tu ce crezi? Îmi răspunse, fără să se oprească. Împachetez. Mâine-n zori trebuie să fiu gata de plecare. Și dacă-i pe-așa, de ce n-am pleca astă-seară?

Aruncă niște șosete și batiste în valiză și pe urmă traversă camera după o pereche de pantofi.

— Ce stai și te uiți? Du-te și împachetează și tu.

— Doar n-ai impresia că o să las un nenorocit de drogat să-mi sufle povestirea de sub nas numai pentru că m-a speriat nițel? l-am întrebat înfierbântat.

Bernie puse pantofii în valiză.

— Nu știu. Nu mă privește câtuși de puțin, spuse el, uitându-se prin cameră după alte lucruri. Ai auzit ce-a zis tipul: cărați-vă, ori... Le-a făcut felul lui Farmer, Nichols și Hesson. Cred că l-ai auzit, nu? N-am avut

impresia că-i un tip glumeț. I-ai văzul ochii? Brrr! Mi se-ncrețise pielea pe mine, de parcă era pusă pe moațe. Dacă vrei să stai aici și să faci pe durul, te privește. Eu am familie și responsabilități. Trebuie să mă gândesc la soție și la câine. Mie nu trebuie să-mi spui de două ori. Iar de data asta, amice, nici nu trebuia măcar să-mi spună!

Mi-am mai turnat niște whisky în pahar și am tras o dușcă.

— Aveam impresia că-ți place să lucrezi cu mine.

Bernie trânti capacul valizei.

— Nu văd care-i legătura.

— Dacă pleci, înseamnă că nu mai lucrezi cu mine și pot să pun pariu pe pielea ta de găină că nu mai lucrezi nici pentru *Cronica crimelor*. Să mă tragi de mânecă să-ți arunc un ban când ai să cerșești la colț de stradă.

Bernie se albi la față.

— Doar nu crezi că Fayette o să mă zboare, eh? Ce, vrea să mă las măcelărit?

— Cât timp are o povestire bună, puțin îi pasă. Și dacă acum dai bir cu fugiții, te-ai ars. Știi cât e de răzbunător.

Bernie se așeză pe pat.

— N-am putea să-i spunem că nu iese nimic din povestirea asta?

— Nimic! Slavă Domnului că avem material cu grămada! Trebuie să pun mâna pe drogatul ăla. N-ai auzit ce-a zis de Hesson? Dacă-l prindem, intrăm în miezul lucrurilor.

— Nu poți să te potolești? Nu suntem polițiști. Suntem scriitori - de fapt niște artiști. Munca noastră este să scriem pentru revistă, nu să prindem ucigași. Trebuie să fim cu picioarele pe pământ. Lasă

prinderea criminalilor în seama polițiștilor. De-asta iau ei leafă. Sunt îngrozit la culme. Nu-mi pasă dacă află lumea. Și, pe deasupra, n-am nici asigurare. Trebuie să mă gândesc la Clair.

— Ar duce-o mai bine dacă ai muri, i-am răspuns brutal. Fayette ar fi nevoit să-i dea o pensie.

Bernie își trecu limba peste buze.

— Ce-ai zice dacă m-aș duce chiar acum înapoi la redacție și m-aș apuca să scriu povestirea? Am destule fapte cu care să încep. Nu-i nevoie să ne împuște pe amândoi, nu-i așa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire! N-o să ne împuște nimeni. Au grijă de noi polițiștii până îl prind pe nemernicul ăsta. Și, după ce-or pune mâna pe el, am rezolvat cazul.

Bernie încercă să râdă batjocoritor.

— Ce-ți mai place să te amăgești! Doar nu-ți închipui că el e șeful? Nu face decât să îndeplinească niște ordine. Singur a spus-o. Dacă o să reușească polițiștii să-l prindă pe el, mai sunt destui care să ne vină de hac.

Am luat cartea de telefon, am deschis la Creed și am format numărul de acasă.

I-am auzit vocea mârâită.

— La telefon Sladen, am spus. Tocmai ne-a plecat un musafir cu o armă. Era îndopat de droguri și a recunoscut că l-a ucis pe Hesson. Ne-a dat termen până mâine dimineată la 11 să plecăm din oraș, dacă nu vrem s-o pățim. Ne-a spus că nu sunt destui polițiști în orașul ăsta care să-l oprească să ne tragă un glonț în burtă.

— Așa a zis? mârâi Creed. Să nu vă mișcați de acolo. Vă trimit imediat niște oameni, și închise telefonul.

— Așa căpitan de poliție zău că-mi place, am spus, punând receptorul în furcă. Fără întrebări, fără zarvă, dar gata de acțiune. Ne sosește protecția.

Bernie își termină paharul. Reușise să se cherchelească puțin.

— Nu-mi place, Chet. Cred că ar trebui s-o ștergem.

— Nu fi cap sec! Nu vezi că progresăm? Am sâcâit pe careva. Asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

— Al dracului de bun dacă dăm ortul popii, zise Bernie și-și mai turnă puțin whisky. Ascultă ce-ți spun eu...

Când sună telefonul, Bernie tot mai încerca să mă convingă să plecăm; Larson mă anunță că în hol așteptau doi polițiști să vorbească cu mine.

— Trimite-i sus! Punând receptorul în furcă, i-am spus lui Bernie: Ești în siguranță acum. Au sosit reprezentanții legii.

Bernie începu să râdă ca un smintit.

— În siguranță?! Asta-i bună! Îți închipui că există vreun polițist care să se arunce între mine și glonț?

CAPITOLUL IV

I

Am așezat din nou teancul de fotografii pe biroul lui Creed și am clătinat din cap.

— Nu-i printre ăștia.

Creed trase din pipă, și bătu darabana cu degetele lui boante pe tăblia tocită a biroului.

— Înseamnă că-i unul nou. Niciunul din băieții nu-l cunoaște. Crezi că vorbea serios?

— Nu încape discuție. Era drogat până-n albul ochilor. Mă și mir că nu ne-a împușcat pe loc.

Peters, un individ deșirat cu chipul aspru și ascuțit, zâmbi arătându-și dinții pătați de tutun. Era unul dintre ofițerii de poliție pe care Creed mi-i dăduse să ne escorteze.

— Am eu grijă de el dacă încearcă ceva.

M-am uitat la ceas. Era 11 și 10 minute.

— Ei, stai cu ochii-n patru, am spus. De-acum încolo poate să apară.

— Poate e mai bine să rămâi aici până-l prindem, sugerează Creed.

— Cel mai iute puneți mâna pe el dacă ies în stradă. Dacă încearcă ceva, pot interveni băieții și-l înhață.

Lui Creed nu-i prea surâdea ideea.

— Stai pe-aici până se-nserează. Dacă te arăți în plină zi, îi ușurezi sarcina. Și până atunci poate că îl

prindem.

— I-am înțeles raționamentul.

— Bine, în regulă. Nu-mi dai nicio armă, nu?

— Ba da, poți să iei un pistol. Creed se uită la Peters. Dă-i un pistol și nu-l scăpa din ochi. Răspunzi de el.

— Am înțeles.

Peters n-arăta ca și cum l-ar fi copleșit răspunderea primită. Se ridică în picioare.

— Ce vrei - un automat de calibru 45 sau 38?

— Un 45. Vreau unul care să-l ciuruiască.

— Ia o mitralieră, spuse Peters bine dispus. Avem una în depozit.

— Mi-ajunge un revolver de calibru 45.

După ce ieși din cameră, i-am povestit lui Creed despre individul în haină din păr de cămilă. Mă ascultă atent, își notă ceva și-mi spuse că o să trimită un om să stea de vorbă cu Larson.

— Trebuie să-i dăm de urmă, spuse el. Băieții caută brățara și noi publicăm fotografia fetei în ziare. Apropo, nu făcea parte din trupa care a fost la Paris. Am aflat cine e agentul care le-a aranjat lui Joan Nichols și celorlalte fete contractul la Paris, și n-a identificat fotografia. Se uită la vrafu de hârtii răspândite pe birou și urmă: Mai am alte treburi de făcut, Sladen. Coboară și stai pe-aici. Au grijă băieții de dumneata. Vino să mă vezi pe la ora cinci și aranjăm o ieșire pe diseară.

Am coborât scările și am dat peste Peters, care se întorcea de la depozitul de arme. Mi-a întins un revolver 45 și cartușe.

— Ai mai ținut în mână așa ceva?

— Bineînțeles, dar trebuie să-mi dați ocazia. Nu am mai tras cu o armă din armată.

— Hm, să fii atent. Mai bine lasă-l pe individ în seama mea.

— Doar dacă-l vezi dumneata primul.

L-am găsit pe Bernie în cameră, cu fereastra baricadată până sus, stând la masă și uitându-se încruntat la mașina de scris.

La ușă, pe un scaun, era Scaife, paznicul lui Bernie; un polițist cu înfățișare dură, păr blond-roșcat și nas scurt și gros, pe care precis cineva încercase să-l zdrobească odată.

— Cum merge treaba? l-am întrebat pe Bernie.

— Cum poate cineva să se concentreze când așteaptă să fie împușcat în orice clipă? se văicări Bernie. Nu progrez deloc.

Scaife râse.

— Are impresia că nu sunt în stare să-i port de grijă, spuse el. Un fleac, ce naiba. Îi tot spun că n-o să pățească nimic, dar degeaba.

— N-am avut niciodată încredere în polițiști, spuse Bernie, și nici n-o să am vreodată. Mă privi bănuitor. Ce-ați mai pus la cale?

— Așteptăm până se înserează și pe urmă ieșim să-i întindem o cursă ticălosului.

Bernie făcu ochii mari.

— Cum adică... o cursă?

— Așa bine. Ne plimbăm braț la braț prin oraș cu speranța că o să ne zărească și, când se pregătește să ne atace, prietenii ăștia doi o să-l umple cu plumb.

— Nostim foc! Și dacă nu-l nimeresc?

Am scos revolverul și l-am învățat pe deget.

— Atunci am eu grijă de el. Pe vremuri eram bun al naibii la chestii d-astea. Că doar nu-mi spuneau degeaba Sladen Ucigașul pe degeaba.

Scaife și Peters râseră, dar Bernie se trase înapoi.

— Ia-l de-aici! Așa se întâmplă accidente. Se aplecă înainte cu bărbia grasă îndreptată spre mine. Și de unde ai luat mă rog chestia cu „ne plimbăm”? Nici dracu’ nu mă scoate pe stradă după ce s-a înserat. Nu mă mișc de-aici până nu-l prinde poliția. Dacă vrei să faci pe eroul, n-ai decât. Eu nu mă mișc.

M-am uitat neputincios la Peters și Scaife.

— Vedeți ce trebuie să înghit? Individul ăsta nu are pic de inițiativă.

— De ce ți-e frică, omule? îl întrebă Scaife pe Bernie. Am eu grijă să nu pățești nimic.

— Nu mă mișc de-aici, repetă Bernie hotărât.

M-am așezat pe scaun.

— Calmează-te, i-am spus. Hai să ne apucăm de treabă.

— Sunt de acord să muncesc; de-aia primesc bani, dar nu vreau să fiu folosit ca momeală, spuse Bernie. Să fie clar!

— Bine, bine, i-am răspuns. Mă duc singur. Mi-am aprins o țigară. Hai acum să-i dăm bătaie cu povestirea.

II

Pe la cinci m-am dus spre biroul lui Creed, cu Peters urmându-mă agale.

— Ai vreo idee? mă întrebă Creed, punând deoparte dosarul la care lucra și făcându-mi semn să mă așez pe-un scaun.

— O s-o fac singur, i-am spus. Lui Low nu-i surâde ideea și nici n-aș putea să-l învinuiesc. Oricum, o să fie mai ușor pentru oamenii dumitale să păzească unul, în loc de doi. Când s-o însera, plec cu taxiul la

hotel. Vreau să-mi schimb costumul ăsta deschis cu ceva care nu se vede prea bine pe întuneric. Pe urmă o pornesc pe jos de la hotel până la restaurantul din colț. Iau masa acolo. Poți să trimiți câțiva oameni la bar. Am să stau cu spatele la perete. Dacă începe ceva acolo, îl prindem. Dacă nu, o iau iar pe jos de la restaurant până la cinematograful Gaumont. Dacă nici atunci nu se întâmplă nimic, mă duc până la barul lui Mike, în spatele clubului Florian. De acolo plec înapoi pe jos până la hotel.

Creed își nota tot, pe măsură ce vorbeam.

— Ar fi mai bine dacă ai pleca pe jos de-aici până la hotel, sugerează el. Taxiurile se pot pierde în aglomerație. Nu vrem să te scăpăm din ochi, dar nici nu vrem să-și dea seama individul că suntem în spatele duminică. Trebuie să fie o capcană, Sladen, neapărat. O să fii singur. Peters ochește nemaipomenit, dar va trebui să se țină în umbră. Ori chestia asta e cu două tășuri; s-ar putea să te rănească.

Brusc mi-am dat seama că-mi băgasem capul în laț într-un mod nesăbuit și că probabil, până la urmă, Bernie nici nu era atât de prost pe cât credeam. Dar era prea târziu să dau înapoi.

— Atâta timp cât Peters îl ține în șah până să apuce să facă ceva n-am de ce să mă plâng.

— Nu e numai Peters în joc, spuse Creed încruntat. Am pus patruzeci de oameni la bătaie. Fiecare acoperă câte 20 de metri din drum. Nu-i cunoști. Unii stau în mașini, alții sunt deghizați în haimanale, alții stau ascunși. Dacă ticălosul ăsta încearcă ceva, o să rămână cu gura căscată ce-a dat peste el.

— Grozav, am spus, simțind că mi se ia o piatră de pe inimă. Peste câteva ore o să se întunece suficient.

— Mă duc să pun la punct amănuntele. Nu-ți face griji, spuse Creed.

Următoarele două ore le-am petrecut jucând rummy cu Bernie. Bernie mă consola spunând că obiceiul este să joci cărți cu un condamnat la moarte și, deși jocul de cărți îl plictisește, simțea că e de datoria lui să mă facă să nu mă gândesc la viitorul imediat. Nu juca bine și curând i-am luat trei dolari.

— S-ar putea să n-ai ce face cu paralele astea, Chet, îmi spuse când i-am cerut să mi-i plătească. Dacă vrei, îți dau o chitanță.

— Vreau bani gheață, l-am repezit, întinzând mâna. S-ar putea ca reprezentantul meu să nu-i poată încasa de la tine, Bernie.

Îmi dădu banii.

— Fiindcă veni vorba de reprezentanți, Chet, ți-ai făcut testamentul?

În clipa aceea intră Peters.

— Ați terminat? întrebă el. Suntem gata când vreți să plecăm.

M-am ridicat în picioare.

— Rămâi sănătos, Bernie. Dacă nu mă întorc, îți las ție totul.

— Vorbești serios? întrebă Bernie, luminându-se la față. Și televizorul?

— Da, și televizorul, hieno!

— Să mergem, spuse Peters rânjind.

Străbăturăm coridorul, la capătul căruia ne aștepta Creed.

— Am aranjat, ne spuse. Mi-am înșirat oamenii pe tot traseul. N-or să te scape din ochi. Dacă ai să mergi pe mijlocul trotuarului și n-ai să te abați de la ruta stabilită, o să fie perfect.

— Să dea Dumnezeu, am spus privind dincolo de el

în stradă, prin ușa deschisă. Deci, în curând!

— Îți las avans 60 de secunde, pe urmă pornesc și eu, spuse Peters.

Am aprobat din cap și am ieșit pe ușă, apoi am coborât scările în strada pustie și întunecoasă. Am băgat mâna în buzunar și mi-am sprijinit-o pe patul pistolului; parcă mai prinsesem ceva curaj.

— Să nu-ți pierzi capul și să tragi cumva în mine, i-am spus lui Peters pe când ieșea și el pe ușă.

— Îți faci prea multe probleme, râse el. N-o să pățești nimic.

Suna puțin cam prea sigur pe sine. Tare aș fi vrut să mă fi gândit la ceva mai puțin periculos ca să pot pune mâna pe ticălos.

— Fii cu ochii în patru! i-am spus și am pornit-o pe strada prost luminată, speriat la culme și cu sentimentul că sunt dezbrăcat. Strângeam zdravăn în mână patul revolverului. Peste vreo 30 de metri, am zărit un găligan care fuma sprijinit de perete. Mi-a aruncat o privire indiferentă și, când am trecut pe lângă el, a murmurat:

— Bag mâna în foc că tremuri ca o piftie.

Mi-am văzut de drum fără să-l privesc. Drumul până la hotel mi s-a părut nesfârșit. De fiecare dată când trecea câte o mașină, mi se făcea părul măciucă. Când apărea câte un om, mi se oprea inima în loc. Până și o pisică neagră care a trecut drumul m-a făcut să sar ca ars. Când am traversat spre hotel și am urcat scările către hol, eram ud learcă de sudoare. M-am oprit o clipă să mă șterg pe față, pe urmă am intrat.

Larson își răsfoia revista. Ridică privirea și dădu din cap. Un om îndesat stătea pe un scaun împletit și citea un ziar. Când am trecut pe lângă el, l-am auzit

spunându-mi:

— Scaife e la dumneata în cameră. Să nu-l împuști când intri.

Am dat din cap, m-am urcat în liftul preistoric și m-am lăsat târât până la etaj. Înainte de a ieși din el, m-am uitat bine de-a lungul coridorului, am ciocănit în ușă, am împins-o și m-am dat prevăzător într-o parte.

— Sunt Sladen, am rostit spre camera întunecoasă.

Se aprinse lumina.

— Intră, zise Scaife.

Stătea în fotoliul meu. Am văzut că dăduse peste sticla mea de Scotch. După cum arăta sticla, jumătate se scursese pe gâtul lui. Am intrat și am închis ușa.

— Liniște și pace, spuse el. Poate că tipul s-a ținut de goange.

— Dacă l-ai fi văzut, nu mai sugeai atât de nepăsător din whisky-ul meu. Nu se ținea deloc de goange.

— Un ticălos de două parale nu mă sperie cât să mă facă să nu mai beau, zise Scaife, rânjind.

M-am dus și mi-am turnat și eu un whisky zdravăn.

— O să ai o poveste pe cinste de scris, ce zici? Cum o s-o intitulezi? „La un pas de moarte de mâna unui drogat!” râse Scaife.

Am dat pe gât jumătate de pahar și am simțit că prind puteri.

— Vouă vă convine să râdeți, nu riscați să vă facă nimeni harcea-parcea, i-am spus pe când îmi schimbam costumul.

— Ei, știu eu... La noi e chestie de rutină. Sper să punem mâna pe ticălosul ăsta.

— Și eu sper, i-am răspuns îmbrăcând un costum închis la culoare. Ei, așa mai merge. Nu mai sunt atât de vizibil. Mi-am terminat băutura. Ar trebui să

mănânc ceva. Numai că nu prea mi-e foame.

— Avem doi băieți postați la bar și altul se îndoapă în restaurant, zise Scaife. Comandă-ți ceva grozav. Acolo n-ai să pățești nimic.

— Încă n-am ajuns acolo, i-am răspuns îndreptându-mă spre ușă. Ei, pe curând!

— Am să stau chiar în urma dumitale, cu Peters. Să nu mergi prea repede.

— S-a făcut!

Am coborât scările, am dat din cap către Larson și am pornit spre ușa hotelului. M-am uitat pe stradă. Vizavi era parcată o mașină, cu doi oameni înăuntru.

— Nu te uita la cei doi, zise omul așezat pe scaunul împletit. Sunt băieții noștri.

Am dat din cap, am coborât scările și m-am îndreptat spre Bell Tavern, care era la colț, la câteva sute de metri de hotel.

Mă forțam să pun un picior în fața celuiilalt ca să înaintez pe strada pustie și întunecoasă. Ochii îmi fugeau în toate părțile. O mașină țâșni pe stradă și era cât pe ce să înțepenesc pe loc, dar când am văzut-o oprindu-se în fața unei tutungerii și pe șofer coborând, am continuat să înaintez, făcând un efort uriaș. Aveam pistolul pe jumătate scos din buzunar, când am trecut de mașină, și eram pregătit să trag, dar nu s-a întâmplat nimic.

Respirând din greu, am deschis ușa restaurantului și am intrat în barul puternic luminat.

Înăuntru erau vreo douăzeci de oameni care beau și mâncau, dar niciunul n-a întors măcar capul. Mi-am scos pardesiul, după ce am mutat pistolul în buzunarul de la haină, pe urmă m-am dus la bar și am comandat un Scotch dublu. Așteptând comanda, mi-am aruncat ochii împrejur. Doi bărbați voinici cu

pahare de bere în fața stăteau lângă ușa restaurantului. Mă priviră și unul îmi făcu cu ochiul. Mi-am simțit pleoapa țeapănă când am vrut să-i răspund în același mod.

În afară de cei doi, ceilalți consumatori păreau destul de inofensivi. Mi-am terminat whisky-ul și am intrat în restaurant. M-am așezat la o masă cu spatele la zid și cu fața spre intrare.

L-am mirosit și pe al treilea polițist, așezat la o masă pe partea opusă. Mesteca mulțumit și-mi zâmbi voios. Se părea că-și apreciază îndatorirea. Speram să aibă pistolul la îndemână.

Am comandat o friptură cu garnitură. Așteptam să mi-o aducă și mă gândeam dacă o să fiu în stare s-o înghit. Aveam ceafa udă și un gol în stomac.

Când a sosit însă friptura, s-a dovedit a fi atât de fragedă și de gustoasă, că am terminat-o fără dificultate și m-am simțit mai întremat. Cât timp am mâncat n-am scăpat din ochi ușa restaurantului, așteptând în orice clipă să-l văd pe ticălos făcându-și apariția, deși știam că-mi fac griji degeaba. N-avea cum să treacă de cei doi de la bar, mi-am spus în sinea mea, și încercam să mă conving de lucrul ăsta.

Am achitat nota de plată și am rămas câteva clipe cu privirea ațintită pe fața de masă. Trebuia să mă țin de program, dar era atât de plăcut, de confortabil și de sigur în restaurant, încât nu-mi venea să mă gândesc la încă o plimbare prin beznă.

Detectivul din fața mea mă fixă cu privirea și, când i-am întâlnit-o, s-a uitat la ceas și pe urmă la ușă. Era o aluzie discretă să pornesc. Mi-am tras scaunul în silă și m-am îndreptat spre ușa barului.

— Pornesc, i-am spus unuia dintre vlăganii de la ușă.

— Era și timpul, mârâi el. Aș vrea să ajung și eu pe-acasă în noaptea asta.

Mi s-a părut cam dură remarca, dar l-am înțeles. Mi-am luat pălăria și pardesiul și am ieșit în stradă.

Apucasem să fac șapte pași spre clubul Florian, când deodată...

III

O mașină mare, neagră, cu luminile stinse, țâșni de după un colț întunecos. În clipa în care am văzut că n-are lumini, am știut că era pentru mine.

Nu mai puteam să fug înapoi la restaurant; venea prea repede. În apropiere n-aveam nicio ușă unde să mă adăpostesc. Eram pe teren deschis și mă simțeam descoperit ca o muscă pe perete.

Am scos pistolul și am pornit în fugă spre mașină, cu ideea nebunească de a trece de ea înainte de a intra în raza ei. L-am zărit pe șofer: un omuleț cu pălăria trasă pe ochi, chircit în spatele volanului. În spate era un altul, în mână cu ceea ce părea a fi o pușcă automată. Țeava era sprijinită pe fereastra deschisă.

Am ridicat revolverul și am tras. A bubuit asurzitor și reculul m-a făcut aproape să-l scap din mână. Nimerisem bine. Glonțul a sfărâmat parbrizul, iar mașina a cotit nebunește în clipa în care pușca automată a țâcănit asurzitor.

Dacă mașina n-ar fi cotit, aș fi fost ciuruit de avalanșa de gloanțe care s-au înfipt în caldarâm cam la un metru în fața mea.

M-am aruncat cu fața în jos în rigolă. Mașina derapă, trecu cu roțile din față la vreun metru de

mine și se izbi de un felinar.

M-am răsucit într-o parte. Noaptea scăpăra ici-colo de fulgerările revolverelor, când paznicii mei intrară în acțiune. Gloanțele zburau prin aer, alte geamuri din mașină se făcură țandări. M-am făcut una cu pământul, cu fața udă de sudoare, speriat la culme. Ascultam tropăitul pașilor în fugă.

Fără să mă mișc, am întins mâna cu pistolul, uitându-mă spre mașină.

Ușa atârna deschisă. Am zărit o siluetă întunecată, ghemuindu-se în spatele mașinii, și automatul deschise iarăși focul. Un torent de gloanțe trecu pe deasupra mea. Am tras scurt în silueta ghemuită. Glonțul trebuie să-l fi nimerit, pentru că a scăpat arma și s-a prăbușit pe caldarâm. Urletul lui de durere mi se păru o muzică divină.

Peters și Scaife veniră în fugă.

— E în spatele mașinii – atenție! am găfâit eu.

Peters se năpusti de partea cealaltă, în timp ce Scaife riscă alergând în susul străzii, trecu de partea cealaltă, ca să-și abată tirul asupra ticălosului.

L-am văzut pe ucigaș înșfăcând automatul și am urlat spre Peters să-l previn. Peters sări într-o parte. Pușca răbufni și Peters căzu, scăpând arma. Scaife trase trei focuri. Ucigașul scăpă arma, încercă să se îndrepte, pe urmă căzu împleticit.

— L-am atins! strigă Scaife.

M-am ridicat în picioare înțepenit. Îmi tremurau picioarele. Cei trei polițiști din restaurant, care se ghemuiseră în prag, se apropiară. Toți patru ne-am alăturat lui Scaife de partea cealaltă a mașinii.

Am privit mortul nemișcat, cu mâna încleștată pe armă, întins pe spate pe caldarâm. Era drogatul. Chipul alb arăta ca un rânjet împietrit al morții.

— Mai e un tip în mașină, am spus.

Scaife se uită în mașină.

— L-ai atins din primul foc, spuse el, apoi ocoli mașina și se duse la Peters, care se așezase în capul oaselor cu mâna pe armă, înjurând.

Două mașini-patrulă apărură în capul străzii, cu sirenele urlând.

Creed sări dintr-una și veni lângă Scaife. Se aplecă spre Peters, apoi, lăsându-l în grija lui Scaife, se apropie de mine.

— N-ai pățit nimic?

— Aproape, i-am răspuns sprijinindu-mă de mașina zdrobită. Peters e rănit rău?

— O să se facă bine, zise Creed și se uită spre ucigașul mort. Țsta e omul?

— Da. L-ai văzut vreodată?

— N-aș putea să spun.

Sosi o ambulanță și pe urmă încă două mașini ale poliției. Se strânsese lume multă, care căsca gura de pe trotuare. Se apropie și Scaife.

— L-ai mai văzut? întrebă Creed, arătând cu capul spre ucigaș.

— Nu, îl văd pentru prima oară.

— Bine, gata; bâlciul s-a terminat, spuse Creed. Mai bine te-ai întoarce la hotel, mi se adresă mie. Du-te cu el, Scaife. Nu cred că vor mai încerca o dată, dar nu vreau să riscăm.

— Hai, eroule, zise Scaife. S-a terminat cu emoțiile. Ți-am spus eu că n-o să fie chiar atât de rău pe cât credeai.

— A fost destul de rău. Oricum, am ce să-i arunc lui Bernie în față de-acum încolo.

M-am îndreptat împreună cu el spre una din mașinile poliției.

CAPITOLUL V

I

În următoarele trei zile nu s-a petrecut nimic deosebit. Știam că trebuia să treacă ceva timp până când vor da roade investigațiile lui Creed. Dăduse diverse însărcinări unor polițiști, și nu era nimic de făcut decât să așteptăm să apară ceva. Pusese oameni să-l găsească pe Henry Rutland și Cadillacul lui verde cu crem; alții cercetau trecutul lui Fay Benson; o echipă căuta brățara cu brelocuri și alta verifica trecutul ucigașului.

Nu ne așteptam să aflăm nimic imediat, și în timpul ăsta l-am trimis pe Bernie înapoi la New York să-i raporteze amănunțit lui Fayette și să dea drumul la primul episod din povestire. A șters-o cu o grabă nerușinată, insistând să aibă pază în tren.

L-am adus pe fotograful de la *Cronica crimelor*, un individ pe nume Judson, și l-am pus să fotografieze pe Spencer, barul lui Mike, apartamentul lui Joan Nichols, măruș miniatură de la Creed și pe diverși polițiști care se ocupau de caz.

Toate astea au luat o groază de timp, dar când am terminat, eram mulțumit de teancul de fotografii cu care aveam să susțin articolul lui Bernie.

Judson a luat avionul spre New York în seara celei de a treia zile de la agresiune și eu am plecat cu mașina până la secția de poliție, să văd ce vești mai aveau. L-am găsit pe Scaife în camera de gardă.

— Aveam de gând să te sun, mi-a spus. Vrea să te vadă șeful.

— Ceva nou?

— A aflat ceva. O să-ți spună el. Hai sus.

Creed stătea la birou, trăgând din trabuc. Chipul lui întunecat și aspru arăta urme de oboseală.

— Intră, spuse, înăbușindu-și un căscat. Ei, ceva tot am aflat. la loc.

M-am așezat pe un scaun și Scaife s-a sprijinit de perete.

— Pe ucigaș îl cheamă Hank Flemming. Vine din Frisco. Are un dosar prost, cu șase crime la activ. E cunoscut că se angaja pentru crime și bătaii. Și-ar fi împușcat și tatăl pentru 50 de dolari. Cred că l-a angajat careva să-ți facă de petrecanie. E toxicoman, și doctorul apune că era drogat până-n vârful unghiilor în seara agresiunii. Ai avut noroc că ai scăpat cu viață.

— Deci trebuie să-l găsim pe individul care l-a angajat?

— Exact; și n-o să fie simplu, spuse Creed, scuturând trabucul. Avem o indicație care ne-ar putea ajuta. Flemming avea într-un buzunar un bilet de tren spre Tampa City. A plecat din Frisco spre Tampa City acum cinci zile, și pe urmă a venit aici. S-ar putea să fi primit ordinul de la cineva din Tampa City.

— Poliția din Tampa City știe ceva de el?

Creed se încruntă.

— Ei susțin că nu, dar din experiențele anterioare am învățat să nu prea acord importanță spuselor lor. Sunt cei mai nepricepuți și refractari polițiști din țară. Comisarul, Ed Doonan, e prieten la cataramă cu pungașii și, crede-mă, orașul e plin de ei. N-o să ne dea niciun ajutor.

— Ai aflat ceva în legătură cu Henry Rutland?

Creed clătină din cap.

— Încă nu. Agenții distribuitori de Cadillacuri din regiune îmi spun că au vândut 400 de mașini decapotabile în ultimii trei ani. Am o listă a cumpărătorilor, dar e foarte complicat să-i cercetezi pe toți. Numele lui Rutland nu apare pe listă, dar nici nu-i de mirare. Probabil că numele e fals. Mi-am pus oamenii să se ocupe de asta, dar o să mai treacă timp până să-i verifice pe toți.

Își înăbuși încă un căscat.

— Am găsit ceva în legătură cu brățara cu brelocuri. A fost amanetată la trei zile după dispariția lui Fay Benson. „Tierney’s”, magazinul de amanet de aici, s-a ocupat de ea. Le-a vândut-o Hesson. Funcționarul l-a recunoscut pe Hesson în fotografie. Brățara a fost vândută din nou unei actrițe care acum este la Hollywood. Luăm legătura cu ea. Nu încape nicio îndoială că Hesson a vândut-o.

— Nimic despre Fay Benson până acum?

— Puțin; ar putea să fie ceva. Ai văzut fotografiile din ziarele naționale? Încă mai sosesc teancuri de scrisori. Oamenii susțin că o cunosc, dar bănuiesc că cei mai mulți sunt mitomani. Unul zice că o recunoaște, deși era brunetă când a cunoscut-o. Nu e absolut sigur și s-ar putea să fie o pistă greșită, dar sper să nu fie. Zice că a lucrat la el o perioadă. Ghici unde?

— Tampa City?

— Exact.

— Nu-i rău pentru trei zile de investigație. Ce ai de gând să faci? Poliția din Tampa City o să colaboreze?

— Mă îndoiesc, spuse Creed încruntându-se. Încă nu i-am văzut colaborând cu mine. Promit marea cu

sarea, dar nu fac nimic.

— Ce-ai zice să mă duc acolo și să văd peste ce dau?

Creed dădu din cap.

— Chiar voiam să-ți propun. Am înainta mai repede. Va trebui să fii însă cu băgare de seamă. Doonan nu-i înghite pe detectivii particulari; îi stau în gât. Are niște oameni duri și s-ar putea să-ți taie elanul dacă află ce cauți.

— O să am grijă. Știi pe cineva acolo care m-ar putea ajuta?

— N-ar fi rău să-i telefonezi lui Don Bradley. A fost șeful poliției din Tampa City înainte de a ieși la pensie. E un tip cumsecade, unul din cei mai buni ofițeri de poliție din țară. A ieșit la pensie cu doi ani mai devreme. A avut neplăceri cu Doonan în legătură cu o crimă. N-am aflat amănuntele; dar o să te ajute. Am să-ți dau o scrisoare.

— Bine. Plec chiar azi.

— S-ar putea să nu iasă nimic din povestea asta, Sladen. Individul care ne-a scris probabil că a greșit. Dacă Flemming n-ar fi avut un bilet pentru Tampa City, aș fi convins că a greșit.

— Cum îl cheamă?

— Lennox Hartley. Stă pe Cannon Avenue, 246, Tampa City.

Mi-am notat numele și adresa.

— Am să vorbesc cu el.

Se auzi o bătaie în ușă și Scaife se duse să deschidă. Un polițist îi comunică ceva. Scaife dădu din cap și se întoarse spre Creed.

— Domnule căpitan, afară e un individ care spune că știe ceva de Flemming. Vreți să-l vedeți?

— Mai încape vorbă? spuse Creed, împingându-și

scaunul înapoi. Vâră-l înăuntru.

După vreun minut intră un om îndesat și gras, care-și răsucea stânjenit pălăria între degetele-i aspre și roșii. Purta niște pantaloni de catifea maro, o haină veche, pătată și o cămașă de cowboy.

— Mă numesc Ted Sperry, domnule căpitan, spuse el nervos. Am văzut poza ucigașului în ziar. Acum un an a venit pe la mine. M-am gândit că ar fi bine să vin să vă spun, dar dacă vă deranjez...

— la loc, domnule Sperry, zise Creed. Cu ce te ocupi?

Surprinzător, Sperry spuse că e grădinar.

— Am o pepinieră pe Dalmatian Road, domnule căpitan. Vând fructe și unelte de grădinărie. Afacerea merge bine. Ne ocupăm de ea eu și cu soția mea.

— Spuneai că Flemming a trecut pe la dumneata? Ești convins că era Flemming?

— Sunt sigur că era omul din poză, domnule căpitan. Cum l-am văzut, m-am întrebat ce caută. Și atunci mi s-a părut că nu face două parale.

— Ce-a vrut?

— Începusem o afacere nouă - să cultiv căpșuni în butoaie. Vând instalația și-i fac multă reclamă. Individul spunea că a citit reclama și îl interesa. Eu dau plantele, butoiul cu găurile necesare în el și pământul. Am vânzare foarte bună; se economisește spațiu și se apără fructele de melci.

— Cred că e grozav, spuse Creed puțin cam nerăbdător. Dar Flemming nu voia căpșuni, nu?

— Nu, n-a vrut. Voia numai butoiul. Ne-am cam ciondănit. I-am spus că nu vând butoiul fără plante și pământ. Butoiul îl vând în cost.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Creed.

— Ne-am ciondănit mult timp. Spunea că are el

căpșuni. Nu l-am crezut. Un tip ca el n-are nici grădină. Recunosc un grădinar de la o poștă. Ei, până la urmă s-a învoit să-mi plătească totul și să ia numai butoiul. L-a luat cu un camion a doua zi.

— Îți amintești data exactă, domnule Sperry?

— Da. Am căutat-o înainte de a veni aici. Era pe 17 august.

Creed se uită la mine - data dispariției lui Fay Benson.

— N-ai reținut cumva numărul camionului?

— Îmi pare rău, dar nu l-am reținut. Era important?

— Poate nu era. Ce fel de camion era?

— Unul verde, descoperit, de o tonă. Nu arăta cine știe ce...

Creed se uită la Scaife.

— Condu-l pe domnul Sperry la morgă. Să-l vadă pe Flemming; vreau să fiu sigur că-l identifică. Se ridică și dădu mâna cu Sperry. Îți mulțumesc că ai venit. Dacă toți cetățenii ar proceda ca dumneata, munca mea ar fi mult mai ușoară.

Când Scaife ieși din birou împreună cu Sperry care transpira tot, radiind de fericire, am spus:

— Un butoi - nu prea sună bine pentru Fay Benson, nu?

— Așa m-am gândit și eu, spuse Creed cu privirea dusă. Stau și mă-ntreb dacă i-a vândut careva din oraș ciment.

Ridică telefonul și dădu instrucțiuni ca toți vânzătorii de ciment din regiune să fie verificați. După ce închise, mă privi.

— Probabil că de-asta n-am dat peste cadavrul ei. Zace undeva înfășurat în ciment.

M-am ridicat și m-am apropiat de harta de pe perete.

— E pe-aproape vreo apă unde s-o fi putut arunca?
Creed veni lângă mine. Arată cu degetul pe hartă:

— Uite-aici, lacul Baldock. Pe la mijloc e adânc de vreo 20 de metri. Toată lumea organizează picnicuri acolo și e la numai două mile distanță.

— Și alt lac?

— Numai rezervorul, dar n-ar fi îndrăznit acolo, pentru că îl seacă mereu. În plus, e înconjurat de un zid înalt. Dacă zace undeva sub apă, numai în lacul Baldock poate fi.

— Mergem să ne uităm?

Creed se scărpină în cap cercetând atent harta.

— Cred că da. Unul din oamenii mei are costum de scafandru. O să se uite sub apă și, dacă zărește ceva, o să trebuiască să aducem vreun mecanism pentru ridicat. Butoiul o să fie greu.

— Merg și eu să văd ce face scafandru, am spus. N-are rost să plec din oraș până nu se rezolvă asta. O să fac senzație la revistă, dacă o găsim. Când te duci la lac?

— Până mâine în niciun caz. E prea târziu acum. N-avem nevoie să se strângă lumea și să caște gura. O să pornesc mâine dimineață la 6.

Asta însemna să mă scol la 5 și, instinctual, mă revoltam numai la gândul ăsta, dar mi-am dat seama că n-avea niciun rost să mai discut.

— Bine, am spus. Am să fiu acolo la 6.

II

Soarele urca deasupra copacilor când am tras mașina lângă cele două mașini parcate în apropierea fâșiei de apă cunoscute sub numele de lacul Baldock.

Era un loc plăcut, înconjurat de sălcii plângătoare care se înclinau deasupra apei liniștite, reflectând coroanele lor verzi și stufoase.

M-am dat jos din mașină și m-am dus lângă Scaife, care se rezemase de un copac, fumând liniștit.

— Simpatice locul, ce zici? vorbi el. Cred că ai înjurat de moarte că a trebuit să te scoli devreme azi dimineață.

— Cam așa e, dar a meritat să mă scol. Nu mi-am închipuit că ziua poate să arate atât de frumoasă.

M-am uitat spre Creed, care stătea lângă doi polițiști și un individ ce-și punea costumul de scafandru.

— Eu i-aș lăsa în pace, zise Scaife. Bătrânul are întotdeauna draci dimineața, și azi noapte s-a culcat la 3.

M-am așezat pe mal și am început să-mi cercetez aparatul de fotografiat miniatural pe care-l adusesem cu mine.

— Aș vrea să fac niște poze artistice pentru revistă, dar am să aștept până se întorc.

I-am văzut pe Creed, pe cei doi polițiști și pe scafandru suindu-se într-o bărcuță cu vâsle. Polițiștii au vâslit până la mijlocul lacului, apoi scafandru s-a lăsat în apă și a dispărut.

— Aș putea să jur că-i rece ca gheața, zise Scaife, strângându-și fulgarinul în jurul corpului. Sunt bucuros că nu i-am spus căpitanului cu ce m-am ocupat în război. Are o memorie grozavă. Harris a crezut că o să-l avanseze dacă-i spune bătrânului ce erou a fost el, dar nu s-a ales decât cu o baie rece. Brrrrr!

M-am aplecat și mi-am înmuiat degetele în apă.

— A, nu-i chiar așa de rea. N-aș zice că are mai

mult de zece grade sub zero.

Scaife râse cu cruzime.

— O să-i prindă foarte bine.

Am stat unul lângă altul, fumând și urmărind barca timp de vreo douăzeci de minute, pe urmă, brusc, capul lui Harris apăru la suprafață, înotă până la barcă și se urcă în ea. L-am văzut discutând cu Creed timp de câteva clipe, apoi cei doi polițiști vâsliră spre țarm.

— Crezi că a găsit ceva? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Ar fi trebuit. Creed l-ar fi trimis din nou jos dacă nu găsea, zise Scaife, venind lângă mine.

Am pornit amândoi de-a lungul malului și am așteptat să ajungă barca la țarm.

— Jos e un butoi, zise Creed cu chipul întunecat pe care se citea tulburarea. Mai mult ca sigur! Și e plin cu ciment.

L-am fotografiat pe Harris cum încerca să-și stăpânească clănțănitul dinților. Pozasem deja lacul de câteva ori.

— Îl ridici acum? am întrebat.

— La noapte, spuse Creed. Nu vreau să se strângă aici tot orașul. Să nu sufli o vorbă. Cred că fata e acolo jos, dar nu vreau niciun pic de publicitate până nu știu sigur.

După asta se sui în mașină și plecă.

— Ți-am spus că nu-i în toane prea bune dimineața, nu? zise Scaife, zâmbind. Se uită spre Harris. Ți-a plăcut băița?

Răspunsul lui Harris nu se poate transcrie. L-am dus pe Scaife cu mașina în oraș.

— Chiar dacă o scoatem de acolo, am spus în timp ce conduceam mașina, suntem încă departe de a găsi

criminalul. Să admitem că Flemming a făcut-o, dar cineva trebuie să-l fi plătit pentru asta, nu?

— Da. N-avea niciun motiv s-o omoare, după câte știu. Ei, nu-i treaba mea, slavă Domnului. Și-așa ai bătaie de cap ca simplu agent de poliție. N-aș vrea să fiu în pielea lui Creed acum. Trebuie să aflăm mai multe despre fata asta. E necesar să descoperim dacă a avut cineva vreun motiv s-o curețe. Din câte știm, nu e genul care să dea bătaie de cap, dar nu se știe niciodată. Se zice că apele liniștite sapă adânc.

— Ține-o în stilul ăsta și ai să ajungi scriitor, i-am spus zâmbind. Pe urmă va trebui să muncești ca să-ți câștigi existența. Am oprit în fața secției. Ne vedem diseară.

— Vino la lac pe la ora nouă. O să vin și eu. O să fie greu de scos butoiul. S-ar putea să ne dai o mână de ajutor, spuse Scaife coborând din mașină. Pe curând!

Pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut și pentru că noaptea se arăta a fi lungă și grea, m-am dus la hotel și m-am culcat. Am dormit până la trei după-amiază, pe urmă m-am dus la secție. L-am găsit pe Scaife în ungherul lui tihnit de la birou, răsfoind dosarul Benson. O scrumieră, plină cu mucuri de țigări îmi arăta că lucrase toată dimineața.

— Ai descoperit ceva? am întrebat, așezându-mă.

— Iar ai venit? spuse el, împingându-și scaunul spre spate. Nu, nimic. Sper să n-o găsim pe fată. Ar fi prea complicat dacă o găsim. Nu văd de ce să fi fost angajat Flemming să o ucidă.

— Nu crezi că tot el l-a ucis pe Farmer și pe Joan Nichols?

Scaife dădu din cap.

— Ba da. Oricum, așa pare, deși n-avem probe.

— Înțeleg de ce a fost îndepărtat Farmer, era vârat

în chestia asta cu răpitul. Și Hesson la fel. Dar nu văd de ce a trebuit să moară Joan Nichols.

— Medicul legist a constatat un accident, spuse Scaife răbdător.

— Nu cred. A întrebat de Fay Benson, s-a dus acasă și și-a rupt gâtul. Prea se potrivește totul. Vă ocupați și de cazul ei?

— N-avem deocamdată la ce să lucrăm. Creed o lasă deoparte, până putem s-o legăm de cazul nostru, dacă vom putea.

— Ce e cu celelalte opt fete care au fost la Paris? Sunt de pe-aici?

— Doar una din ele. Scaife răsfoi paginile dosarului. Se numește Janet Shelley. Stă pe Arcadia Drive, 25.

— Ați vorbit cu ea?

— Încă nu. Avem alte lucruri mai importante. O să ajungem și la ea.

— Mi se pare că Joan Nichols e destul de importantă. Am o după-amiază liberă. Cred că am să mă duc să stau de vorbă cu fata asta, Shelley. Ai ceva împotriva?

— Nu, dar să nu mă arunci în gura leului, zise Scaife zâmbind. Du-te și stai de vorbă cu ea dacă vrei. Eu trebuie să mă ocup de-ale mele. Bătrânul e încă întors pe dos. N-ar muri de fericire dacă ar ști că mi-am petrecut timpul discutând cu dumneata.

M-am ridicat în picioare.

— Dacă dau peste ceva, te anunț.

— Prietenul meu drag! spuse Scaife sarcastic și se așază din nou să mediteze asupra dosarului voluminos.

Arcadia Drive era o stradă liniștită la periferia orașului. Un șir de vilișoare dădea spre un loc viran, năpădit de buruieni și iarbă uscată, pe care se înălțau reclame uriașe.

Probabil că vilișoarele fuseseră atrăgătoare la început, dar acum trecuseră de prima tinerețe. Aveau înfățișarea unui om cu un venit limitat, care încearcă să salveze aparențele și care știe că n-o va mai putea duce mult așa.

Câțiva dintre proprietari renunțaseră la pretenția de a mai părea mic-burghezi. Două dintre curți etalau sfori cu rufe, iar grădinile concureau la înfățișare cu terenul viran de vizavi. Numărul 25 încerca cu curaj să se mențină. Pajiștea fusese de curând tunsă și, deși tencuiala își dădea ultima suflare, perdelele erau curate și îmbietoare.

Am apăsat pe butonul soneriei. S-a scurs ceva timp până s-a deschis ușa din față. O blondă atrăgătoare, cu acel vino-ncoace pe care-l aștepti de la o dansatoare de profesie, mă privi întrebător. Era îmbrăcată într-un capot albastru, strâns bine pe talie, și în picioarele micuțe avea papuci albaștri de satin.

— Domnișoara Shelley? am întrebat, ridicându-mi pălăria.

— Da. Dacă speri să vinzi ceva, îți pierzi timpul de pomană, mă rezezi ea. Să nu-mi spui că nu te-am prevenit.

— Nu vând nimic. Sunt Chet Sladen de la *Cronica crimelor*. Nu ți-a căzut vreodată în mână revista noastră, domnișoară Shelley?

— Nu-mi plac crimele.

— Și asta e un motiv. Vreau să-ți pun câteva întrebări. Se poate? Încerc să aflu câte ceva despre

trecutul lui Joan Nichols.

Fata își ridică sprâncenele blonde, frumos arcuite.

— Dar Joan a murit. A murit de mai bine de un an.

— E adevărat. N-ar fi mai bine să intrăm? Nu te rețin mult.

Se dădu într-o parte.

— Dacă ăsta e un truc ca să fiu prădată, spuse ea zâmbind, nu e decât o pierdere de timp. N-am nimic de preț în casă.

Mi-am scos portofelul și i-am oferit una din cărțile mele de vizită.

— Dacă nici asta nu te liniștește, poți telefona sergentului Scaife de la secția de poliție. O să garanteze pentru mine.

— Ei da, râse ea, ziarele sunt pline de grozăvii. Vino înăuntru, îmi pare rău că nu-ți pot oferi ceva de băut. Mă conduse în salon, care era curat ca un pahar, dar auster; nu conținea decât lucrurile absolut necesare. Te rog să ieși loc. Sper să nu mă ții prea mult. Peste puțin timp trebuie să plec.

— Nu te rețin mult, i-am spus, așezându-mă într-un fotoliu care părea confortabil, dar care nu era nici pe departe. Dacă mi-ar fi spus că e umplut cu bolovani, nu m-aș fi mirat. Am scos fotografia lui Fay Benson și i-am întins-o. Ai văzut-o vreodată pe fata asta?

Luă fotografia, o studie, clătină din cap și mi-o întinse înapoi.

— Nu cred. Mi-e cunoscută figura, dar asta nu înseamnă nimic. Atâtea fete arată ca ea în meseria noastră.

Am chibzuit la ce spusese, am mai cercetat trăsăturile lui Fay Benson și am fost înclinat să fiu de acord cu ea.

— Ești sigură că nu era una din fetele din trupă

când ați fost la Paris?

— A, categoric nu.

— Joan Nichols a mers cu voi?

— Da. Aș fi mult mai încântată, domnule Sladen, dacă aș ști și eu despre ce e vorba.

— Scuză-mă! Pe scurt, fata asta, Fay Benson, a dispărut acum 14 luni în împrejurări misterioase. Joan Nichols se pare că a cunoscut-o. Oricum, a căutat-o pe Fay la hotel la trei zile după ce Fay dispăruse. Domnișoara Nichols l-a rugat pe recepționarul de la hotel s-o anunțe dacă apare Fay. Apoi s-a întors acasă, a căzut pe scări și și-a rupt gâtul.

— Știam că a căzut pe scări, spuse Janet Shelley, privindu-mă cu un aer întrebător. A fost un accident, nu-i așa?

— Așa a spus medicul legist; poliția e de aceeași părere, dar eu nu sunt atât de sigur. Ar fi putut s-o îmbrâncească cineva.

— Dar de ce - de ce crezi asta?

— Ar fi prea multe de explicat, domnișoară Shelley. S-ar putea să mă înșel, dar nu prea cred. Încerc să aflu dacă domnișoara Nichols era prietenă cu Fay, sau o simplă cunoștință. N-ai de unde să știi, nu?

Scutură din cap.

— Nu mi-a pomenit niciodată de Fay Benson.

— Erai prietenă cu domnișoara Nichols?

— Nu chiar. Era cam dificilă. Nu se înțelegea bine cu niciuna dintre fete.

— În ce sens... dificilă?

Interlocutoarea mea șovăi, apoi dădu din umeri.

— Nu-mi place să bârfesc oamenii, dar pentru că e moartă, nu cred că mai contează. N-avea niciodată bani. Începea întruna să împrumute de la noi. De fapt, toate eram cam strâmtorate și trebuia să ne

descurcăm cu cât eram plătite, dar Joan nu era deloc chibzuită. Mereu avea datorii, mereu sâcâia pe cineva s-o împrumute cu bani. Dacă nu-i obținea, putea să devină groaznică. Avea o limbă tare ascuțită.

— Pe ce-și cheltuia banii?

Janet Shelley ridică din umeri.

— Pe ce-și cheltuiesc fetele banii. Schimba întruna toaletele. Sigur că trebuia să fie mai bine îmbrăcată ca noi. Frecventa un cerc select. Avea un talent nemaipomenit să se împrietenească cu oameni bogați. La Paris s-a împrietenit cu doamna Cornelia Van Blake, soția milionarului. Să nu mă întrebi cum a reușit, dar a reușit. S-a dus de două ori la hotelul doamnei Van Blake și au luat masa împreună. I-am împrumutat o rochie pentru ocazia asta și a reușit să smulgă 20 de dolari de la câteva fete ca să aibă cu ce-și da aere. Fetele n-au mai văzut banii înapoi, iar eu am avut multă bătaie de cap până mi-am recăpătat rochia.

Tot ce-mi povestea nu mă interesa prea mult, dar am lăsat-o să vorbească, în speranța că în cele din urmă o să spună ceva nou.

— Ai văzut-o vreodată împreună cu un individ înalt, bronzat, de vreo 35 de ani, cu o mustață mică? am întrebat-o, plin de speranță.

— Nu, clătină ea din cap. Nu avea prieteni tineri. Toți bărbații cu care ieșea erau bătrâni: oameni de afaceri, tătici de zahăr dacă vrei.

Pentru o fată căreia nu-i plăcea să bârfească oamenii, se descurca bine – mi-am zis în sinea mea.

— Ai întâlnit vreodată un individ care corespunde descrierii? S-ar putea să-l cheme Henry Rutland. Are un Cadillac, verde cu crem.

— Bine-ar fi fost să-l fi întâlnit, râse fără veselie.

După descriere, n-arată rău. Prietenii mei n-au avut mai mult de-un Ford.

N-avea rost să mai pierd timpul sau să-l irolesc pe al ei. Nu aflam nimic.

— Nu știi dacă domnișoara Nichols avea dușmani? am întrebat pentru ultima oară.

— Aș zice că avea o groază, dar niciunul n-ar fi vrut s-o omoare. Tot ce voiau era s-o ocolească.

— Bine, am spus și m-am ridicat. Eram fericit să mă scol din fotoliu. Scuză-mă că ți-am răpit timpul, dar mi-a părut bine să te întâlnesc.

Am privit prin camera austeră, pe urmă m-am uitat la ea.

— Cred că am să te pun într-o situație delicată, domnișoară. Editorul meu nu e de acord să irolesc timpul oamenilor pe degeaba. Am pescuit două hârtii de 10 dolari și le-am pus pe masă, zicând: Asta reprezintă onorariul pentru informații.

Dacă Fayette m-ar fi auzit, cred că și-ar fi smuls părul din cap, dar îmi plăcea fata și era limpede că nu stătea pe roze.

Se înroși toată.

— Ia te uită! zise ea. Nu mă așteptam... Se opri brusc. De fapt, nu ți-am spus nimic.

— Păstrează-i pentru mai târziu. S-ar putea să mă mai întorc după niște informații. Pentru moment, la revedere.

Înainte de a mai putea protesta, am ieșit în hol, am deschis ușa de la intrare și am pornit pe cărare spre mașină.

CAPITOLUL VI

I

L-am luat pe Scaife de la secție la 8 fără 20. Era o seară călduroasă, cu cer senin. Se părea că ne așteaptă o noapte frumoasă pentru ridicarea butoiului din lac.

— Ai trecut pe la domnișoara Shelley? mă întrebă Scaife, în timp ce se așeza comod pe bancheta Buickului.

— Am trecut, dar n-am aflat mai nimic, și i-am relatat esențialul conversației. N-ai idee dacă băieții i-au luat lui Joan amprente înaintea de a fi înmormântată?

Scaife dădu din cap.

— Nu știu. S-ar putea să i le fi luat, dar n-aș putea să jur. De ce?

— N-ar fi rău să verificăm dacă n-are cazier. O fată care aleargă mereu după bani nu se poate să nu dea de bucluc.

Scaife dădu din cap.

— E o idee. Bine, când ne întoarcem, am să văd dacă avem amprente. Dacă le avem, o să verific.

— Fata mă interesează. Până acum e singura care nu se potrivește în toată afacerea asta. Rutland putea să fie prietenul lui Fay. Hesson și Farmer au răpit-o, iar Flemming a ucis-o. Crezi că Rutland i-a plătit pe cei trei? El să fie omul din spatele crimei?

— Nu știu. Nu merg pe ghicite, spuse Scaife. Prefer să aștept până când faptele se înșiră logic. Nici nu știm măcar dacă a murit.

— Vrei să pariezi că nu e pe fundul lacului?

Scaife scutură din cap.

— Nu, dar până nu o găsim, nu mă pronunț.

— Mi se pare cam mare aglomerația pe drumul ăsta, am spus după o vreme, încetinind în spatele unui șir de mașini care abia se târau spre lacul Baldock.

Scaife înjură printre dinți.

— Cine dracu' nu și-o fi ținut gura? Fir-ar a naibii de treabă! Bătrânul o să explodeze! Ia uite ce gloată!

Nu era nicio speranță să depășim convoiul de mașini din față. A trebuit să ne ținem în coada lui. Cam la un sfert de milă de lac, mașinile au început să înainteze ca melcul. Se puteau vedea trei polițiști la capătul drumului, dirijând circulația.

— Mă duc puțin până la ei, spuse Scaife.

Am oprit mașina și am așteptat până a vorbit cu unul dintre ei; când se întoarse, era furios.

— Sunt vreo câteva mii de gură-cască în jurul lacului și sosesc mereu alții, spuse el suindu-se în mașină. Trebuie să chemăm rezervele ca să ne descurcăm. Cineva a trăncănit. Oricum, noi putem să trecem.

Am ieșit din convoi și am accelerat până am ajuns la lac. Șase mașini ale poliției și câteva camioane erau parcate sub copaci. Malurile mișunau de ziariști și fotografi, erau chiar și două care de reportaj, care-și potriveau camerele de luat vederi. Un grup de polițiști manevra niște reflectoare puternice, îndreptându-le lumina albă, orbitoare, spre suprafața liniștită a apei.

Harris își punea costumul de scafandru, când Scaife și cu mine ne-am alăturat grupului de la mal. Creed mă fulgeră cu privirea.

— Dumitale trebuie să-ți mulțumim pentru balamucul ăsta? mă întrebă pe un ton cu care ai fi putut să tai și piatra.

— N-am nicio vină, domnule căpitan. N-am suflat o vorbă.

— Toată lumea zice la fel. Hm, sper să găsim fata, spre binele cuiva.

Se întoarse spre Harris, care tremura în aerul liniștit al nopții și mârâi spre el să se grăbească. Harris intră în barcă; doi polițiști o împinseră, săriră înăuntru și începură să vâslească spre centrul lacului.

În apropiere era o macara fixată de un copac, având la capătul cablului de oțel o manivelă. Trei polițiști încărcau cârligele într-o altă barcă. Apoi o împinseră și, în timp ce vâsleau în urma primei bărci, ceilalți doi polițiști desfășurau cablul.

Scaife și cu mine ne țineam departe de Creed. Stăteam sub un copac, urmărind cele două bărci care se apropiau încet de mijlocul lacului.

Câțiva ziariști fotografi încercau să-și împingă barca, vrând să fotografieze când Harris va intra în apă, dar un grup de polițiști bloca trecerea. Unul dintre fotografi se duse la Creed să protesteze, dar nu rezolvă nimic. Creed își vărsă focol pe el, iar fotografia lui bătu în retragere, copleșit.

— Dacă în butoi e numai ciment, spuse Scaife din colțul buzelor, ai să asisti la o scenă asemănătoare unui cutremur de pământ. Pot să pariez că Harris nu și-a ținut gura. Nimic nu-i place mai mult ca publicitatea.

Harris intrase în apă, iar mulțimea aștepta atentă,

tăcută și încordată. După vreo 10 minute reapăru și făcu semn cu mâna spre șalupa care transporta scripeții. Barcagiul vâsli spre el și coborî cârligele.

— Nu mai durează mult, spuse Scaife, care nu-și mai găsea locul; aprinse o țigară, trase nerăbdător din ea, pe urmă o zvârli în lac.

După un timp care ni s-a părut cât un veac, apăru din nou capul lui Harris și începu să facă semne. Creed se întoarse spre cei doi oameni de pe macara.

— Gata, începeți să-nvârțiți, le spuse scurt.

Cei doi se apucară de treabă. Abia puteau să învârtească manivela și Creed urlă la alți doi polițiști să-i ajute.

Încetșor, tamburul se roti, înfășurând cablul. După 10 minute, Creed îi schimbă pe cei patru oameni, care se dădură într-o parte, gâfâind transpirați.

— Cred că ar trebui să ne dăm mai în spate, mormăi Scaife. Dacă bătrânul ne zărește, ne pune și pe noi să învârtim și nu-mi convine să mă spetesc.

Așa că ne-am tras în umbră.

A durat mai mult de o oră de înfășurat anevoie, înainte ca butoiul să apară la suprafață. Urale sălbatice, frenetice izbucniră din mulțime când cei patru polițiști intrară în apă și traseră butoiul la țarm. Lumina unui reflector era îndreptată spre el, și o grămadă de fotografi se năpustiră să-l pozeze. Voiau să-l fotografieze și pe Creed lângă butoi, dar n-a acceptat. Am văzut că nu i-ar fi displăcut ideea - se temea însă că fata nu e în butoi și nu voia să riște să se facă de râs.

Un camion negru acoperit, ca o ambulanță, trase lângă butoi.

— Ăsta-i camionul de la pompe funebre, zise Scaife. Creed nu riscă să-l deschidă aici. Hai să

plecăm și noi. Mergem la morgă. Acolo o să-l deschidă.

Ne-am făcut loc prin mulțimea înfierbântată și, îndată ce am reușit să ne strecurăm, am fugit spre Buick. Am avut probleme până am reușit să întorc mașina, atât de aglomerat era drumul. Până la urmă am reușit și am pornit-o repede spre oraș. Morga era în spatele secției de poliție. Am parcat Buickul în parcajul poliției și am luat-o pe jos spre morgă. Un omuleț grăsuliu, cu șorț și mănuși de cauciuc, ieși dintr-o cameră când noi intram în coridorul pardosit cu plăci de ceramică.

— Bună seara, domnule sergent, spuse el, și chipul prost bărbierit i se luminează. Cum a mers? Au scos butoiul?

— Bună, Joe, răspunse Scaife. L-au scos. Cam într-o jumătate de oră sosesc și ei.

— E ceva în el?

— Cement. Atâta știu. Bătrânul îl deschide aici.

— Ultima dezgropare din ciment de care m-am ocupat, spuse Joe încruntându-se, a fost ceva oribil. Individul stătuse sub apă șase luni. Merita să-l vezi.

— Fata e sub apă de paisprezece luni. Crezi că o să se mai vadă ceva?

Joe dădu din umeri.

— Depinde cu cât ciment au acoperit-o. Dacă e chiar în mijlocul carcasei, s-ar putea să se fi păstrat. N-o să reziste mult; doar cât s-o identificați.

Ascultând genul ăsta de discuție, simțeam că mi se face rău. Nu mai eram convins că voiam să asist la deschiderea butoiului.

— Haideți în birou, spuse Joe. Am o sticlă care o să vă dea puteri. Întotdeauna trag o dușcă înainte de a mă apuca de o treabă ca asta.

Am intrat într-un birou mic și am așteptat ca Joe să scoată trei pahare și o sticlă de Scotch din dulap.

— Dânsul e Chet Sladen, tipul care scrie pentru *Cronica crimelor*, zise Scaife. Lucrează la cazul ăsta.

Joe dădu din cap spre mine.

— Am citit câte ceva din revistă, domnule. Ar trebui să scoateți o poveste grozavă din asta. Faceți și fotografii?

— Cred că da.

Omul se luminează la față și-și caută o poziție care să-l avantajeze.

— Poate vreți și poza mea.

— Nu știu dacă are aparatul asigurat, zise Scaife rânjind.

I-am făcut câteva fotografii omulețului. Lumina nu era prea bună și nu mă așteptam să iasă prea grozave, dar, deoarece aveam de gând să-l păgubesc la whisky, m-am gândit că era cinstit să dau și eu ceva în schimb. Am băut câteva pahare de whisky curat. Parcă-mi mai trecuse greața când am auzit camionul intrând în curte.

Joe puse grăbit deoparte sticla și paharele, se șterse la gură cu dosul palmei și se duse să deschidă ușile duble care duceau la morgă.

— Hai, zise Scaife. O să fie un test bun pentru stomac.

Creed intră încruntat, urmat de medicul legist.

— Ai și ajuns aici? mă întrebă Creed, privindu-mă fix.

— De ce nu? Eu am fost cu ideea.

— Hm, da, mârâi el și se întoarse să-și răcnească ordinele către grupul de polițiști care manevrau butoiul pe un cărucior cu patru roți. Ce-am mai pățit până să mă descotorosesc de hienele alea, continuă

el. Dacă pun mâna pe cine a trăncănit, îi rup oasele.

— Ei, ar trebui să-l găsești, că doar ești polițist, i-am spus, zgândărindu-l.

Scaife mă înghionti, dând din cap prevenitor. Ne-am înghesuit cu toții la morgă, în spatele căruciorului. Joe și două ajutoare, toți cu șorțuri și mănuși de cauciuc, așteptau.

— Dați-i drumul, spuse Creed. Să vedem ce-i înăuntru.

Le făcu semn celor patru polițiști care împinseseră căruciorul să iasă din cameră. M-am dus lângă perete și am potrivit blițul la aparat. Îmi tremurau mâinile și era cât pe ce să-l scap pe jos.

Lui Joe și ajutoarelor sale nu le-a trebuit mult să scoată învelișul exterior al butoiului. În timp ce lucrau, Creed îmi spuse:

— E butoiul pe care Sperry l-a vândut lui Flemming. Vezi găurile pentru căpșuni? Fata trebuie să fie înăuntru!

Joe scoase ultima doagă udă din cercul de fier care le lega. Blocul de ciment, de forma butoiului, arăta înspăimântător în lumina puternică.

— Oricine a făcut asta, a avut mână de expert, spuse el, dându-se înapoi să se șteargă pe frunte. Dă-mi câteva pene, Tom.

Am făcut cu blițul o fotografie a blocului de ciment în timp ce Tom aducea penele.

— Acum, cu binișorul, spuse Joe și cei doi începură să bată penele în ciment.

Peste zece minute de ciocănit neîntrerupt, făcură o gaură în ciment. Joe se uită în crăpătură. Creed îl dădu la o parte, privi și el, se strâmbă și se dădu înapoi.

— Ea e, spuse, văd paietele de pe costum. Bine,

Joe, desfă-l.

Încă vreo câteva lovituri cu ciocanul și cimentul se desfăcu în bucăți, ca o găoace de ou. M-am uitat și am întors capul. L-am auzit pe Creed spunând:

— E a ta, doctore; ce-a mai rămas din ea.

La vremea aceea o întinsesem. Am un stomac destul de bun, dar ce am văzut mi-l întorse pe dos. Am intrat în birou, am luat sticla de whisky și am tras o dușcă zdravănă.

— Dă-mi și mie, zise Scaife, intrând în cameră. Luă sticla și își umplu paharul pe jumătate. Pfuuii! Nu m-aș face medic legist pentru nimic în lume. Ei, cu asta ne-am lămurit. Ea e!

După câteva minute intră și Creed. L-am turnat și lui; luă paharul fără să scoată un cuvânt și se duse să se așeze pe biroul de lângă fereastră. Bău puțin, deși nu arăta că ar fi avut nevoie. Ochii îi străluceau de mulțumire și emoție.

— Ei, cel puțin am aflat ceva, vorbi el. Voi doi mai rămâneți pe-aici. Vreau să vorbesc cu ziariștii. Nu încape îndoială că e Fay Benson. Moarta are degetul mic puțin încovoiat, și așa îl avea și Fay. Termină de băut și încheie: Acum va trebui să aflu de ce a fost ucisă.

După care ieși în curte, unde îl aștepta un grup de ziariști nerăbdători. Scaife își aprinse o țigară.

— Ne așteaptă muncă, nu glumă, spuse el mohorât. Trebuie să-l găsim pe Rutland asta.

M-am întins după telefon și am cerut o convorbire particulară cu Bernie, la New York. După zece minute, l-am prins pe fir. Era trecut de miezul nopții cu vreo zece minute și m-am mirat că l-am găsit.

— Nu pot să vorbesc mult, spuse el. Clair are o petrecere și eu trebuie să le potolesc setea la vulturii

- ăștia, cu whisky-ul meu cel mai bun. Ce-ai mai dibuit?
- Ia-ți carnețelul. Am ceva strașnic, așa că dă-i bătaie.
 - Nu poți să aștepți până mâine dimineață? Întrebă el pe un ton plângăreț. Lui Clair nu-i place să las musafirii. Musafiri am spus? Asta-i bună! Lupi, nu musafiri.
 - Ascultă, bețivule, ia-ți carnețelul și cască urechile! Am găsit-o pe Fay Benson.
 - Zău? Hm, grozav! Cum arată?
 - Udă, rece și țeapănă. Ia-ți carnețelul!
 - După o întârziere enervantă, reveni la telefon.
 - Clair e foc pe mine. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i bătaie.
 - Mai termină cu Clair odată! m-am răstit la el. Ascultă ce-ți spun.
 - Am început să-i dictez povestirea. Una din calitățile principale ale lui Bernie e că poate să stenografeze în maniera lui specifică cu o viteză incredibilă. I-am relatat faptele și i-am spus că a doua zi trimit cu avionul câteva fotografii.
 - Trimite pe cineva la avion. Materialul e senzațional, am încheiat.
 - O să aranjez eu. Până mâine am gata totul. Bună treabă, Chet.
 - Mă bucur că o apreciezi. Stai pe lângă telefon. O să mai am ceva peste puțin timp. Așteptăm raportul medicului legist.
 - Să nu mă mai suni astă-seară, spuse Bernie, și în voce i se simțea panica. Clair...
 - Știu: lui Clair nu-i place. Mă doare-n cot! m-am răstit și am închis.
 - Creed intră în cameră, arătând destul de mulțumit.
 - Asta-i genul de poveste care le place vampirilor

de ziaristi, spuse el așezându-se. O să creăm senzație. N-a venit încă medicul legist?

Scaife scutură din cap. Am mai așteptat încă zece minute până a venit medicul legist. Arăta total netulburat când a început să-și umple pipa și a refuzat să ia un pahar de whisky.

— A fost ucisă cu o lovitură în ceafă. Aș spune că a fost lovită cu patul revolverului; altceva n-am ce să vă spun. A stat prea mult sub apă ca să mai descoperi ceva. Era moartă când au turnat cimentul.

Creed se ridică în picioare.

— Mulțumesc, doctore. Hai, îl zori apoi pe Scaife, avem de lucru.

Și ieșiră împreună. Când doctorul îi urmă, m-am întins după telefon și l-am sunat din nou pe Bernie.

II

M-am dus să-l văd pe Creed a doua zi, puțin după ora 11. Achitasem nota la Shad Hotel, îmi făcusem bagajul și eram pregătit să străbat cele 200 de mile până la Tampa City. Scaife îmi spuse că, deși Creed era foarte ocupat, voia să mă vadă înainte să plec din oraș.

— N-ai de așteptat mai mult de 20 de minute. Hai la mine în birou. Am câteva noutăți.

După ce m-am așezat, Scaife îmi spuse:

— Ai avut dreptate. Joan Nichols are cazier. A făcut doi ani de pușcărie în 1948 pentru șantaj.

— Ceva amănunte?

— Un gen foarte meschin de șantaj. Una din fetele cu care lucra într-un spectacol avea un frate la închisoare. Avea un trecut destul de dubios și Joan a

aflat. A amenințat-o că va spune celorlalte dacă fata nu-i va plăti cinci dolari pe săptămână. Cam asta era tot ce-i putea da fata pentru că își întreținea și mama. A plătit vreo șase luni, pe urmă fratele ei a murit și ea s-a dus la poliție. Joan a încasat doi ani.

— Interesant, am spus. Mă întreb dacă nu o șantaja și pe Fay.

— Mai degrabă pe Rutland. Poate lucra împreună cu Fay să-i arunce momeala lui Rutland și el le-a îndepărtat pe amândouă.

Am clătinat din cap.

— Nu cred. Moartea lui Joan a fost întâmplătoare. Și a lui Farmer. Dacă urmez raționamentul dumitale, de ce nu a fost și a lui Fay? De ce era atât de important să se descotorosească de cadavrul ei, astfel ca nimeni să nu-l găsească? Nu-ți bați capul să îmbraci un cadavru în ciment, dacă nu este absolut necesar să nu fie găsit. Oare de ce nu trebuia găsit cadavrul ei?

Scaife rămase cu privirea pe mine. Nu se gândise la asta.

— Da, ai dreptate. Ar fi putut foarte bine s-o omoare într-un accident.

Butonul de pe birou bâzâi și Scaife sări în picioare.

— Ăsta-i bătrânul! Hai! Știi că vrea să te vadă.

Creed era așezat la birou, molfăind un trabuc. Nu mai arăta la fel de bine dispus ca în seara trecută, după ce le povestise ziaristilor ce isteț e el. Era încruntat și se uita la mine de parcă nu era sigur dacă mă place sau nu.

— Ai pus ceva în mișcare cu ideile dumitale, Sladen. Dar să mă ia naiba dacă știi cum s-o scot la capăt. Îi făcu semn lui Scaife să iasă din cameră și urmă: Bun, am găsit cadavrul; l-am ucis pe ucigaș,

dar unde am ajuns? Până și ziariștii pot să-și dea seama că Flemming a fost angajat ca să ucidă, și peste vreo două zile or să înceapă să mă piseze. Nu mai am niciun fir acum.

— S-ar putea să dau eu de unul în Tampa City. Am plecat chiar acum.

— Într-un fel, aș vrea să nu pleci. Tot n-ajungem la niciun rezultat, zise Creed. Ți-am mai spus, jurisdicția noastră nu se întinde și în Tampa City. Nu putem trimite oameni acolo. Doonan nu colaborează cu noi. De când e acolo, Tampa City a ajuns sanctuarul criminalilor. E de mirare ca 250.000 de locuitori ai orașului să fie atât de corecți și să nu se abată de la legi. 50% din condamnări se dau pentru contravenții de circulație. Restul sunt pentru furtișaguri, spargerii și chestii de genul ăsta. Acolo nu s-a mai întâmplat un jaf de mari proporții sau o crimă de ani de zile; doar găinării printre cei din pătura inferioară – cei care nu pot cumpăra protecție. Chiar dacă dai de un fir, trebuie să fii atent cum îl folosești.

— Nu poate să fie chiar atât de rău, am spus. Dacă obțin o dovadă concretă că individul care l-a angajat pe Flemming stă în Tampa City, crezi că putem să-l forțăm pe Doonan să ți-l trimită?

Creed ridică din umeri.

— Depinde cine e individul și câtă protecție poate cumpăra. Dar pun rămășag că n-ai să obții niciodată dovada. O să te zvârle afară din oraș cu mult înainte. Își scoase trabucul dintre dinți, scutură scrumul și urmă: Nu glumesc, Sladen. Să-ți spun ceva: acum șase luni, un detectiv particular din orașul nostru lucra la un caz de divorț. Soția pe care o urmărea a plecat la Tampa City. Omul a urmărit-o. Tipa avea mulți bani și cred că s-a dus la Doonan și s-a plâns. Aș

vrea să vezi ce i-au făcut individului. Nevastă-sa îl transportă acum într-un scaun cu rotile. Nu știe cine l-a bătut. Oricum, nici nu-i mai pasă. A devenit brusc mulțumit. După ce mi-am bătut puțin capul – abia mai poate vorbi – am reușit să scot de la el că a fost încolțit de trei oameni pe o alee. N-a putut să-i vadă. Nici n-a durat mult până l-au lăsat inconștient. Am vorbit cu Doonan. Mi-a spus că o să-i caute pe cei trei. Chiar mi-a promis că îi prinde într-o săptămână. Încă nu i-a prins și nici nu-i va prinde vreodată.

Îl priveam și simțeam un fior rece pe șira spinării.

— Doar n-o să mă trateze și pe mine la fel?

Creed zâmbi funebru.

— Dacă l-aș trimite pe Scaife să dea târcoale pe teritoriul lor, așa l-ar trata; de ce n-ar face și cu dumneata la fel?

— Pentru că reprezintă *Cronica crimelor*, i-am replicat nu prea convins.

Creed râse.

— Spune-i și lui Doonan chestia asta. S-ar putea să-l distreze.

— Poate că ar fi mai bine să nu calc prin Tampa City.

— Cum vrei. Eu nu ți-aș cere să te duci, dar dacă vrei să dai peste ce cauți, du-te acolo. Dumneata hotărăști.

Am râs stânjenit.

— Parc-ai fi editorul meu, numai că el mi-ar porunci să mă duc. Bine, poftim, sunt un fraier, mă duc, dar am să fiu prevăzător.

— Mai ai pistolul pe care ți l-am dat? Întrebă Creed, întinzând mâna. Îl vreau înapoi, îți trebuie un permis de la Doonan ca să porți arme pe teritoriul lui și, dacă te prinde fără permis, petreci șase luni într-una din

cele mai cumplite închisori din toată țara.

I-am dat arma de calibru 45, fără tragere de inimă.

— Speram să-l am la mine, am spus. Nimeni nu mă aşază într-un scaun cu rotile dacă am un pistol.

— Eşti în mai multă siguranţă fără el. Nu poţi trage într-un poliţist. Ar trebui să ştii asta.

Culese un plic de pe birou şi mi-l azvârli în braţe.

— Ăsta-i un bilet pentru Don Bradley, fostul căpitan al poliţiei la Tampa City. Pe vremuri eram prieteni. Nu l-am mai văzut de mult. E om de treabă. S-ar putea să te îndrume. Oricum, e la curent pe cine trebuie să întâlneşti şi pe cine să ocoleşti. O să-ţi spună unde să stai şi o să-ţi explice cum e oraşul.

— Mulţumesc, am spus punând plicul în buzunar, şi mi-am aprins ţigara. Vreau să trec şi pe la Lennox Hartley să văd ce ştie de Benson. Au mai sosit şi alte scrisori în legătură cu fata?

— Sigur, mai avem vreo duzină. Nimic deosebit. Toţi au impresia că o recunosc. Dar niciunul nu este atât de sigur ca Hartley. Oricum, niciunul nu este din Tampa City. Vedem despre ce-i vorba şi, dacă dăm peste ceva, te anunţ. Cum te-ai aranjat, sună-mă şi dă-mi adresa. Mă privi câteva clipe gânditor, apoi încheie: Sper să stai în oraş suficient ca să ai o adresă.

— Şi eu sper, i-am spus, simţind că nu mă încuraja. Ei, am plecat.

Ne-am strâns mâna.

— Pe curând, Sladen, şi noroc!

A spus-o ca şi cum era încredinţat că aveam nevoie de mult noroc.

— Mulţumesc, am spus şi am ieşit din biroul lui Creed.

Scaife mai era în birou când am trecut, aşa că mi-

am vârât capul pe ușă.

— Plec la Tampa City. Rămas bun!

M-a privit lung, cu o privire gravă.

— Știi, părerea mea e că amicul dumitale Low are mai multă minte, spuse el împingându-și scaunul. Poate în combinația voastră dumneata ești creierul, dar el are minte. Personal, nu m-aș duce la Tampa City nici dacă mi-ar muri nevasta acolo – în caz că aș avea nevastă.

— Nu numai că am minte, i-am spus demn, dar am și curaj.

Străbătând coridorul spre ieșire, i-am auzit hohotul de râs lugubru. Nu era prea încurajator.

CAPITOLUL VII

I

Pe la patru dimineața, am ajuns pe drumul ce duce la Tampa City; o șosea cu patru benzi care se întindea ca o riglă între nisipurile aurii și oceanul mângâiat de soare.

La ora aceea, drumul era destul de puțin circulat; mergeam cu 100 de kilometri pe oră constant, până am văzut în față o pancartă de vreo 15 metri înălțime, ale cărei litere de un roșu aprins pe fondul alb strălucitor m-au făcut să ridic brusc piciorul de pe accelerație.

VĂ APROPIAȚI DE TAMPA CITY
REDUCEȚI VITEZA
SAU

VEȚI PETRECE O NOAPTE ÎN ÎNCHISOAREA NOASTRĂ!

După vreo doi kilometri am zărit doi polițiști pe motociclete trase la marginea șoselei, cu mâinile înmănușate pe ghidon, ca și cum îi mâncau tălpile să intre în acțiune: doi bărbați solizi, roșcovani, cu ochii ca pietrișul încins.

Amândoi se uitară după mine încruntați când am trecut liniștit pe lângă ei cu 60 de kilometri pe oră. După alți doi kilometri, drumul s-a înclinat brusc alunecând pe panta dealului și am zărit Tampa City.

Se întindea pe toată suprafața unui golf adăpostit, un oraș alb, strălucitor, de zgârie-nori, căsuțe de plajă, hoteluri cu înfățișare luxoasă, umbrele vesele, copaci și arbuști tropicali. Arăta la fel de neprihănit și de mulțumit ca o fată din trupa de balet care tocmai a primit o brățară de diamante.

La o privire mai atentă, când am ajuns pe strada principală înțesată de lume, mi-am dat seama că mă aflu într-un oraș de bogătași. Peste tot se vedeau numai mașini luxoase – Rolls Royce, Bentley, Cadillac și Daimler. În mașini stăteau bărbați bine hrăniți, bine îmbrăcați, bătând nerăbdător darabana pe volan în timp ce-și așteptau soțiile să termine cumpărăturile, sau stăteau în cafenele privind obraznic la frumusețile îmbrăcate sumar care-și etalau farmecele la fel de obraznic. M-am gândit că lui Bernie i-ar fi plăcut orașul. Nici mie nu-mi displăcea la prima vedere. Am zărit un spațiu gol într-un parcaj și mi-am așezat Buickul, am oprit motorul și m-am dat jos din mașină.

Soarele ardea puternic; l-am simțit pe spinare când m-am îndreptat spre un *drug store* ca să întreb pe unde s-o iau spre Havelock Drive, unde locuia Don Bradley. Vânzătorul mi-a explicat, cu aerul că îmi face un mare hatâr. Avea ochi pătrunzători care îți dădeau senzația că te caută în portofel și-ți numără banii. După expresia feței, am dedus că nu dădea prea multe parale pe mine, și era limpede că sosirea mea nu-i făcea nicio plăcere.

La ieșire am dat nas în nas cu o fată înaltă, într-un costum de baie albastru închis, cu spatele gol, cu ochelari de soare ca două gogoși și o pălărie cât roata carului. Avea o brățară cu diamante la glezna stângă, care probabil că făcuse o gaură considerabilă în averea vreunui fraier. Vânzătorul se apropie de ea cu

considerația pe care o datorezi de obicei familiei regale. Era clar că în Tampa City banii erau cei care contau.

M-am înapoiat la mașină. Un polițist, care din spate putea fi luat drept Primo Camera, se sprijinea de mașină, fixându-mă în timp ce mă apropiam cu o expresie impersonală, tâmpă, cu ochii reci, neprietenosi.

— E a dumitale? mă întrebă, făcând semn cu capul spre mașină, de parcă era mai prejos de demnitatea lui s-o bage în seamă.

— Da, am răspuns blajin.

Nu știam ce-l supărase, dar nu trebuia să fiu expert în psihologie ca să-mi dau seama că ceva îl deranjase.

— Te afli în Tampa City acum, spuse el, zvârlindu-mi în obraz fiecare cuvânt. Ne plac mașinile parcate drept. Roțile din spate au depășit linia albă.

Mi-am aruncat ochii la Rolls-Royce-ul parcat lângă mașina mea. Roțile îi depășeau cu mult linia albă, dar, ce să mai vorbim, era un Rolls 1954 și nu un Buick 1940.

— Îmi pare rău, am spus, dar sunt nou venit în oraș.

Întinse o mână, care văzută la o lumină slabă ar fi putut fi luată drept un mănunchi de banane.

— Permisul.

I l-am dat. Îl studie foarte atent, de parcă n-ar fi fost prea sigur de cuvintele mai lungi, apoi scoase o trusă de piele care conținea un chitanțier și începu să scrie cu râvnă.

— Rămâi mult în oraș? mârâi spre mine fără să ridice ochii.

— Nu cred. Nu știu dacă o să-mi pot permite.

Nu făcu niciun comentariu, rupse chitanța și mi-o vârî sub nas.

— Cinci dolari.

I-am dat cei cinci dolari fără să clilesc și am luat chitanța. Fusesem prevenit de Creed, iar cel care plătea era Fayette, așa că ce-mi păsa?

Polițistul păru surprins că n-am făcut gălăgie.

— Data viitoare să fii mai atent!

— Am să-mi cumpăr o nivelă cu bulă de aer și un teu, i-am spus. O să am grijă să fie aliniată la fix data viitoare.

Polițistul înmuie capătul creionului în gură și-și notă numărul. Avea privirea la fel de caldă ca un aisberg. Se vedea de la o poștă că pe viitor o să mă țină minte. M-am urcat în mașină.

— Pot să plec?

M-a privit lung și încruntat, apoi s-a îndepărtat. Din spate semăna cu un deal căruia i-au crescut picioare. Dacă mi-ar fi dat un ghiont, mi-ar fi rupt oasele. Am pornit, conștient că transpiram ușor – și nu din cauza căldurii. Dacă povestea avea să se mai repete, mi-am spus, nu credem că o să mă mai pot stăpâni.

Lincoln Drive era într-un cartier mai sărac al orașului; adică locuințele erau mai mici, și nu erau înconjurată de terenuri îngrădite așa cum erau 99% dintre casele din Tampa City. Era o alee străjuită de copaci, retrasă de parcă se jena, dar o alee pe care aș fi fost bucuros să locuiesc și eu.

La numărul 24, în grădină, un bărbat înalt, gras și vânjos se îndeletnicea cu un strat de măzăriche de care ar fi fost mândru și un horticultor profesionist. Mi-am închipuit că trebuia să fie Bradley. Ridică privirea când am oprit mașina lângă bordură.

Arăta din cap până-n picioare a polițist; dar nu a

polițist prost. Chipul durduliu, marcat de vreme, avea o expresie mucalită, care se potrivea bine cu ochii albaștri vioi. Mustața pe oală, capul chel și ars de soare, bărbia energică îi dădeau pe lângă forță fizică și o forță morală.

Am coborât din mașină și omul a venit în întâmpinarea mea.

— Căpitanul Bradley? am întrebat, sprijinindu-mi mâinile de poartă.

— Da, poftim înăuntru.

— Pot să las mașina în stradă? Am și fost amendat cu cinci dolari pentru că am depășit puțin locul de parcare.

Bradley începuse să râdă.

— Mașina stă foarte bine. N-or să te încaseze în fața casei mele. Hai, intră.

L-am urmat pe cărarea ce ducea în casă.

— Nu cred că am mai văzut asemenea mazărice până acum, i-am spus, nu ca să-l flatez ci pentru că într-adevăr așa credeam.

— E destul de frumoasă. Faci grădinărie?

— Încă nu.

— Da. Și dădu din cap. Grădinăria e pentru cei de vârstă mijlocie și pentru bătrâni. Nu știu ce-aș face dacă n-aș avea grădina.

Mă conduse într-o cameră de zi curată, mobilată confortabil, cu geamurile deschise spre pajiște.

— Nu ți-am reținut numele.

— Chet Sladen.

Omul ridică o sprânceană stufoasă.

— Cel care scrie la *Cronica crimelor*?

— Exact.

— Mă bucur să te cunosc, zise, părând să radieze de plăcere. Am citit tot ce-ai scris. Ia loc. Bei ceva?

— Da, mulțumesc.

În timp ce pregătea băuturile, spuse:

— Ești pentru prima oară în Tampa City, nu?

— Da; e un oraș destul de frumos. Arată de parcă ar fi plin de bani.

— Chiar este. Unii zic că sunt mai mulți bani aici decât la Hollywood. În momentul de față avem treisprezece milionari. Oricine n-are un venit de câteva zeci de mii este un nimic în Tampa City.

Se apropie cu băuturile și se așează greoi într-un fotoliu.

— Ei, hai noroc.

După ce am băut, i-am dat scrisoarea lui Creed.

— Asta este o scrisoare de introducere, domnule căpitan, i-am spus. De la căpitanul Creed.

— Măi, măi, se luminează el la față, n-am mai auzit de Tom de ani de zile. Ce mai face?

— E bine. Lucrăm împreună la un caz. Un fir ne-a dus până aici. I s-a părut că n-ar fi rău să vin și să cercetez.

Bradley mă privi iscoditor, deschise scrisoarea și o citi, apoi o vârî în plic.

— Hmm. Vasăzică, ai de gând să cercetezi un fir aici?

— Da. După câte înțeleg, Doonan nu prea încurajează astfel de lucruri.

— Asta e o afirmație moderată. Dacă vrei să asculți de sfatul unui om bătrân, domnule Sladen, urcă-te în mașină și întoarce-te la Welden. După câte îmi amintesc, atmosfera de acolo e mult mai sănătoasă decât cea de aici.

— Știu, dar trebuie să-mi fac treaba. Speram să mă ajuți cât de cât.

— Nu mai lucrez acum. N-am mai trecut pe la

secție de mai bine de un an. Nu prea pot să fac multe. N-ai vrea să-mi spui despre ce-i vorba?

M-am așezat comod și i-am spus povestea de-a fir a păr. M-a ascultat nemișcat, cu ochii pe jumătate închiși, cu urechile ciulite. Când am terminat, aveam senzația că nu scăpase un cuvânt.

— E un caz interesant, spuse. Cred că ai făcut bine venind aici. S-ar putea să fie o coincidență, dar e interesant de știut că în Tampa City există un local de noapte foarte elegant, numit Mărul de Aur.

Am tresărit.

— Mărul de Aur? Hm, ce știi despre el? Ce fel de local e?

— Teribil de select, domnule Sladen. E condus de Hamilton Royce, care e un tip foarte priceput. Când eram șef al poliției, îl supravegheam continuu. Și-a început cariera ca trișor de cărți pe vasele ce traversau Atlanticul. De la trișare a avansat la extorcare de fonduri și a întins-o din Miami cu o clipă înainte de a fi înhățat de justiție. Și-a adus banii aici și s-a stabilit în oraș. Mărul de Aur are două încăperi uriașe pentru jocuri de noroc, iar eu știu precis că cel puțin două din rulete sunt „aranjate”. Nimeni nu se poate apropia de local fără o carte de membru. Comisarul Doonan, fiindcă veni vorba, a fost unul dintre primii membri pe viață și aud că intrarea și cotizația îi sunt oferite de club. Clubul are cinci sute de membri și toți sunt numai granguri. Niciunul n-are un venit mai mic de câteva sute de mii de dolari. Se fac afaceri în stil mare acolo.

— E normal. Nu crezi că aș putea deveni și eu membru al clubului?

Bradley râse.

— Mai ușor ai putea deveni președintele țării,

domnule Sladen. Mult mai ușor.

— Hm, atunci presupun că trebuie să înghit gălușca și să tac. Îl cunoști pe Lennox Hartley? Îți spune ceva numele?

— Nu prea. El e individul care pretinde că o recunoaște pe Fay Benson?

— Da. La el o să fac prima escală.

— Ascultă-mi sfatul și nu te pripzi, spuse Bradley serios. Polițiștii din orașul ăsta n-o să-ți dea prea multă bătaie de cap, nici băieții care patrulează. Trebuie și ei să ciupească niște bani. Își iau partea lor din toate amenzile, și tare se mai pricep la chestiile astea! Plătești, nu faci gălăgie și totul e perfect, dar ai grijă să nu dai peste băieții în civil. Ția da, sunt duri și, crede-mă, când zic duri nu glumesc. Căpitanul de poliție Mathis era pe vremuri locotenentul meu. Am avut de furcă cu el atunci și regret și acum că nu l-am dat afară. Nu e numai un polițist prost, dar e și brutal. Numele locotenentului lui este Joe Carson. Nici el nu-i mai breaz, dar cel mai rău este sergentul Carl Lassiter. Înfruntă-l o dată și poți să fii sigur că zbori rapid din oraș. Nu vorbesc aiurea, domnule Sladen. O dată a venit din Welden un detectiv particular...

— Mi-a povestit Creed.

— Lassiter l-a aranjat. Așa că fii cu ochii în patru.

Începusem să mă tem, și îmi părea rău că Bernie nu era cu mine. Ar fi fost atât de îngrozit, încât prin comparație m-aș fi simțit curajos.

— Am să fiu foarte atent. Mulțumesc pentru sfaturi. Caut un hotel convenabil, care să nu fie prea scump. Ai putea să mă îndrumi la vreunul?

— Încearcă la Beach Hotel, pe Palm Avenue. Se poartă frumos cu clienții și nu iau pielea de pe ei. Și, ascultă-mi sfatul, să nu spui nimănui că ai trecut pe la

mine. Nu sunt văzut cu ochi buni în oraș. Iar străinii care mă vizitează nu sunt nici ei populari.

M-am ridicat să plec.

— Mulțumesc. Dacă mai am nevoie de vreun sfat, să mai trec pe aici?

— Sigur, dar întâi telefonează-mi. Și ar fi mai bine dacă nu ți-ai lăsa mașina afară, iar și mai indicat dacă ai veni pe întuneric.

L-am privit lung.

— Vorbești serios?

— Da, chiar foarte serios.

— Adică, nu le place să ai vizitatori?

— Exact. De când am ieșit la pensie, de acum un an, nu cred că am mai avut vreun vizitator în afară de dumneata. Oamenii se cam jenează să treacă pe la un polițist care a trebuit să iasă la pensie. Dar să nu-ți închipui că sufăr. Nici vorbă. Am o nevastă bună, și am și grădina, iar la vârsta mea cam de atâta are omul nevoie.

— A trebuit să ieși la pensie? Păi, am crezut că...

— M-au dat afară. Poate că într-una din zilele astea, când o să avem amândoi mai mult timp, o să-ți povestesc; acum am multă treabă și-mi închipui că și dumneata ai.

— Da. (Eram foarte surprins.) În regulă. Mulțumesc că m-ai primit, domnule căpitan. La revedere.

Am ieșit și am străbătut cărarea până la mașină. Un agent solid, cu fața congestionată, se plimba pe partea cealaltă a drumului. Când mă văzu, se opri și căscă gura. M-am făcut că nu-l bag în seamă, deși mi-a stat inima în loc. M-am suit în mașină și am pornit.

Ultima imagine a polițistului în oglinda retrovizoare nu era de natură să mă liniștească. Își scosese carnețelul. Nu era greu de ghicit că își nota numărul

mașinii.

II

Am închiriat o cameră la Beach Hotel, care s-a dovedit a corespunde descrierii făcute de Bradley: confortabil și nu prea scump, iar funcționarii păreau încântați să mă servească.

Camera era la etajul trei și dădea spre plajă și ocean; aveam și baie. Băiatul care mi-a cărat bagajul m-a întrebat dacă doresc să mi se trimită o sticlă de Scotch, și când i-am spus că nu-i reea ideea, mi-a adus-o chiar el, fără obișnuita și enervanta porție de așteptare.

— Mai doriți ceva, domnule? Vă mai pot fi de folos?

— Spune-mi unde e Cannon Avenue.

— Foarte simplu. O luați la stânga cum ieșiți din hotel, mergeți pe strada principală, apoi la prima intersecție la dreapta, o țineți tot așa până la a patra intersecție, o luați la stânga și ajungeți la drumul de la poalele dealului. Cannon Avenue este a patra la stânga. Cu mașina faceți vreun sfert de oră.

I-am dat un dolar și o binecuvântare și, după ce-a plecat, m-am dezbrăcat și am făcut un duș. Pe urmă am mai băut un pahar de Scotch, m-am îmbrăcat cu cel mai bun și mai elegant costum de vară, mi-am pus o cravată țipătoare, m-am privit în oglinda înaltă, ca să mă conving că n-o să dezonzorez Tampa City când o să apar pe stradă, și pe urmă, mulțumit, am coborât la mașină.

Mi-au trebuit 14 minute după ceasul de la bord ca să ajung pe Cannon Avenue. Era una din acele străzi rezidențiale californiene care dau oricui, în afară de

cei cu un venit de câteva zeci de mii de dolari, un complex de inferioritate.

Vile luxoase, înconjurate de grădini perfect întreținute, se ridicau pe terenuri izolate înconjurate de pomi, părând să privească împrejur sfidător. Fiecare casă era altfel. Puteai să vezi cum fiecare arhitect încercase să-și întrecă rivalul, înălțând o clădire mai bună, mai modernă, cu mai multe îmbunătățiri decât cea de alături.

Numărul 246 era la capătul străzii, și era probabil cea mai nouă dintre case. Era gen vilă elvețiană de două etaje, cu acoperiș ieșit în afară. Câteva trepte de lemn cu o balustradă sculptată duceau la ușa de la intrare, din stejar înnegrit, cu un cap de urs din lemn în chip de ciocănaș. Deasupra atârna un felinar meșteșugit din fier forjat, care putea fi luat drept operă de artă florentină din sec. XV, dar care fusese probabil lucrat de fierarul local într-un moment de inspirație artistică.

Grădina era prea îngrijită ca să te mai simți bine în ea. Dacă aș fi avut o asemenea grădină, mi-ar fi fost frică să umblu prin ea. Am lăsat Buickul, am deschis poarta și am străbătut cărarea străjuită de ambele părți de trandafiri. Am urcat scările de la ușa de la intrare, am ridicat capul ursului și am ciocănit. Am așteptat un răstimp, sprijinit de balustrada sculptată, simțind fierbințeala soarelui în spate. Când să bat a doua oară, am auzit pași și ușa s-a deschis.

În prag a apărut un bărbat înalt, uscățiv; o mână musculoasă și păroasă se odihnea pe stâlpul ușii. Arăta ca și cum ar fi ieșit dintre paginile lucioase ale unei reviste de cinema. Chipul prelung, bronzat, era frumos, dacă vă place genul de actor pe care eu personal nu-l pot suferi. Părul negru, puțin rărit pe

frunte, era pieptănat pe spate și lucea ca lacul în soare. Purta o cămașă bleumarin desfăcută la gât, pantaloni albi, iar în picioare avea pantofi albi din piele de căprioară. Oricărei puștance i s-ar fi aprins călcâiele văzându-l, dar pe mine m-a lăsat rece.

— Bună, spuse el. Ce dorești?

Odată cu cuvintele ieși și un damf de whisky, de aproape îmi răzui pielea de pe față. Nu băuse whisky; înotase în el.

— Domnul Hartley?

— Da. Se sprijini mai tare pe stâlpul ușii; atunci am înțeles că era beat.

— Sunt Chet Sladen. Scriu pentru *Cronica crimelor*. Vreau să stau puțin de vorbă cu dumneata.

Se încruntă și închise ochii pe jumătate.

— *Cronica crimelor*? Adică vrei să spui revista?

— Exact. Poți să-mi acorzi câteva clipe?

— Cum să nu, amice. Intră și să bem ceva.

Îmi făcu loc să intru.

— Mă bucur că te văd. De fapt mă plictiseam al naibii. Dumneata te plictisești vreodată?

Am intrat într-un hol plin de sculpturi fanteziste, bețe de schi, o pendulă elvețiană și covoare cu flori.

I-am răspuns că nu-mi amintesc să mă fi plictisit vreodată.

— Ești un tip norocos. O spunea foarte convins. Intră.

Străbătu holul, și coborî trei trepte spre o cameră mare. Abia izbuti să coboare treptele. Dacă nu s-ar fi apucat de speteaza unui scaun, la capătul lor, probabil că s-ar fi prăbușit pe dușumea. Camera era confortabilă dar prea înzorzonată. Arhitectul avusese în minte numai motive elvețiene când se apucase de cameră. Dacă ar fi avut zăpadă troienită la geamuri și

sunetul unei avalanșe prin apropiere, poate că ar fi arătat grozav, dar într-un înșorit și torid oraș californian, era o aiureală. N-am avut timp decât să cuprind cu o singură privire camera, înainte de a zări pe un divan o fată, care se uita la mine ca și cum aș fi fost o victimă neplăcută într-o ciocnire de mașini.

Era înaltă și mlădioasă, brunetă, sfidătoare și foarte, foarte drăguță. Purta un costum de plajă verde, care nu reușea să-i acopere mai nimic, iar picioarele goale, minunat modelate, erau cele mai formidabile din câte văzusem până atunci în Tampa City. Se ridică încet. Buzele întredeschise schițau un început de zâmbet distant, dar ochii îi scânteiau de o furie stăpânită.

— Hart dragă, spuse ea, dar parcă discutasem...

— Acesta este domnul... cum spuneai că te cheamă? întrebă Lennox Hartley, întorcând privirea și ațintind-o asupra mea.

— Sladen, am spus, dar dacă deranjez cumva...

— Deloc.

Hartley puse o mână grea și fierbinte pe umărul meu.

— Suzy dragă, acesta este domnul Sladen. Are o chestiune importantă de discutat cu mine. Vrei să ne vedem mâine? Ce-ai zice să trec să te iau?

Fata îl privi fix, apoi trecu pe lângă el, urcă scările și ajunse în hol. Hartley se întoarse încet s-o urmărească cu privirea. Fata ajunsese la ușă, o deschise, ieși pe verandă și trânti ușa atât de tare, că unul din bețele de schi de pe peretele din hol căzu.

— Îmi pare rău. N-am vrut... am început eu.

— Nu te mai scuza, domnule, râse Hartley. Nici nu știi ce bucuros sunt că ai apărut. Individă asta mă înnebunește.

Se duse la barul cu băuturi, înțesat cu sticle, și turnă două whisky-uri uriașe. Adăugă gheață și se împletici înapoi până la locul unde mă aflam eu, întinzându-mi un pahar; apoi căzu moale într-un fotoliu și ridică paharul spre mine.

— Noroc, spuse el și trase o dușcă zdravănă. Puse paharul jos, sughită și-mi arată un scaun. Ia loc, domnule Sladen. Fă-te comod. Îți plac femeile?

— Da, dar păstrez niște limite, i-am spus așezându-mă.

— Bine-ar fi să pot face și eu așa, spuse el cu amărăciune. Dacă mă port frumos, mi se urcă-n cap. Dacă mă port urât, rămân singur. Amară-i viața, nu?

I-am răspuns că poate fi și mai rău.

— Cred că da.

Observă că mă uitam prin cameră și spuse grăbit, de parcă ar fi fost nerăbdător să nu-l cred răspunzător de decorarea acesteia:

— Proprietarul trebuie să fi fost scrântit. Să nu-ți închipui că-i opera mea. Doar am închiriat hardughia asta. Într-una din zile am de gând să mă duc în Elveția și să construiesc un bungalow californian. O să-i înnebunească pe elvețieni cum mă înnebunește pe mine hardughia asta. Își trecu mâna pe frunte, se încruntă și continuă: Ce dorești, amice?

— Am înțeles că ai scris o scrisoare poliției din Welden despre fotografia lui Fay Benson care a fost publicată în presă.

Se holbă la mine, clipi, apoi dădu din cap.

— E adevărat. De unde știi?

— Lucrez cu poliția. Vreau să aflu ceva despre trecutul fetei.

— De ce te-a trimis pe dumneata poliția, pentru numele lui Dumnezeu? De ce n-au venit ei?

— Tampa City nu intră în jurisdicția lor. M-am oferit să vin eu ca să evităm complicațiile. Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel și i-am întins-o. Asta-i fata. O mai recunoști?

Luă fotografia și o privi, mijindu-și ochii. Apoi, întinzându-se, aprinse lampa de birou ca s-o vadă mai bine.

— Ea e, spuse. Aș recunoaște-o oriunde. Dar, ascultă-aici, când am cunoscut-o eu era brunetă; oricum, chipul e același. Sunt specialist în chipuri de femei; trebuie să fiu. Sunt desenator de coperti de reviste. Flutură fotografia spre mine și urmă: Fata asta mi-a pozat. Înțepata de adineauri îmi pozează și ea. Habar n-ai ce trebuie să înghit de la fetele astea. Asta, și flutură fotografia din nou, m-a costat timp și bani. N-ai crede privind-o, nu? Când am întâlnit-o, mi-am zis că o să mă împac bine cu ea, dar ți-ai găsit! S-a purtat ca toate celelalte.

— Se numea Fay Benson?

— Nu, clătină el din cap. O chema Frances Bennett. Era una din dansatoarele de la Mărul de Aur. În caz că nu știi, asta e sclifoseala aia de local de noapte de pe Roosevelt Boulevard.

— Spui că ți-a pozat?

— Da. Am lucrat mult timp împreună. Am zărit-o la club prin iunie, anul trecut. Mi s-a părut că are mutra și silueta potrivite pentru o copertă bună. Am aranjat cu ea să vină aici și să-mi pozeze. Venea regulat. Pe urmă, brusc, când fixasem să vină într-o zi, n-a mai apărut. De atunci n-am mai văzut-o.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam prin august, anul trecut.

— Ai putea să-mi spui data exactă? E important.

— Cred că da.

Gemu când se ridică de pe scaun și traversă nesigur camera spre un dulap mare. Luă din el un dosar și se reîntoarce la scaunul lui.

— Am pe undeva pe-aici ultima schiță pe care i-am făcut-o. Nu e terminată, dar am data pe spate. Răsfoi într-o grămadă de desene neterminate. Scoase unul și mi-l întinse. Asta e. Data e pe spate.

Am privit schița. Omul știa să deseneze, fără discuție. Deși desenul era doar pe jumătate terminat, am recunoscut fata. Nu încăpea îndoială: era Fay Benson. Am întors schița. Data era 2 august. La cincisprezece zile după ce pozase în camera asta, dispăruse din Welden. Sosise în Welden pe 9 august. Ce făcuse între 2 și 9 august? Nu puteam să-mi imaginez.

— Da, ea este, am spus dându-i înapoi desenul. Nu-ți amintești dacă a menționat că s-ar putea să nu mai vină la pozat?

Clătină din cap.

— Nu, m-a lăsat baltă. Era mulțumită de desen – cum era și de așteptat. Zicea că abia așteaptă să-l vadă terminat. I-am spus că nu mai am de lucru decât o zi și ea singură a zis că vine a doua zi. Tot ea a fixat și ora. Pe urmă n-a mai apărut.

— Îți amintești la ce oră a plecat pe 2 august?

— În jur de ora 4. Nu-mi place să lucrez până târziu. A venit la 12 și jumătate. Am lucrat până la 2, pe urmă am mâncat niște sandvișuri și a plecat la 4.

— În seara aceea a apărut la Mărul de Aur?

— Da, întâmplător am fost pe-acolo și am văzut-o. Era în program.

— Știi unde stătea?

— Pot să-ți dau adresa. Sunt un tip ordonat, domnule Sladen. Poate nu crezi când te uiți la mine,

dar sunt foarte metodic.

Scoase un fișier de carton, căută prin el, găsi fișa și mi-o întinse.

Am examinat-o.

BENNET, Frances, Lucy. Glynne Avenue, 256. Telefon 4475. Dansatoare. Clubul Mărul de Aur. Vârsta 26. Brunetă. Ochi albaștri. Înălțime 1.65 m. Bust 91 cm. Șolduri 91 cm. Greutate 54 kg. Fotogenică. Bună pentru croaziere, vacanță, plimbări; extrem de drăgălașă. Model bun, răbdător.

— Am fișe pentru toate, spuse Hartley. Când am nevoie de vreuna, caut printre fișe și o găsesc.

Mi-am notat adresa.

— N-ai idee dacă avea vreun prieten? am întrebat.

— Habar n-am. Am grijă să nu devin prea intim cu modelele. Altfel dau de necazuri. Cum s-a întâmplat cu Suzy, de exemplu. E un model fantastic, dar își închipuie că poate să facă ce-i trece prin cap: să trântască ușile, să mă trateze de sus, să facă numai ce-i convine. E vina mea. Am ajuns la intimități.

— Nici eu nu m-aș da în lături, am spus. Ai auzit de un individ pe nume Henry Rutland? E înalt, chipeș și are un Cadillac verde cu crem.

Hartley clătină din cap.

— Nu. Și închise ochii. Vedeam că își pierde repede interesul pentru mine. Ei, amice, dacă nu-ți mai pot fi de folos, cred că am să mă culc puțin. Nu mă simt proaspăt ca azi dimineață.

— Atunci îți mulțumesc, am spus ridicându-mă. Poate am să mai trec pe-aici. Te rog, nu te deranja. Mă descurc și singur.

Vorbeam la pereți. Când am ajuns în hol, începuse

să sforăie.

CAPITOLUL VIII

I

Se făcuse ora 7 când am dat de Glynne Avenue, dar am hotărât să bat fierul cât e cald. Mi-am amintit de avertismentul lui Creed. Dacă avea dreptate, atunci existau toate șansele să fiu azvârlit curând afară din oraș și voiam să descopăr cât puteam de mult înainte de a intra în vreo încurcătură.

Glynne Avenue era o străduță modestă, străjuită de copaci, la capătul de est al falezei; o stradă cu blocuri mici și pensiuni pentru turiști; numărul 256 se dovedi a fi o casă de piatră cafenie. După ce am descoperit-o, mi-am lăsat Buickul în cel mai apropiat loc de parcare, la câteva sute de metri în josul străzii, și m-am întors.

Am urcat treptele de la intrare și am rămas cu ochii ațintiți la cele cinci plăcuțe cu numele locatarilor, care nu-mi spuneau nimic. Era limpede că cineva ocupase apartamentul lui Fay Benson, dar habar n-aveam în ce apartament locuise. Situația cerea puțină gândire. Nu eram nerăbdător să bat toba că mă interesez de ea, și totuși trebuia s-o fac dacă voiam să aflu cine venise în locul ei. Era cât pe aci să apăs pe soneria de la primul etaj, când ușa se deschise și apără o fată.

Era brunetă și palidă, cu ochi minunați; nu era o frumusețe, dar era plăcută. Era genul de fată pe care ai fi prezentat-o mamei; genul ăsta. Tresări când mă

văzu, pentru că nu se aștepta să vadă pe nimeni, apoi zâmbi cam nervoasă.

— M-ai speriat.

— Scuză-mă, am spus scoțându-mi pălăria. Tocmai voiam să sun.

Arăta destul de serioasă ca să am încredere în ea, așa că am continuat.

— O caut pe domnișoara Bennet. Știu că locuiește aici. Domnișoara Frances Bennet.

Fata mă privi iscoditor. Mi-am dat seama că era surprinsă.

— Păi, Frankie a plecat de luni de zile. A plecat din Tampa City în august.

— A plecat? Ei, ce pot să fac? Mare ghinion! Îi promisesem s-o iau la plimbare când mai trec prin oraș.

Atunci zâmbi.

— Ce rușine că Frankie a plecat. Nu știu unde s-a dus. Speram că o să-mi scrie, dar n-a scris.

— Ești prietenă cu ea?

— Da. Împărțeam apartamentul ăsta.

— Numele meu e Sladen. Sunt grozav de dezamăgit. Speram să luăm masa împreună.

Mă privi cu interes subit, amestecat cu precauție. Ce văzu păru s-o liniștească, pentru că spuse:

— Mă numesc Irene Jarrard. Nu știu dacă Frankie ți-a pomenit de mine. Îmi pare rău, domnule Sladen, dar a plecat; asta-i situația.

— Da, păcat! I-am zâmbit cât am putut de nevinovat și de dulce. Bănuiesc că ai seara ocupată, domnișoară Jarrard? Ori ai putea să te milostivești de un străin?! Speram să nu fiu singur astă-seară.

— Păi... știu eu... și se opri, ezită, apoi râse nervos și zise: Știi, domnule Sladen, nu te prea cunosc. Am

să fiu cinstită: tocmai ieșeam să cinez singură, dar nu cred...

— Sunt inofensiv, am spus. Am să-ți dovedesc dacă mă însoțești. Dacă nu vrei, n-am cum, nu?

Râse din nou.

— Corect. Păi, atunci o să merg. O să-mi facă plăcere.

— Grozav. Mașina mea e la capătul străzii. Unde vrei să mergem?

— La Lodoni. E puțin cam scump, dar au niște bunătăți nemaipomenite; asta dacă-ți place pescăria.

I-am mărturisit că mă dau în vânt după pește.

Când am ajuns la restaurantul Lodoni, îi câștigasem încrederea și vorbeam de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea. Mi-a povestit că lucra pentru Ryman Thomas, agentul publicitar, în timp ce conduceam pe șoseaua acoperită de nisip care ducea direct spre restaurantul strălucind de sus până jos de luminile neoanelor. Brusc, se opri din povestit și spuse:

— Poate n-ar fi trebuit să venim aici. O să fie foarte scump. Nu vreau să cheltuiești mulți bani.

Am râs, gândindu-mă ce-ar mai fi îndrăgit-o Fayette.

— Astă-seară am chef să cheltuiesc. Nu te mai gândi la asta.

Am lăsat mașina la parcaj și am intrat împreună pe ușa restaurantului. Era un local foarte plăcut. Restaurantul uriaș dădea spre ocean și, deși erau destul de mulți clienți, am reușit să avem o masă pe terasă, care ne oferea o priveliște minunată, cu înotători zbenguindu-se în lumina lunii și cu splendida întindere a falezei. Irene auzise că biftecul de broască țestoasă de la Lodoni era formidabil, așa că am comandat biftecuri. Am început cu două pahare de

Martini foarte sec, urmate de stridii și de biftecuri de broască țestoasă. Mâncând, discutăm. Când am ajuns la cafele și țigări, am adus vorba de Fay Benson.

— De ce a plecat Frankie din oraș, domnișoară Jarrard? Avea vreun motiv?

Irene scutură din cap.

— Nu pot să-mi imaginez de ce. M-am dus la lucru ca de obicei și, când m-am întors, plecase. N-a lăsat niciun bilet; a plecat pur și simplu.

— Și-a luat toate lucrurile?

— A, sigur; altfel aș fi fost mult mai neliniștită. Dar tot nu m-am lămurit. Am trecut pe la Mărul de Aur, dar și ei erau la fel de surprinși.

— Cu cine ai vorbit la Mărul de Aur?

— Cu unul din directori – domnul Hewlitt. Frankie nu-i spusese nimic de plecare.

— Îți amintești data exactă?

— Era pe 3 august. Mi-aduc aminte, pentru că ziua de naștere a fratelui meu este pe 4 și i-am cumpărat o cravată. Voiam să-i cer și părerea lui Frankie, dar ea plecase.

— N-a făcut nicio aluzie că pleacă?

— Nu.

— Și-a plătit chiria?

— Da. Am găsit banii de chirie pe poliță. De asta am fost atât de surprinsă. Cel puțin putea să lase un bilet. Eram prietene bune, domnule Sladen. Stăteam în același apartament de 8-9 luni. Ne împăcam bine.

Am mai comandat un rând de cafele. După ce chelnerul ne umplu ceștile și se îndepărtă, am întrebat-o:

— A lucrat la club în seara de 2?

— Da. Pozase după-amiază domnului Hartley, designerul de coperti. Când s-a înapoiat la birou pe la

6, mi-a spus că-i făcuse o schiță foarte bună și că abia așteaptă să se ducă din nou a doua zi. A ieșit să facă niște cumpărături, pe urmă s-a întors, s-a pregătit pentru club și a plecat la 8.

— Nu părea agitată sau nervoasă?

Irene scutură din cap.

— Era foarte bine dispusă. Nu părea deloc tulburată.

— S-a întors la ora obișnuită?

— Nu cred că era mai târziu ca de obicei. Se întorcea în fiecare noapte pe la 2. Aveam dormitoare separate, dar de obicei o auzeam când venea. Cred că era ceva mai târziu, dar nu sunt sigură. Eram somnoroasă și nu m-am uitat la ceas. Mi s-a părut doar că e mai târziu. Cred că trebuie să fi fost aproape în zori.

— Ai mai văzut-o înainte de a pleca la lucru?

— A, nu. N-am deranjat-o. Nu se scula niciodată înainte de ora 11, iar eu plecam în jur de 9.

— Era însoțită când s-a întors în noaptea aceea?

Îmi aruncă o privire rapidă, încruntându-se.

— Foarte ciudat că îmi pui întrebarea aceasta. Atunci, am avut impresia că era cu cineva. Eram pe jumătate adormită când am auzit-o descuind ușa, dar mi s-a părut că aud și o voce de bărbat. Nu pot fi sigură. Eram somnoroasă, dar cred că era cu un bărbat.

— Aducea des bărbați în apartament?

— După câte îmi amintesc, numai o dată, spre sfârșitul lui iulie. Mi-a spus că invitase un prieten la cină și dorea s-o las singură. Când am închiriat apartamentul împreună, ne-am înțeles să procedăm așa. Dacă invitam eu niște prieteni, nu se arăta ea. În seara aceea am fost la cinema și m-am întors târziu

acasă. Nu i-am mai găsit, dar în scrumieră erau o mulțime de mucuri de țigări; țigări egiptene. Nu pot să le sufăr mirosul și am observat imediat că erau egiptene.

— S-ar fi putut să fie de la o femeie, nu?

— Nu, nu aveau urme de ruj.

I-am zâmbit.

— Ai fi un detectiv grozav, domnișoară Jarrard.

— Și eu mi-am închipuit același lucru despre dumneata, spuse ea serioasă. De ce-mi pui atâtea întrebări?

— Am să-ți spun: cred că Frankie a dat de bucluc. Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel și am pus-o pe masă. Ea e, nu?

Irene se uită la poză.

— Da, bineînțeles, numai că în fotografie e blondă; pe când ea era brunetă de felul ei, domnule Sladen. De ce s-a vopsit? Când și-a făcut poza?

— Din câte-mi spui, aș zice că la câteva săptămâni după ce-a plecat de aici. Fata asta, am continuat eu bătând cu degetul pe fotografie, își spunea Fay Benson. La 9 august a ajuns la Welden și s-a angajat la clubul de noapte Florian, ca dansatoare. La 17 august a dispărut subit și poliția a crezut că fusese răpită. Voi fi sincer cu dumneata, dar vreau să-mi promiți că ceea ce-ți voi spune rămâne între noi. E foarte important.

Începuse să pară puțin speriată.

— Bineînțeles că n-am să spun nimănui nimic.

— Poliția din Welden m-a rugat să aflu tot ce se poate în legătură cu fata. Părerea lor e că în Tampa City nu se încurajează investigațiile, așa că trebuie să lucrez cu multă prudență.

— Dar dacă a fost răpită, cu siguranță că până

acum trebuiau s-o găsească, spuse Irene cu ochii larg deschiși. Spui că a dispărut pe 17 august? Asta înseamnă de mai bine de 14 luni.

— Încă n-a fost găsită, am spus. (Mă gândeam că n-ar fi înțelept să-i spun că fusese ucisă; s-ar fi putut speria și nu mai scoteam un cuvânt de la ea.) Poate că e speriată de ceva și se ascunde. Avea vreun prieten, pe cineva cu care să iasă în mod regulat?

— Nu. Vezi, meseria ei n-o lăsa. Nu se scula decât târziu dimineța și pleca la club la ora 8. Adesea se plângea ce plictisitor e să n-ai pe nimeni cu care să-ți petreci după-amiaza.

— Și totuși, a existat un bărbat care a venit în apartamentul vostru la cină și care a stat cu ea în noaptea dinaintea plecării.

— Da. Dar nu mi-a spus niciodată cine era și nici nu l-am văzut vreodată.

— Ești sigură că n-a plecat în noaptea aceea? N-ai intrat în cameră a doua zi dimineță, nu?

— Nu. Sigur că s-ar fi putut să fi plecat în noaptea aceea. M-am trezit târziu și eram foarte grăbită să plec. Abia când m-am întors am observat banii pe poliță. Se poate să-i fi lăsat acolo noaptea.

— N-a amintit niciodată de un individ pe nume Henry Rutland, nu?

Irene scutură din cap.

— Nu.

— Avea o brățară cu brelocuri. Ai văzut-o vreodată?

— Da. De mai multe ori.

— Ai observat printre altele și un măr de aur?

Irene păru surprinsă.

— A, da. I-l dăduse domnul Royce curând după ce obținuse slujba la Mărul de Aur. Frankie a făcut senzație la prima ei apariție și domnul Royce i l-a

dăruit în amintirea acelei seri.

— Hamilton Royce? E proprietarul clubului, mi se pare?

Irene dădu din cap. Hamilton Royce - Henry Rutland, îmi trecu prin cap. Oare ar putea fi una și aceeași persoană?

— L-ai văzut vreodată?

— O, nu. Deși Frankie nu prea vorbea de el, cred că-l plăcea. Eu, personal, nu l-am văzut niciodată.

— Ți-a povestit vreodată cum arăta?

— Nu prea, dar am impresia că îl găsea un tip foarte bine.

Am hotărât să-l văd și eu pe domnul Royce. Mă interesa.

Am continuat să vorbim încă o jumătate de oră, dar n-am mai aflat nimic. Irene nu avea mai multe să-mi spună decât îmi spusese. Dar descoperisem un fir. Următoarea mișcare era să-l văd pe Royce.

Am dus-o pe Irene acasă, i-am promis că o s-o înștiințez dacă am să fac o descoperire senzațională, apoi m-am înapoiat la Beach Hotel. Am urcat la mine în cameră, m-am băgat în pat și am rămas în întuneric, gândindu-mă cât avansasem.

În mod evident, Fay avusese un prieten misterios. Pentru un motiv sau altul, nu-i spusese nimic lui Irene. Dacă legătura era cinstită, cel mai firesc lucru ar fi fost s-o discute cu Irene; dar n-o făcuse. De ce? Să fi fost oare Royce? Cel puțin, aveam de ce să ne agățăm. Individul ăsta fuma țigări egiptene; puțin neobișnuit, dar nu total.

Oare Fay plecase în noaptea de 2 august? Dacă plecase atunci, e posibil să fi plecat împreună cu prietenul ei. Nu uitasem că ea și cu Henry Rutland se înscriaseră la Shad Hotel, Welden, în aceeași zi.

Perioada de timp dintre 2 august, când plecase din Tampa City, și 9 august, când a ajuns în Welden, mă nedumerea. Șapte zile – unde fusese și ce făcuse în aceste șapte zile?

„Caută, Sherlock”, mi-am zis în sinea mea. „Perioada asta de timp poate fi cheia întregului mister, așa că dă-ți silința.”

Am adormit abia după ora două.

II

A doua zi, puțin după ora prânzului, m-am dus acasă la Lennox Hartley.

Băiatul filipinez care îmi deschise ușa mă pofti în salon și-mi spuse că-l va întreba pe domnul Hartley dacă are timp să mă primească. Am așteptat o jumătate de oră înainte de a apărea Hartley, într-un halat de casă cu dungi albe și roșii, pus peste o pijama sidefie. Arăta și mai prost decât cu o zi înainte, dar cel puțin se bărbierise și făcuse o baie.

— Iar ai venit, spuse și-și făcu de lucru la dulăpiorul cu băuturi din colțul opus. Scotch sau gin?

I-am spus că preferam un Scotch. Turnă în două pahare mari, îmi întinse unul cu o mână care aducea a plop tremurător, apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu, trase o dușcă zdravănă, se scutură și închise ochii.

— Lumina soarelui și vizitatorii matinali sunt o pacoste, spuse el plângăreț. Uneori aș prefera să stau pe lună. Te-ai gândit vreodată să stai pe lună?

I-am răspuns că, deoarece – după câte auzisem – acolo nu exista oxigen și era destul de frig, nu mă gândisem niciodată ca la un refugiu. Se holbă la mine și ridică din umeri.

— Poate ai dreptate, dar gândește-te ce singur ai fi. Mai bău puțin, apoi întrebă: Ei, amice, ce vânt te aduce de data asta?

— Ești membru al clubului Mărul de Aur, nu-i așa? Omul păru surprins.

— E adevărat, dar asta nu-i o vină. De ce?

— Vreau să mă duci acolo diseară.

Rămase cu gura căscată, apoi zâmbi și puse jos paharul pe măsuța de lângă el.

— Știi că-mi plăci?! Deci, vrei să te iau la club? Nostim, domnule Sladen – cum zici că ți-e numele?

— Sladen.

— Scuză-mă! Bâjbâi după pahar, îl găsi și-l ținu strâns la piept. Domnule Sladen, totul e foarte interesant. Ce te face să-ți închipui măcar pentru o clipă că aş vrea să te iau diseară la Mărul de Aur? Nu vreau să par bădăran, dar să fim rezonabili. Te-am întâlnit prima oară ieri și azi îmi propui să te iau la cea mai scumpă distracție de pe coastă și să cheltuiesc cu dumneata bani serioși. Nu te supăra, domnule Sladen, dar când ies să cheltuiesc bani în prostie, îmi place să-i cheltuiesc pentru o fetișcană care-mi va da ceva în schimb. Înțelegi ce vreau să spun?

Am râs.

— Bineînțeles, și mie îmi place să procedez la fel, dar acum e vorba de afaceri și e important. Am motive să cred că Frances Bennett a fost ucisă.

Puțin whisky i se vărsă pe halat, dar nu băgă de seamă.

— Ucisă?

— Da. E foarte important să pătrund în club și să-mi arunc ochii pe-acolo. Ești singura mea cunoștință din oraș care e membru al clubului. Ajuți poliția dacă

mă iei diseară.

Rămase cu privirea ațintită pe covor, cugetând. Se părea că avea de furcă să cântărească lucrurile, după expresia concentrată.

— A ucis-o cineva de la club? Întrebă el.

— Tot ce e posibil.

Era cât pe ce să-l întreb cum arata Royce, dar m-am abținut. Probabil că ar fi tras imediat concluzia că îl bănuiesc pe Royce de crimă. Dacă ar fi răspândit zvonul, aş fi fost în mare pericol.

— N-are rost să te iau la club, domnule Sladen, spuse apoi, clătinând din cap. Nu te-ar avantaja nici pe dumneata, nici pe mine. Am să-ți spun de ce. Mă duc deseori la club, dar n-am luat niciodată cu mine un bărbat ca invitat. Absolut niciodată. La ușă e un individ care e cel mai al dracului din câți am întâlnit vreodată. Dacă nu vrei să stârnești bănuieli, nu veni cu mine la club.

— Dar e urgent. Dacă n-ar fi, nici nu mi-ar da prin gând să te plictisesc.

Se mai gândi puțin, apoi pocni din degete.

— Am să-ți aranjez intrarea. O s-o rog pe Suzy să te ia cu ea. Și ea e membră a clubului și mereu își duce prietenii acolo. Ce părere ai?

— Pentru mine e în regulă, dar am impresia că ea n-o să mă ia. Nu cred că o să meargă.

Lennox dădu din mână.

— Cred că glumești. N-o cunoști pe Suzy. O să te ia. E mereu în căutare de prieteni noi. Las' pe mine. Aranjez eu. Ai bani de cheltuială?

L-am privit fix.

— Cum să nu. Crezi că o să mă coste mult?

Începu să râdă, dezgustat. Dacă Fayette i-ar fi auzul râsul, i-ar fi înghețat sângele-n vine.

— Da' știi că ești o figură? Auzi, dacă o să te coste mult. Mult de tot! Nu te gânde să ieși cu Suzy dacă nu ești pregătit să-ți vinzi casa, să-ți amanetezi mașina și să-ți desființezi contul la bancă. De-asta ai văzut-o aici. Nu-mi pot permite s-o scot în oraș.

— Bine, aranjează cu ea, am spus nepăsător. Păi, de ce crezi că am o foaie de cheltuieli?

— Așa-mi placi, spuse el și se întinse după telefon.

III

Intrarea la Mărul de Aur era străjuită de ziduri înalte și de câțiva zdrahoni în uniforme albe de doc și șepci negre cu cozoroc. Stăteau de ambele părți ale porților duble de fier forjat, larg deschise. Deasupra lor atârnav două lămpi foarte puternice, care aruncau lumină asupra drumului și a mașinilor în coloană înceată, sub privirea atentă a pazei.

— Au mare grijă să nu intre vreunul fără bilet, nu? i-am spus lui Suzy, care stătea lângă mine.

— Vai, dragă, dar ăsta-i un club exclusivist, spuse ea. Nu primim pe oricine.

Cred că aș fi trebuit s-o iau drept compliment la adresa mea, dar mi-a venit s-o plesnesc. Snobismul de orice fel îmi ridică sângele la cap. Am încetinit la maximum, în timp ce mașinile din față se târau cu viteza melcului, și șoferii fluturau cărțile de membru prin fereastra deschisă.

Am privit-o pe Suzy cu coada ochiului. Aveai la ce te uita. Purta o rochie de seară de lamé auriu, peste care își pusese un șal de mătase neagră cu dungi purpurii. În jurul gâtului alb și frumos arcuit avea un șirag de diamante care trebuie să fi costat pe careva

o avere.

Hartley îi spusese că eram un prosper om de afaceri din New York, care umbla de colo-colo, cu o mulțime de bani de cheltuială. Prezentarea păru să fie suficient de interesantă ca să uite prima impresie pe care i-o lăsasem; și, deși n-aș putea să spun că era chiar prietenoasă, cel puțin părea destul de sociabilă.

Când am ajuns în fața porților, unul din paznici se apropie și atunci am oprit mașina. Paznicul se uită înăuntru; privirea rece și aspră căzu asupra mea ca o lampă de sudură.

— Bună, Hank, spuse Suzy. Eu sunt!

Paznicul duse mâna la cozoroc.

— În regulă, domnișoară, puteți trece.

Mă privi încă o dată, pe urmă se dădu în lături; am trecut printre porți și am intrat pe o alee lungă, șerpuitoare și acoperită cu nisip.

— O să mă țină minte, am spus.

— Bineînțeles. Asta-i este meseria. Nu uită figurile niciodată. Vrei să devii membru? Te pot ajuta dacă vrei.

— Nu știu cât am să stau în Tampa City, dar îți mulțumesc pentru amabilitate. Dacă am să rămân mai mult timp, aș fi încântat să mă ajuți.

O curbă bruscă și foarte strânsă îmi scoase în față clubul Mărul de Aur. Arăta magnific. Scăldat în lumină, îmi amintea de Clubul Everglades al lui Addison Mizner din Palm Beach. Privindu-l mai atent, mi-am dat seama că de fapt era o clădire acoperită cu stucatură, cu acoperiș de țiglă roșie, cu foișoare medievale și grilaje de fier forjat în stilul mănăstirilor spaniole. Se vedea de la o poștă că cineva cheltuisese o groază de bani. Un covor roșu de pluș se întindea pe treptele largi din fața holului luminat de la intrare,

unde mașinile își depuneau ocupanții. Toți cei care coborau arătau bine hrăniți, bogați și scoși ca din cutie. Diamantele sclipeau ca niște licurici. Îmi dădeam seama că, dacă nu erai în stare să te ridici măcar până la un colier de diamante, mai bine te țineai departe de local.

— Unde e locul de parcare? am întrebat.

— Vai, dragă, dar îți duc ei mașina, spuse Suzy nerăbdătoare.

— Scuză-mă, sunt doar un țărănoi din New York.

Am lăsat mașina în mâinile unui îngrijitor în uniformă și am urcat treptele acoperite cu pluș spre hol. Un individ îndesat, în smoching, apăru ca din pământ și-mi bară drumul. Chipul dur și crud arăta ca sculptat în fildeș vechi. Privirea fixă sclipea ca un tăiș de cuțit. Arăta a spaniol, dar ar fi putut fi cubanez sau mexican. Se uita întrebător de la mine la Suzy.

— Bună seara, Juan, spuse Suzy cu o bruscă și vizibilă intenție de a-i intra în voie. Dumnealui e domnul Sladen. L-am adus să vadă clubul. Vine din New York.

— Vreți să semnați în registru, domnule Sladen? mă pofti individul pe un ton care putea să răzuie rugina de pe fier. Niciun zâmbet de bun venit – parcă îi părea rău că trebuie să mă lase să intru.

Mă conduse prin hol către biroul de recepție, unde o fată într-o rochie de mătase neagră strânsă pe corp îmi oferă un toc în formă de pană și un zâmbet rece, care părea să mă cântărească. Am semnat, punând numai inițiala numelui, ca nu cumva spaniolul să fie la curent cu *Cronica crimelor*.

— Zece dolari, vă rog, spuse fata în timp ce Juan îmi trimitea în ceafă răsuflarea fierbinte.

— Zece... ce? am întrebat, holbându-mă la ea.

— Zece dolari, domnule Sladen, pentru cartea dumneavoastră de membru temporar, spuse tăios Juan.

Mi-am amintit la timp că eram considerat un prosper om de afaceri din New York și am plătit. Mi s-a dat o legitimație cu numele meu și data scrise pe ea. Cu litere minuscule de tipar mi se atrăgea atenția că, pentru zece dolari, mă puteam bucura de plăcerile oferite de club doar o singură noapte. Mi-a venit rău când m-am gândit cât m-ar fi costat să mă bucur de plăcerile oferite de club o lună întreagă. Garderobiera îmi luă pălăria, iar Juan mă slăbi de prezența lui, tăbărând asupra altui individ, care fusese destul de puțin isteț să-și aducă un invitat, pentru a-i înșfăca cei zece dolari.

Suzy mă duse la bar, care era camera cea mai lungă și mai încărcată de pluș din câte văzusem. Am plătit o avere pe cocteilurile șampanizate și pe urmă ne-am așezat să facem schimb de amabilități. Nu ajunsesem prea departe, când un omuleț lat în spate veni cu un teanc de lisy de mâncăruri și ne întrebă dacă am dori să comandăm masa.

Am comandat masa, sau mai bine zis a comandat-o Suzy. A spus că o să înceapă cu stridii, iar eu puteam să jur că o să mă coste un dolar bucata, pe urmă s-a hotărât să ia păstrăv la grătar, fazan și salată franțuzească, înghețată și brânză Brie. Am spus că o să iau și eu la fel. Omulețul cel lat în spate mângăli comanda pe carnețel și se duse la altă pereche.

— Pentru o fată cu silueta ta, mănânci destul de bine, am spus. Cum reușești să ți-o menții?

— Crezi că am corp frumos? întrebă ea, uitându-se la mine cu ochi languroși.

— Bineînțeles, și o poftă de mâncare la fel de

frumoasă. Ții cură de slăbire cumva?

— Câteodată. (Nu părea s-o intereseze subiectul.) Mai luăm un rând? spuse ea ridicând paharul gol.

Povestea s-a mai repetat de câteva ori în următoarea jumătate de oră și începusem să mă întreb dacă-mi luasem destul de mulți bani la mine, când în cele din urmă Suzy hotărî că venise vremea să mâncăm. Am intrat în restaurant. Două fete sumar îmbrăcate își susțineau programul obișnuit de dans și cântece pe o platformă lângă orchestră, în timp ce ne-am așezat la masă. Și orchestra și fetele erau bune.

Când am trecut la păstrăvi, sosi un grup care se așază alături de masa noastră. Puteam să văd că sunt persoane importante după felul în care au fost conduși printre mese de *maître d'hôtel*. Mergea în urma lor, agitându-și brațele. Dacă ar fi avut un steag în mână, cred că l-ar fi fluturat.

Erau două fete cu doi bărbați. Fata din frunte mi-a atras atenția: avea vreo 26 de ani, era micuță, bine legată, cu o siluetă sub rochia de seară de culoarea flăcării care îmi pironi privirea. Era brunetă, iar părul întunecat și lucios era strâns într-un coc pe capul cu trăsături perfecte. Chipul îi era frumos ca o sculptură greacă; rece, poate puțin dur, și foarte, foarte semeț. Dar avea în ea o licărire care o făcea mai mult decât o simplă femeie frumoasă – o făcea vie, plăcută, atrăgătoare și feminină, cum trebuie să fi fost Elena din Troia de feminină.

Era ca un magnet pentru sexul masculin. Nu exista bărbat în restaurant, inclusiv orchestra și chelnerii, care să nu se fi arătat dornici s-o însoțească. Puteai să vezi cum li se schimbă expresia feței când o zăreau; păreau dintr-o dată flămânzi; foarte, foarte

flămânzi. Mi-a trecut prin cap dacă nu cumva și eu arătam la fel. Probabil că da.

Cealaltă fată nu era deloc deosebită. Plăcută, puțin cam durdulie, bineînțeles bogată, dar bruneta Elena din Troia n-avea de ce să se teamă de ea ca rivală.

Cei doi bărbați erau obișnuiți, indivizi de vârstă mijlocie, bogați și bine hrăniți, pe care poți să-i vezi în orice zi după zece și jumătate dimineața conducând trusturi, bănci sau lanțuri de magazine. Aproape că puteai să le auzi pârlându-le ulcerele în timp ce se mișcau, iar chipurile congestionate îți vorbeau de firile lor aprige.

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să te holbezi? Întrebă Suzy supărată.

— Sunt singurul? i-am răspuns zâmbind. Cine e? Nu cea cu pieptul mare, ci bruneta.

Suzy se strâmbă disprețuitoare.

— Nu știu ce găsesc bărbații la ea. Cred că individii nu-i decât un animal hămesit de sex.

— Îmi plac animalele. O dată am câpătat o medalie pentru că am scăpat un câine de la înec. Cine e?

— Am crezut că o știe toată lumea. Dumnezeuule! Chiar dacă aş avea banii ei, nu m-aş preta să mă expun în felul în care o face ea. Mă mir că Piero nu merge în patru labe s-o conducă până la masă. Atât i-a mai rămas.

M-am aplecat spre ea, încercând din greu să nu răcnesc când am întrebat-o rar.

— Cine e?

— N-am surzit, spuse Suzy, trăgându-se înapoi. Cornelia Van Blake, dacă te interesează. Și ridică din umerii grațioși. Aveam impresia că și new-yorkezii știu cine e.

— Locuiește în Tampa City?

— Sigur că da. Are o casă în West Summit și o proprietate de zece pogoane. În caz că nu știi, West Summit este cartierul cel mai select din Tampa City. Numai milionarii își permit să locuiască acolo.

Milionarii...

Am simțit deodată o furnicătură pe șira spinării. Păi bineînțeles! Îmi aminteam acum. Cornelia Van Blake era milionara pe care Joan Nichols o întâlnise la Paris. Mi-am amintit cu exactitate cuvintele lui Janet Shelley:

Joan avea un talent nemaipomenit să se împrietenească cu oamenii bogați. La Paris s-a împrietenit cu doamna Cornelia Van Blake, soția milionarului. Să nu mă întrebi cum a reușit, dar a reușit. S-a dus de două ori la hotelul doamnei Van Blake și au luat masa împreună.

Am privit din nou spre bruneta care cerceta lista de bucate din mâna *maître d'hôtel*-ului.

Nu mi se părea genul care să fraternizeze cu o dansatoare fără succes; de fapt, nu părea genul care să fraternizeze cu nimeni. Dacă s-ar fi așezat lângă un aisberg, puteam să pariez că aisbergul ar fi fost primul care să se topească.

— Care dintre indivizii ăia bine hrăniți e soțul ei? am întrebat.

Suzy se fâțâi nerăbdătoare pe scaun.

— Vai, dragă, dar e văduvă. Soțul ei a murit anul trecut. Chiar nu știi nimic?

— Norocul lui, am spus și, făcând un efort, mi-am dezlipit privirea de la doamna Cornelia Van Blake, ca să-mi mănânc păstrăvul.

Mi-am dat seama că nu-mi mai era foame - oricum, nu mai aveam chef de păstrăv.

CAPITOLUL IX

I

Abia după ce am dansat cu Suzy puțin și după ce am intrat la bar să bem ceva, am adus din nou vorba despre doamna Cornelia Van Blake.

Suzy descoperise că știu să dansez. N-am multe calități pe lângă plăsmuitul poveștilor bune, dar dansul e una din specialitățile mele. Și Suzy dansa foarte bine. După ce am ocolit o dată ringul, și-a călcat în fine pe inimă și a recunoscut că dansez bine. Când am ocolit ringul pentru a doua oară, și-a călcat mai tare pe inimă, iar la sfârșitul unui tango deosebit de înfocat, a început să se comporte ca o ființă omenească.

— Hai să mergem să bem niște whisky cu sifon, am spus. Pe urmă ne întoarcem și le arătăm cum se dansează.

— Unde-ai învățat să dansezi așa, Chet? mă întrebă, strecurându-și brațul pe sub al meu.

Chet.

Hmm, îți trebuie metode și mijloace diverse ca să le îmblânzești. Mă întrebam în ce împrejurări, dacă existau într-adevăr, s-ar fi lăsat îmblânzită Cornelia Van Blake.

— Păpușico, asta nu se-nvață, cu asta te naști, i-am răspuns, dându-mi ifose.

Suzy chicoti.

— Mi-ai zis-o! Bine, îmi cer scuze că am făcut pe grozava, dar bărbații pe care mi-i prezintă uneori Hart sunt imposibili. Nici nu-ți poți închipui.

— Nu te mai gânde la asta. O fată trebuie să-și păstreze măcar demnitatea, dacă nu altceva.

Mă privi într-un mod demodat.

— Și să nu-ți închipui acum că, dacă știi să dansezi, o să mai ai parte și de alte lucruri, pentru că nu mai urmează nimic.

Am împins ușa barului.

— Nu te apuca să țiți după ajutor până nu te înghesuie cineva. Cine ți-a spus că vreau să mai urmeze ceva?

— Las'—că cunosc eu tertipurile voastre, replică ea și, cățărându-se pe scaunul înalt, bătu din palme spre barman.

— Două whisky-uri mari cu sifon și gheață, am comandat, suindu-mă pe scaunul de lângă ea.

M-am uitat repede prin barul aglomerat, cu speranța s-o descopăr pe doamna Van Blake din nou, dar nu era acolo.

— Întotdeauna i-am invidiat pe milionari. Dacă n-aș fi leneș din fire, cred că aș încerca ceva, am spus după ce plătisem de trei ori mai mult decât prețul obișnuit pentru băuturi. Ia-o, de exemplu, pe tipa asta, Van Blake. Ce avere spuneai că are?

— N-am spus nimic. Nimeni nu știe. Se presupune că soțul ei i-a lăsat cinci milioane, dar toți cred că are mai mult. A inventat o mașinărie pentru forat țițeiul și lumea zice că numai drepturile de inventator îi aduc mii de dolari pe an. E putred de bogată. Van Blake a dat banii pentru clubul ăsta. El îl conducea, dar când a murit, Cornelia i l-a vândut lui Royce. Acum el e proprietarul și tot el îl conduce.

— Mă întreb cât i-o fi plătit? am spus, uitându-mă prin barul capitonat cu pluș.

Suzy dădu din umeri.

— O groază de bani. Nu dă ea lucrurile pe degeaba.

— Ziceai că soțul i-a murit anul trecut.

— Exact. A fost omorât.

Era cât pe ce să scap paharul din mână.

— Omorât? Cum așa? Cum s-a întâmplat?

Se holbă la mine.

— Au vuit ziarele. De ce nu le citești dacă ești atât de curios din fire?

— Lasă-mi firea în pace. Aș putea să pariez că ziarele din New York n-au vuit. Oricum, am alte lucruri mai bune de făcut decât să citesc ziare. Ascult radioul și atât. Cine l-a ucis?

— Un braconier. Van Blake nu-i putea suferi pe braconieri. Poți să crezi sau nu, dar obișnuia să cutreiere călare proprietatea în fiecare dimineață înainte de șapte și, dacă prindea vreun braconier la vânatul lui, se lua după el cu cravașa. Toată ziua, bună ziua, asta făcea. L-au împușcat; ce-a căutat, a găsit!

— Era genul feudal de moșier. Ce s-a întâmplat cu braconierul?

Suzy ridică din umeri. Era clar că subiectul n-o interesa.

— Nu știu. A scăpat. Poliția nu l-a găsit. Își termină băutura și se dădu jos de pe scaun. Hai să dansăm. Nu pot să stau prea mult. Mâine pe la prânz îi pozez lui Hart și nu vreau să arăt ca o mumie.

— N-o să arăți niciodată așa, doamna mea, am spus galant și am urmat-o înapoi în restaurant.

Am dansat până la ora unu, și pe urmă Suzy spuse că trebuia să plece acasă.

Cât timp am stat la club am fost cu ochii în patru să-l zăresc pe Hamilton Royce, dar n-am văzut pe nimeni care să semene cât de cât cu individul – așa cum mi-l închipuisem. Când ieșeam din restaurant, am întreat.

— Royce nu s-arată astă-seară? Voiam să-l zăresc.

— Nu l-am văzut. Nu vine întotdeauna, spuse Suzy indiferentă. În hol, se opri și spuse: Așteaptă-mă aici. Vin imediat.

Am urmărit-o cu privirea cum dispare la toaletă. Plecau mulți oameni și holul era destul de aglomerat. M-am lipit cu spatele de zid, ca să nu le stau în drum. La dreapta mea se făcea un coridor, iar la capătul lui am zărit o ușă din plăci de stejar. Era o ușă frumoasă, capitonată și mi-a stârnit curiozitatea. În spatele unei asemenea uși trebuia să stea proprietarul unui local de noapte bătător la ochi cum era Mărul de Aur. Venisem la club cu intenția expresă să văd cum arată domnul Hamilton Royce, și până atunci avusesem ghinion.

N-am ezitat decât câteva secunde. Aș fi putut motiva că îmi închipuisem că ușa duce la toaleta pentru bărbați. M-am uitat iute prin hol. La recepție se numărau banii încasați în seara aceea. Garderobiera era înconjurată de membrii clubului care plecau și cereau pălăriile. Juan, cu ochii tot plini de tășuri de cuțit, făcea temenele unui bărbat gras, impozant, evident un senator, care pleca. Trei îngrijitori, pe treptele de la intrare, erau ocupați cu fluieratul mașinilor.

Nimeni nu-mi acorda nici cea mai mică atenție.

M-am tras până la deschiderea coridorului, pe urmă am început să merg, nu prea repede și cât puteam de degajat, spre ușa cu plăci de stejar. Am apăsat pe

clanță și am împins ușor. Ușa s-a deschis înăuntru, tăcută ca o frunză care se așterne pe pământ. Pătrunsesem într-o încăpere mare, luxos mobilată, camera unui bărbat, a unui bărbat cu mulți bani de cheltuit pe confort și căruia nu-i scăpase nimic ca să aibă tot confortul.

N-am apucat să-mi arunc ochii prin cameră mai mult de o frântură de secundă. Lângă cămin îmi atraseră atenția un bărbat și o femeie care se luptau. Femeia era Cornelia Van Blake. Bărbatul era înalt, subțirel și chipeș, cu mustăcioară, bronzat frumos, ca cineva care obișnuiește să stea mult la soare.

O ținea pe Cornelia în felul în care Rudolf Valentino obișnuia să-și țină partenerul în zilele filmului mut. Îi apucase ambele încheieturi cu o mână, brațul drept îi înconjura mijlocul și îi îndoise capul pe spate în timp ce încerca s-o sărute pe gură.

Ea se lupta să scape, și probabil că era mai puternică decât părea, deoarece am văzut că omul se căznea din greu s-o țină. Am avut întotdeauna convingerea că atunci când un bărbat își concentrează atenția asupra oricărei femei, devine o țintă sigură pentru violență.

Nu folosesc adesea violența pentru că sunt prea leneș ca să fac acest efort, dar în război, când am avut ghinionul să intru în cadrele marinei, devenisem campionul indiscutabil de categoria ușoară al batalionului meu, numai pentru că găseam această treabă mai puțin epuizantă decât să mă pun rău cu comandantul de batalion care era un amator de box fanatic. Fără să mă gândesc la consecințe, am făcut doi pași iuți în cameră.

Bărbatul cel înalt îi dădu drumul Corneliei și mă înfruntă cu ochii scăpărând de furie. Ca să-i mai iau

din stânjeneală, i-am aplicat cu dreapta o directă în maxilar. A fost o lovitură frumoasă și a făcut ravagii.

Se dădu înapoi, bufni în birou, mătură pe podea niște farafastâcuri de preț și se prăbuși peste ele.

— Îmi pare rău că n-am apărut mai devreme, i-am spus Corneliiei, care-și potrivea bruma de material ce rămăsese din decolteu în timpul luptei.

Femeia nu-mi mulțumi. Am mai văzut femei înfuriate în viața mea, dar niciuna atât de nervoasă cum era ea în clipa aceea. Se albise ca neaua neprihănită, iar ochii îi scânteiau ca tăciunii aprinși și mocniți – cum se spune în romanele victoriene.

Se uită prin mine de parcă aș fi fost de sticlă, apoi privi spre omul înalt care zăcea întins pe spate, scuturând din cap de parcă încerca să prindă din nou puteri; pe urmă ieși din cameră și, când a trecut pe lângă mine, am simțit că răsuflarea ei furioasă mă scorojește.

Mi-am căutat relaxarea în tabachera de aur de pe birou. Am luat o țigară și am aprins-o. Am tras un fum și mi-am simțit memoria stârnită. Abdulla egiptene! M-am uitat la țigară ca să mă conving, pe urmă la omul înalt care începuse să se culeagă de pe jos. Mi-am amintit descrierea lui Bernie despre misteriosul Henry Rutland; vreun 1,85 m, ușor bronzat, cu mustăcioară, o brățară de aur la o mână și o curea de ceas din aur la cealaltă.

Individul ăsta avea o brățară de aur la mâna stângă și o curea de ceas tot din aur la dreapta. Chiar și fără podoabele aurite, descrierea i se potrivea ca o mânășă.

Dar nu mi se părea că era timpul să mă duc la el să-i strâng mâna și să-i spun:

„Am impresia că ești Henry Rutland!”

Mi se părea că era timpul s-o șterg din cameră, să cuget în tihnă la descoperirea mea și să hotărăsc cum o folosesc mai bine cu putință.

În timp ce Royce se bălăbănea pe picioare sprijinindu-se de birou, am făcut doi pași spre ușă, pe urmă m-am oprit.

Ușa se deschisese fără zgomot. În prag stătea Juan, cu chipul oacheș, crud și amenințător. Iar în dreapta avea un pistol de calibru 38 îndreptat spre mine.

II

O clipă nesfârșită ne-am privit fix, apoi Juan intră în cameră și închise ușa lipindu-se cu spatele de ea. Royce se așeză la birou. Își pipăi falca. În ochi i se citea o răzbunare de moarte.

— Află cine e, spuse el.

Juan întinse mâna stângă.

— Portofelul, spuse. Aruncă-l.

Am scos portofelul și i l-am întins. Își dădu seama că nu putea în același timp să-l examineze și să mă țină în bătaia pistolului, așa că lăsă pistolul mai jos, ceea ce a fost o mișcare prostească. În plus, își luă și privirea de la mine. Ori era prea plin de sine, ori era un cap pătrat. N-am mai stat să întreb. L-am tras un pumn în falcă. Nu cred că am pocnit vreodată pe cineva atât de tare cum l-am pocnit pe Juan. Durerea pe care am simțit-o în braț când l-am atins a fost mai puternică decât cea pe care a simțit-o el. S-a prăvălit ca fulgerul și abia am reușit să înșfac revolverul înainte ca el să atingă podeaua.

Am îndreptat mâna spre omul cel înalt și i-am zâmbit.

— Se pare că petrecem o seară palpitantă, nu? i-am spus.

Mă privi cu chipul livid de furie.

— Ieși afară de-aici! mârâi el.

— Plec. Am să las pistolul la tipul de la poartă. Mă simt mai în siguranță cu el până ies din localul ăsta, am spus culegându-mi portofelul de jos și m-am îndreptat spre ușă, mergând cu spatele.

Bărbatul cel înalt stătea nemișcat cu mâinile pe birou, cu chipul palid sub pielea bronzată. La urma urmelor, cu toate adunate la un loc, nu prea avusese o seară grozavă. Am deschis ușa, m-am strecurat până la capătul coridorului și am intrat repede în hol, unde mă aștepta Suzy.

— Unde-ai fost până acum, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă ea nerăbdătoare. Eram gata să plec fără tine.

— Chiar asta ai să și faci, i-am spus. N-am timp să-ți explic de ce. Pune-l pe unul din îngrijitori să-ți cheme un taxi. N-aștept să-mi iau nici pălăria.

Am trecut pe lângă ea și, îndreptându-mă spre ieșire, am coborât treptele, lăsând-o cu gura căscată, prea mirată ca să mai spună ceva.

— Mașina dumneavoastră, domnule? întrebă tăios portarul.

— E-n regulă. Mi-o iau singur, am spus, trecând pe lângă el și pornind în goană pe alee, la capătul căreia se vedea un șir de mașini.

Nu știam cât timp îi trebuia domnului Royce ca să intre în acțiune, dar cu cât treceam mai repede de paznicii de la poartă, cu atât eram mai în siguranță. Am descoperit Buickul, i-am dat îngrijitorului un dolar și m-am suit. În timp ce conduceam pe alee, am scos pistolul din buzunar și l-am aruncat pe fereastră într-

un tufiș de lauri. Mi-am amintit ce-mi spusese Creed că se întâmplă dacă te prind cu pistolul la tine, fără permis de port-armă.

A fost o mișcare isteată, pentru că la lumina farurilor am văzut porțile închise. Cei doi paznici, plus un individ solid și înalt cu o pălărie pe ochi, stăteau tăcuți și nemișcați, așteptând să sosesc. Am încetinit, am claxonat în speranța că vor deschide porțile, dar nu le-au deschis.

Farurile îl luminau pe bărbatul cu pălăria pe ochi. Mirosea de la o poștă a polițist. Chipul roșu și grosolan era o mască a violenței. Dacă iei o bucată de cărămidă, o turtești până aduce vag cu o figură omenească, îi lipești o bucățică în chip de nas, scobești o crăpătură în ea pentru gură, îi lipești două capete de chibrit în loc de ochi, obții portretul exact al individului. Înalt de peste 1,85 m, emana o forță uriașă în felul în care stătea, cu mâinile vârâte în buzunarele de la trenți, cu picioarele desfăcute, cu capul puțin aplecat.

Mă întrebam dacă nu era cumva sergentul Carl Lassiter care, după cele spuse de fostul căpitan Bradley, era cel mai dur polițist din Tampa City. Dacă nu era el, atunci nu voiam să-l întâlnesc pe Lassiter. Individul ăsta era suficient de dur.

Am oprit. Cei doi paznici se apropiară, cu mâinile pe pistoale. Veniră din ambele părți ale mașinii și deschiseră portierele simultan.

— Ține-ți mâinile pe volan! se răsti paznicul de lângă mine.

— Ce-nseamnă asta? am spus, fără să mă clintesc. Ce v-a apucat?

— Dă-l jos, porunci polițistul.

Avea o voce seacă, joasă, care suna ciudat în gâtul

lui de taur. Paznicul din partea cealaltă luase pistolul în mână.

— Dă-te jos, spuse, și nu mișca un deget.

M-am strecurat afară.

— Ați înnebunit? am spus. Sunt un membru temporar...

— Gura! mârâi polițistul. Căutați în mașină, continuă el adresându-se unuia din paznici; apoi îi spuse celuiilalt: Adu-l înăuntru!

Paznicul mă împinse cu pistolul în spinare.

— Mișcă, spuse el.

Am ocolit mașina și am intrat în ghereta de lângă poartă. Era o încăpere măricică, cu un birou și un raft cu puști, două scaune și o sobă fără foc în ea. Polițistul, care mă urmăsea, mă studia din cap până-n picioare în lumina puternică. Scoase o insignă de polițist din buzunar și mi-o arătă o clipă, apoi spuse:

— Sunt sergentul Lassiter. Tu cine ești?

— Mă numesc Sladen. Dar ce s-a întâmplat?

Polițistul întinse o mână de mărimea unei șunci afumate.

— Portofelul.

I-am dat portofelul. Îl duse la birou, își vârî în el un deget uriaș și revărsă conținutul. Se așeză pe scaun, își dădu pălăria pe ceafă și controlează încet actele, cu minuțiozitate de polițist. După ce inspectă totul - și de fapt nu aveam prea multe, în afară de legitimații, niște bani, permisul de conducere și o listă de cheltuieli pe care o înșirasem pe o bucată de hârtie - îmi dădu înapoi toate lucrurile. În timp ce-mi puneam la loc în portofel hârtiile și banii, mă urmărea cu privirea. Uitătura lui iscoditoare a fost cea mai neplăcută experiență pe care am avut-o vreodată. Mi-am pus la loc portofelul în buzunar și am ridicat

privirea spre ochii de porc, duri și cruzi.

— Mulțumit? am spus.

— Ești iscoadă? întrebă el, mușcând din fiecare cuvânt cu ură.

— Sunt scriitor.

Am scos una din legitimații și i-am așezat-o în față.

— N-ai auzit de *Cronica crimelor*? Noi colaborăm cu majoritatea secțiilor de poliție.

— Grozav de încântați trebuie să fie să colaboreze cu voi, mormăi el și își săltă grăsimea din scaun, ocolind apoi biroul.

De felul meu nu sunt pirpiriu, dar proporțiile lui mă făceau să mă simt așa.

În clipa aceea intră al doilea paznic și dădu din cap spre Lassiter. Sergentul mă privi fix.

— Scoate arma! spuse el și întinse mâna.

— Ce armă? am întrebat făcând pe prostul. Ce vreți de la mine?

Chipul brutal și grosolan se făcu stacojiu și ochii îi scânteiară.

— Mâinile sus!

L-am ascultat. Începu să mă pipăie iute, cu degete de expert. Mă simțeam ca tăbăcit de un baros.

— Unde ai băgat-o? mârâi el.

— Ce să bag? am întrebat, încercând să-mi păstrez expresia tâmpă.

Sergentul întinse mâna uriașă și mă apucă de cămașă, suflându-mi în față un iz de usturoi și whisky.

— Unde ai băgat-o? scrâșni el, și mă zgâlțâi puțin, de era cât pe ce să-mi frângă gâtul.

N-am făcut o mișcare. Știam că, dacă i-aș fi oferit cel mai slab motiv, ar fi început imediat cu brutalitățile, și nu eram atât de prost încât să-mi închipui că aș putea să-i țin piept.

— N-am nicio armă. N-am avut niciodată. E limpede?

Ridică mâna stângă și mă plesni peste față. Parcă mă pâlise o bătă de baseball. Era cât pe ce să cad pe spate, dar m-am oprit la timp. Poate l-aș fi dovedit dacă am fi fost singuri, dar nu și cu ceilalți doi paznici, care s-ar fi repezit să mă țină în timp ce el m-ar fi bătut.

— Hai, lovește-mă! mârâi în nasul meu. Ce aștepti?

— Nu vreau să te lovesc. Ești nebun sau ce ai?

Mă mai zgâlțâi o dată de-mi slăbi aproape toate măselele de minte și pe urmă îmi dădu drumul.

— Ce faci în orașul ăsta?

— Dau o raită prin el, încerc să culeg material pentru o istorioară. E ceva rău în asta?

Își încordă umerii uriași, privindu-mă.

— Ce fel de material?

— Orice pică. Ce te face atât de nervos? Nu poate un scriitor să viziteze un oraș ca să culeagă material fără să se amestece polițiștii?

O privire de dezgust exasperat i se așternu pe figură.

— Nu ne plac iscoadele în orașul nostru, spuse. Bagă de seamă. A doua oară nu-ți mai spun. Acum ieși afară și să nu te mai prind pe la club. Ai priceput?

Mi-am tras haina înapoi pe umeri.

— Bine, domnule sergent. Am priceput.

— Întinde-o! mârâi el. Ieși - piei din fața mea!

M-am dus la ușă. Mă așteptam într-un fel, dar nu credeam că un individ de proporțiile lui ar putea să se miște atât de iute. Înainte de a mă putea feri, bocancul său uriaș mă prinse din urmă, ridicându-mă în aer și trimitându-mă în patru labe în mijlocul aleii. Lassiter ieși încet din gheretă și se opri lângă mine

privindu-mă, cu dinții dezveliți într-un rânjel.

— Să scrii despre chestia asta, bă iscoadă, spuse el. Și o să-ți dau mai mult material de scris dacă te mai văd o dată.

Aș fi fost în stare să-l ucid; l-aș fi ucis dacă aș fi avut arma la mine.

M-am ridicat cu greu în picioare. Cei doi paznici deschiseră porțile. Lassiter izbi cu bocancul în portiera mașinii, care se îndoi, și-i zbură vopseaua.

— Ia-ți și rabla de-aici, spuse el.

M-am suit în mașină și am pornit. Tremuram de furie. Când am ajuns la hotel, încă mai tremuram.

III

A doua zi dimineată pe la zece, după ce-mi luasem destul de târziu micul dejun, am cerut o carte de telefon de la recepție și am deschis-o la Cornelia Van Blake pentru adresă și număr de telefon. Adresa era simplă: *Vanstone, West Summit*.

L-am întrebat pe funcționarul de la recepție cum ajung la West Summit.

— Știți unde e clubul Mărul de Aur? m-a întrebat.

I-am răspuns că știu.

— Treceți de club, o luați pe drumul de pe malul mării și ajungeți la un indicator. West Summit se întinde pe toată lungimea falezei până la șoseaua spre San Francisco.

I-am mulțumit, mi-am luat Buickul din garaj, m-am oprit la florărie ca să-i trimit lui Suzy șase orhidee și un bilețel cu scuze pentru plecarea mea pripită, pe urmă am pornit de-a lungul falezei.

Mărul de Aur dormea adânc când am trecut pe

lângă el. Porțile erau închise, ușa de la ghereta paznicilor era și ea închisă. Nimeni n-a încercat să tragă în mine.

Am continuat să conduc de-a lungul coastei pustii, pe drumul care urca mereu spre faleză.

Un deget arătător cu inscripția West Summit apăru la o bifurcare de drumuri; am luat-o la stânga, lăsând în urmă șoseaua de pe țărmul mării și urcând pe o pantă abruptă și lată, pe un drum care se încolăcea ca un șarpe și care mă scoase pe culmea colinei. Vanstone era ultima dintre proprietățile din josul șoselei largi străjuite de copaci. Parțial, dădea spre mare, iar în spate cobora în pantă spre o regiune împădurită și mai departe, am presupus, în șoseaua către Frisco.

Știam că e Vanstone după tăblița cu numele de pe porțile din fier forjat. Ziduri înalte păzite cu strășnicie de țepușe cu înfățișare cruntă, așezate pe vârful zidurilor ca niște pumnale cumplite, cu vârful spre cer, ascundeau casa. Un paznic de lângă poartă mă făcu să înțeleg că nu ajungea să conduci până acolo și apoi să suni și să întrebi de doamna Van Blake.

Când devii milionar, trebuie să-ți iei unele măsuri de precauție. Cred că trebuie să renunți la multă spontaneitate. Am trecut pe lângă porți și am luat-o la stânga, fără să mă îndepărtez de zid. După câțva timp, drumul s-a înclinat și mi-a apărut în față, cam la o jumătate de milă, șoseaua spre Frisco.

Am oprit mașina, m-am dat jos și mi-am scos pantofii. Pe urmă m-am urcat pe capota mașinii. Aveam avantajul că puteam să văd peste zid casa și împrejurimile.

Era acolo tot ce trebuia să aibă un milionar: grădini de toate felurile, pajiști luxuriante cu mese de biliard,

mormane de flori, o alee cu nisip și un regiment de grădinari trebăluind în soare. Casa era mare și albă, cu acoperiș verde, cu obloane verzi și o terasă impunătoare, prevăzută cu storuri pe ambele părți ale treptelor ce coborau spre alee.

În afară de grădinari, nu era niciun semn de viață, nimeni care să se plimbe pe terasă sau măcar să se uite pe fereastră. Mi s-a părut o casă pustie, o casă în care nu mi-ar fi plăcut să stau.

Am coborât de pe capotă, m-am încălțat și m-am suit în mașină. Nu eram încă pregătit să-i fac o vizită doamnei Van Blake, așa că m-am înapoiat la hotel să iau prânzul.

Înainte de a coborî la restaurant, l-am sunat pe căpitanul Bradley ca să-l întreb dacă pot trece pe la el în seara aceea.

— Sigur că da, mi-a răspuns. Mă întrebam ce-ai mai făcut. Să nu lași mașina în fața casei, da?

I-am promis că o să am grijă și că o să ajung la ora nouă. După masa de prânz am urcat în cameră ca să scriu raportul pentru Bernie. Cum am deschis ușa, mi-am dat seama că cineva mă vizitase cât timp lipsisem. Am închis ușa și m-am uitat peste tot.

Valiza pe care o pusesem pe polița de bagaje era pe dușumea. Pardesiul din dulap era trântit pe pat. M-am dus la scrin și am tras sertarul. O mână grosolană îmi răvășise cămășile și ciorapii fără să se sinchisească să le mai aranjeze la loc. Și în alte sertare se vedeau semne de percheziție rapidă. Oricine ar fi fost cel care-și vârâse nasul în cameră, nu i-a părut rău să știu sau nu. Bănuiam că vizitatorul meu fusese Lassiter, dar trebuia să mă conving. Am traversat camera spre telefon și am rugat recepția să-mi trimită pe detectivul hotelului.

Sosi destul de repede: un om gras și apatic, cu o mustață pe oală și o privire rece, alunecoasă.

Pe masă pusesem o hârtie de cinci dolari într-un loc unde putea s-o zărească și o zări înainte de a mă vedea pe mine.

— Au fost pe-aici polițiștii? am întrebat, mișcând puțin spre el banii.

Am văzut că i se spusese să-și țină gura, dar bancnota s-a dovedit a fi prea importantă pentru el. După o clipă de ezitare, dădu din cap.

— Sergentul Lassiter? am întrebat.

Dădu din nou din cap. I-am întins banii.

— Scuză-mă că te-am făcut să urci până aici.

Scutură hârtia în buzunar, dădu iarăși din cap și ieși din cameră; era tipul de detectiv solid, tăcut și coruptibil.

Ei bine, Lassiter nu descoperise nimic care să-i arate de ce venisem în oraș. N-aveam însemnări despre cazul Benson la mine. Nu așternusem nimic pe hârtie. Probabil că încă se mira ce naiba căutam acolo.

M-am așezat la masă, am luat o hârtie de pe birou și i-am scris lui Bernie o scrisoare lungă, punându-l la curent cu tot ce aflasem până atunci în legătură cu cazul. Efortul aproape că m-a sfârșit de puteri, dar trebuia făcut. Mi-a luat timp și era aproape șase când am terminat. Am coborât și am dat colțul ca să pun scrisoarea la poștă. Nu voiam să risc cu cutia poștală a hotelului. Când m-am întors, am observat în hol un om îndesat, așezat într-un scaun de răchită, care citea ziarul. I se citea pe frunte că e polițist.

Când am trecut pe lângă detectivul hotelului, care înfrumuseța biroul de recepție, s-a uitat la omul îndesat, pe urmă la mine și mi-a făcut ușor semn cu

ochiul. A ridicat două degete groase să se scarpine la ceafă și m-a privit din nou, dând ușor din cap spre stradă.

Asta însemna că mai sunt și alții afară. Meritase cei cinci dolari. Pentru un om care putea să-și depene povestea fără cuvinte, detectivul asta avea stil.

I-am făcut și eu cu ochiul și am luat liftul spre cameră. I-am telefonat lui Suzy. Se auzi un țcănit ușor înainte ca Suzy să ridice receptorul. Asta însemna că cineva asculta convorbirea. Servitoarea lui Suzy îmi spuse că stăpâna nu era acasă și că nu se va întoarce decât târziu. I-am mulțumit și am închis.

Mă chinuia întrebarea de când erau ascultate convorbirile, și am încercat să-mi amintesc dacă auzisem țcănitul și când îi telefonasem căpitanului Bradley. Nu cred că-l auzisem, dar nu puteam fi sigur. Poate că Lassiter abia începuse să-mi asculte convorbirile; cel puțin așa speram. Nu voiam să știe că aveam să trec pe la Bradley astă-seară.

Cu cei doi polițiști versați în capul scărilor, drumul până acasă la Bradley nu era ușor. M-am hotărât să pornesc de îndată ca să am destul timp să scap de ei înainte de a ajunge pe Lincoln Drive.

Am făcut un duș și m-am schimbat. Ceasul de la mână îmi arăta că era șapte și zece când am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre lift. Am lăsat cheia de la cameră la recepție.

— Vă întoarceți la cină, domnule? mă întreabă recepționarul când îmi luă cheia.

— Nu, mănânc în oraș, am spus destul de tare ca să audă omul cel îndesat. Tot mai stătea pe scaunul de răchită lângă ușile turnante.

Am traversat holul, am ieșit și m-am oprit în capul scărilor. Am privit faleza aglomerată, dar n-am putut

zări niciun polițist.

— Doriți un taxi, domnule? mă întrebă portarul.

Am scuturat din cap și am coborât scările spre faleză. Am mers câteva minute, pe urmă m-am îndreptat spre oraș. Am intrat într-un bar și mi-am comandat un whisky cu sifon și gheață. Barul era aproape pustiu. Barmanul arăta a fi un tip isteț, așa că m-am aplecat spre el și am spus cu voce joasă:

— Nevastă-mea a angajat un detectiv ca să mă urmărească. Nu cumva ai vreo ieșire prin spate, amice? și i-am arătat o hârtie de un dolar.

Omul zâmbi amuzat.

— Cum să nu. Intrați pe ușa aia. O să vă scoată la ieșirea din spate, pe drumul spre Dorset.

M-am despărțit de bancnotă. Aruncam cu banii lui Fayette în dreapta și-n stânga ca un marinar beat.

— Mulțumesc, am spus. Am dat pe gât whisky-ul, am traversat repede barul, am deschis ușa și am pornit pe un coridor.

La dreapta era un dulap mare, în față, o ușă. Am deschis dulapul. Conținea măhuri și cârpe, dar era suficient loc și pentru mine, așa că m-am strecurat înăuntru, am tras ușa și am așteptat.

N-a trebuit să aștept mai mult de câteva secunde. Am auzit ușa spre bar deschizându-se cu o smucitură și pași grei răsunând pe coridor.

Am crăpat puțin ușa dulapului și am privit.

Polițistul cel îndesat, cu fața roșie și ochii strălucitori, deschidea ușa spre stradă. Pășii afară, se uită pe stradă în sus și în jos, apoi o luă la dreapta.

M-am sprijinit de peretele dulapului și am așteptat. Nu mă grăbeam. Trebuia să mă gândesc și la cel deal doilea polițist. E posibil să fi intrat și el în bar. Am așteptat 20 de minute lungi și chinuitoare înainte de a

deschise dulapul și a privi afară.

N-am auzit nimic, așa că am mers în vârful picioarelor până la ieșire și am deschis ușa.

Chiar în față se afla un taxi. Șoferul își aprindea o țigară înainte de a o porni mai departe. Am traversat trotuarul în viteză, am smucit portiera și am sărit în mașină.

— Du-mă la gară, am spus, și dă-i bătaie!

Mă duse la gară, care se găsea de partea cealaltă a orașului – în partea unde locuia căpitanul Bradley. Când am zărit gara, i-am spus să oprească. M-am uitat la ceas. Mai aveam o oră până să mă duc la Bradley. Un cinema din apropiere îmi oferă soluția. Am intrat și m-am așezat pe ultimul rând; timp de trei sferturi de oră am urmărit-o pe Jane Russel expunându-și formele.

Când am ieșit, se făcuse întuneric. După câte îmi aminteam, Lincoln Avenue era la numai cinci minute de mers pe jos de la gară. Am pornit cu ochii în patru. La 50 de pași de la cinema am zărit un polițist ce patrula și am intrat într-o tutungerie ca să-l las să treacă. Am cumpărat un pachet de țigări Camel, mi-am pierdut puțin timpul până am scos o țigară și am aprins-o, pe urmă am ieșit din nou în stradă.

După patru minute de mers am ajuns în colțul lui Lincoln Avenue. M-am oprit și am scrutat strada înainte de a păși pe ea. Era pustie și liniștită ca un cimitir la miezul nopții.

CAPITOLUL X

I

— Lassiter și băieții lui sunt pe urmele mele, i-am spus lui Bradley de îndată ce m-am așezat într-unul din fotoliile lui ponosite, dar m-am descotorosit de ei înainte de a veni aici.

— Ai reușit cam repede să-l înfurii, nu? mă întrebă Bradley, în timp ce prepara două whisky-uri. Cum s-a întâmplat?

I-am povestit ce se petrecuse la Mărul de Aur. Rămase în picioare, cu paharul în mână, privindu-mă cu chipul încordat.

— Ce știi despre Cornelia Van Blake, domnule căpitan? I-am întrebat după ce mi-am terminat povestirea.

— M-a scos din post, spuse Bradley așezându-se. Oricum, din cauza ei; sunt convins că ea a dat ordin.

— În legătură cu asasinarea soțului ei?

— Văd că n-ai stat degeaba de când ai venit. Cine ți-a povestit de crimă?

— O păpușică. N-ai vrea să-mi povestești mai mult? Își întinse picioarele lungi și se așază confortabil.

— Să n-ai impresia că e legat de cazul dumitale, pentru că n-are nicio legătură, spuse el. Dar am să-ți povestesc: vrei în linii mari sau cu amănunte?

— Cu amănunte. Poate că nu are nimic de-a face cu cazul meu, dar unele dintre personaje apar în

ambele cazuri și s-ar putea să găsec un fir. Povestește-mi.

Își plimbă privirea prin cameră, și-o pironi apoi în tavan și așa rămase tot timpul povestirii.

— Van Blake a fost împușcat pe 6 august anul trecut. Călărea pe proprietatea lui, devreme dimineața. După un timp calul s-a întors acasă singur. Servitorii l-au căutat și l-au găsit în vârful dealului, la loc deschis. Fusesse împușcat cu o pușcă de vânătoare. Se opri și mă privi, apoi urmă: A fost mare tăraoi. Van Blake era bogat și bine cunoscut. Ziariștii și politicienii au sărit ca arși. Știam că ori rezolv repede treaba, ori îmi pierd slujba. Trase din pipă gânditor și rezumă: După cum s-a văzut, mi-am pierdut slujba.

N-am scos un cuvânt și, după o pauză, Bradley începu iar să vorbească.

— Soția lui Van Blake era la Paris când s-a petrecut crima. Van Blake avea afaceri la Paris și, cu o lună înainte de a muri, aranjase să meargă împreună acolo. În ultima clipă el a trebuit să participe la două ședințe ale consiliului de administrație, care i-au întârziat plecarea, dar soția lui a plecat. Secretarul lui Van Blake i-a telegrafiat vestea și ea a luat avionul și s-a întors.

— Cine e secretarul?

— Se numește Vincent Latimer. A demisionat după înmormântare; acum lucrează la uzinele metalurgice Hammerville. Dacă ai de gând să stai de vorbă cu el, cruță-te. Nu scoți nimic de la el.

— Ai dat peste vreun fir?

— Era o crimă ciudată. Pușca de vânătoare mă nedumerea. Dacă fusesse omorât premeditat, de ce să alegi o pușcă de vânătoare cu o rază de acțiune de 30

de metri? Nu pot să nu cred că e crimă premeditată, iar explicația puștii de vânătoare stă în faptul că ucigașul îi era cunoscut lui Van Blake. A fost ucis în câmp deschis. Probabil că îl cunoștea pe ucigaș, sau n-ar fi intrat în bătaia puștii. Oricum, asta e explicația pe care am găsit-o.

— Păpușica mea susținea că a fost un braconier.

— Știu, toți au spus asta, dar eu n-am crezut.

— Ai crezut că era soția lui? I-am întrebat fixându-l.

Dădu din umeri.

— Mă bazez pe motive. Avea un motiv foarte serios. Era cu 22 de ani mai tânără decât el. Nu puteau să aibă nimic în comun. Înainte de a se căsători cu el, fusese manechin și trăise într-un apartament de două camere. Începuse să aibă pretenție la aproape toți banii lui. Poate că nu mai avea răbdare. Ai văzut-o, nu? Nu e genul căruia să-i comanzi și Van Blake așa se purta. Iar ea voia să mânuiască singură banii, așa cum face acum. Îmi place cum a lucrat.

— Dar era la Paris când a fost împușcat!

— Da, un alibi drăgălaș, nu-i așa? Nu spun că ea l-a ucis, dar ar fi putut să plănuiască crima cu ajutorul cuiva.

— Mai era un alt bărbat în viața ei?

— Îl vedea des pe Royce. Un individ cu un trecut ca al lui trebuia, mai devreme sau mai târziu, să ucidă. Și el a făcut o treabă curată. Când Cornelia Van Blake a luat averea în stăpânire, i-a vândut lui Royce clubul. Royce râvnise întotdeauna la club, dar Van Blake n-a vrut să se despartă de el, sau prețul era prea mare. Și asta e un motiv zdravăn. Probabil că ea l-a mituit pe Royce cu clubul ca să se descotorosească de Van Blake.

— Avea și el un alibi?

Bradley râse întunecat.

— Și încă ce alibi! Beton curat! Era la New York și juca pocher cu trei dintre cei mai respectabili cetățeni ai orașului; unul dintre ei era judecător. Au jurat că a fost cu ei tot timpul. Nu spun că el a făcut-o, dar Juan Orteza sau oricare altul dintre nemernicii lui putea s-o facă la porunca lui.

— N-ai găsit nimic în direcția asta?

— Nu. Cum am început să-mi vâr nasul, Doonan mi-a luat cazul și m-a dat afară. Doonan e bun prieten cu doamna Van Blake. Are impresia că e o fată dulce și cumsecade.

— De ce-au scris ziarele despre un braconier?

— Doamna Van Blake a aranjat totul. Versiunea ei a fost că, înainte de crimă cu câteva săptămâni, Van Blake a prins un braconier în pădure. A dat și numele lui, un individ care stătea la câteva mile de proprietate, pe șoseaua spre Frisco. Se numea Ted Dillon. Îl cunoșteam. Era un individ dificil, locuia singur, muncea numai când avea chef și avusese de multe ori încurcături pentru furturi și bățai. Era omul ideal pentru o arestare. Doamna Van Blake a zis că soțul ei îl biciuise cu cravașa și era sigură că Dillon s-a înapoiat să se răzbune. Ziarelor le-a plăcut ideea și le-a plăcut și mai mult când n-am reușit să dau de urma lui Dillon. Și lui Doonan i-a plăcut ideea, dar mie mi se părea prea cusută cu ață albă. Van Blake n-ar fi putut să-l biciuiască singur pe Dillon. Oricum, eram în căutarea lui. Am găsit urme care arătau că o ștersese în grabă. Fusesse văzut pe la ora crimei pe motocicletă, întorcându-se de la intrarea proprietății Van Blake: cel puțin, au văzut un om pe motocicletă, cu cască și ochelari, iar martorii jurau că era Dillon.

Cu o cască și ochelari poți să te deghizezi foarte bine, dar nimeni nu s-a sinchisit să ia în considerație unghiul meu de vedere. În cele din urmă i-am găsit motocicletă. Era într-un șopron lângă port, dar nu l-am mai găsit pe Dillon.

— Individul cu motocicletă avea pușcă?

Bradley scutură din cap.

— Am găsit mai târziu pușca în pădure, și i-am luat urma. Fusesse furată cu câteva luni înainte de la Abe Boreman, bancherul din localitate. El și patru alți prieteni de-ai lui pleaseră la vânătoare. Își lăsaseră puștile și tolbele în mașini când s-au dus să prânzească la hotel. Când s-au înapoiat la mașini, pușca dispăruse. Acum, Bradley privi spre mine: Hamilton Royce făcea parte din grup. A plecat de la restaurant în timpul mesei, ca să dea un telefon. Ar fi putut să se ducă la mașina lui Boreman, să-i ia pușca și s-o ascundă în portbagajul lui. Gândește-te și singur.

— Așa că, ce-ai făcut?

— Am început să verific alibiul doamnei Van Blake. I-am cerut pașaportul. Nu încăpea îndoială că plecase în Franța în ziua declarată. Pașaportul o dovedea. Atât am reușit să fac. Probabil că l-a chemat pe Doonan și i-a spus că o sâcâi cu întrebările. Înainte de a apuca să aflu, eram scos la pensie și pus pe liber. Nu l-au mai găsit pe Dillon și nici cazul nu l-au mai rezolvat.

— Deci, crezi că doamna Van Blake l-a convins pe Royce să-i ucidă soțul. Am dreptate?

— Asta-i teoria mea și continui s-o susțin.

— Dar n-ai nicio dovadă?

— Nu. Există însă motivul. Royce ar fi putut să fure pușca, dar asta nu-i decât o bănuială. Numai că

bănuielile mele se dovedesc de obicei întemeiate.

— Ai vreo idee ce-ar fi putut să i se întâmple lui Dillon?

— Poți să ghicești și dumneata. Cred că zace pe fundul mării învelit în ciment, dar asta nu-i decât o presupunere.

— Ei, mulțumesc, domnule căpitan, pentru povestire. Cred că ai dreptate. Să mă bată Dumnezeu dacă-mi dau seama cum se leagă toate astea de cazul meu. Dacă aș putea măcar s-o leg pe Fay Benson de Van Blake. Să ne închipuim că pe când doamna Van Blake se afla la Paris, Van Blake a adus-o pentru o noapte pe Fay. S-a mai întâmplat și se va mai întâmpla. Poate că a asistat la crimă și a șters-o. Țsta poate fi motivul pentru care și-a luat alt nume. Ucigașul - amicul tău Royce - i-a dat de urmă în Welden și i-a făcut de petrecanie. Nu spun că așa s-au întâmplat lucrurile, dar o legătură de genul ăsta caut.

— Las-o baltă; îți pierzi timpul. Van Blake nu era genul. Scoate-ți asta din cap; te încurcă doar.

Am dat din umeri.

— Poate că ai dreptate. Ei, plec și eu. Mai am încă multe lucruri de făcut. M-am ridicat în picioare. O să mai ținem legătura.

Mă conduse la ușa din față; înainte de a o deschide, stinse lumina.

— Ai grijă, fiule, mă preveni el. Dacă ai vreodată nevoie de o ascunzătoare bună, du-te la Sam Benn. Are un bar pe Maddox Street și o să te primească dacă îi spui numele meu. S-ar putea să fii obligat s-o întinzi în mare viteză.

— Sper să nu fie nevoie, am spus și am ieșit afară, în noaptea întunecoasă și călduroasă.

II

Era încă devreme. N-avea niciun rost să mă întorc la hotel, unde polițiștii ar fi început să mă urmărească din nou. Am hotărât să mai rămân singur vreo câteva ore înainte de a merge la culcare.

Pe drumul de întoarcere spre centrul orașului, m-am hotărât că venise timpul să stau de vorbă cu doamna Van Blake, dacă era cumva de acord, lucru de care mă îndoiam. Timpul trecea repede și n-aveam de gând să mai rămân mult în orașul ăsta căptușit cu pluș. Mai aveam însă de făcut o mulțime de cercetări.

Am găsit o cabină telefonică, am format numărul și am așteptat. După câteva clipe, am auzit o voce de bărbat:

— Aici reședința doamnei Van Blake.

Probabil că era valetul și, judecând după tonul profund și melodios, probabil că era un valet englez de import.

— La telefon domnul Sladen din Welden, am spus. Vreau să vorbesc cu doamna Van Blake, dacă se poate.

— Vreți să așteptați puțin? spuse vocea și pe urmă nu se mai auzi nimic.

Timpul rămase pe loc și, tocmai când începusem să mă întreb dacă nu cumva mă uitase, Cornelia Van Blake răspunse la telefon.

— Da? spuse ea. Cine e?

— Numele meu e Sladen, am spus. Sunt scriitor. Aș putea să vă deranjez pentru o informație? Este în legătură cu fata pe care ați întâlnit-o anul trecut la Paris.

Urmă o pauză. Aveam impresia că pot să-i aud

respirația rapidă, dar poate că greșeam.

— O informație? Ce fată?

Vocea era rece, rigidă și impersonală ca o salată înghețată.

— Aș putea să vă văd? În douăzeci de minute aș fi la dumneavoastră.

— Nu cred... Se opri brusc de parcă îi venise pe neașteptate un gând. Știu și eu, cred că puteți veni, continuă ea. Dar nu pot să stau prea mult de vorbă cu dumneavoastră.

— Zece minute ajung. E-n ordine. Sosesc imediat, am spus și, înainte de a putea să se răzgândească, am închis.

De ce îmi acorda o întrevvedere? mă întrebam ieșind din cabină. Mă așteptam să mi se închidă ușa în nas. Parcă era mult prea ușor.

Trecu un taxi și i-am făcut semn să oprească.

— Vanstone, West Summit, i-am spus și m-am suit în el.

În mai puțin de douăzeci de minute eram în fața porților înalte de fier forjat care străjuiau casa. Un paznic în uniformă neagră și cu șapcă cu cozoroc ieși din ghereta lui, deschise jumătate din poartă și veni până la taxi.

— Doamna Van Blake mă așteaptă, i-am spus. Mă numesc Sladen.

— Aveți vreo legitimație, domnule? mă întrebă el.

Nu prea zăream pe întuneric, dar vocea suna dură și prudentă. I-am oferit permisul de conducere. Aprinse o lanternă, îl studie, dădu din cap și mi-l înapoie.

— Vă mulțumesc.

Deschise cealaltă jumătate a porții și taxiul pătrunse înăuntru.

— E pentru prima dată când vin aici, spuse șoferul peste umăr. Cum mai trăiesc bogătașii ăștia! Paznici, porți, tot felul de chestii. Ei, da!

— Prefer să locuiesc la mine acasă, am spus uitându-mă pe fereastra deschisă în întuneric.

Nu puteam vedea nimic, dar farurile mașinii prindeau în raza lor copaci, o mulțime de tufișuri și arbuști și aleea albă acoperită cu nisip. Nu se vedeau bine nici grădinile, nici casa.

După vreo patru minute am ajuns la o porțiune ca o pistă de decolare, care ducea până la treptele casei. Portiera taxiului fu deschisă de un alt paznic în uniformă neagră, care apăru ca din pământ. I-am spus șoferului să mă aștepte, am dat din cap spre paznic și am urcat treptele către intrarea principală.

Ușa era deschisă. Un bărbat înalt, în vârstă, cu ținuta unui valet de la Hollywood, aștepta în prag.

Lumina dulce din hol îi puneă în valoare trăsăturile aristocratice. Era uscățiv și părea de vreo 70 de ani. Arăta ca un bărbat de stat gata să ia masa cu un diplomat străin, și aducea cu el o atmosferă de săli de conac și candelabre aprinse.

— Dacă sunteți amabil să mă urmați...

Și vocea și ținuta exprima dezaprobarea. Mă conduse de-a lungul unui coridor spațios, printr-o ușă cu vitralii, în josul câtorva trepte, până într-un hol uriaș care ținea cât toată lungimea casei.

Erau suficiente divane și fotolii pentru cincizeci de persoane, iar covorul persan cu arabescuri bogate, care acoperea toată podeaua, arăta că era vorba de camera unui milionar.

— Dacă vreți să așteptați puțin până o anunț pe doamna Van Blake că ați sosit, spuse valetul de parcă citea din scenariul unei piese de succes. Se îndepărtă

tăcut și discret, ca un spirit încarnat.

Primul lucru care mi-a atras atenția după plecarea lui a fost o uriașă pictură în ulei, atârnată deasupra căminului, reprezentând-o pe doamna Van Blake.

Stătea așezată pe balustradă, privind spre grădina din depărtare, și era îmbrăcată într-o rochie de vară verde pal. Asemănarea era izbitoare, iar detaliile peisajului fuseseră lucrate cu o minuțiozitate și răbdare incredibile. Mi se părea ceva cunoscut în stilul picturii și, apropiindu-mă, am văzut în colțul din dreapta numele artistului: Lennox Hartley.

M-am dat înapoi și am examinat pictura cu mai multă atenție. Nu-mi închipuiam că Hartley putea să picteze atât de bine. Din schița lui Fay Benson trăsesem concluzia că era un desenator de coperti competent, dar tabloul îl arăta ca un pictor de înaltă clasă.

Prinsese sentimentul pe care-l încercasem când o zărisem prima oară pe Cornelia Van Blake. Deși în portret arăta la fel de rece și de distantă ca atunci, îndărătul măștii impersonale puteai ghici flacăra aprinsă pe care o simțisem și eu. Pictura era vie și irezistibilă.

În clipa aceea, am văzut-o lângă mine în carne și oase. M-a făcut să tresar. Ajunsese la un pas de mine înainte s-o fi auzit măcar coborând scările și traversând întinderea uriașă de covor până la locul unde mă aflam.

— Domnul Sladen?

Purta o rochie de seară albă, decoltată, și în jurul gâtului strălucea un magnific colier de smaralde. Arăta superb. Ochii mari și verzi, care străluceau ca smaraldele de la gât, priveau drept într-ai mei, dându-mi fiori și o senzație ciudată de stinghereală.

— Exact, am spus și, cum nu părea să mă recunoască, am hotărât să nu-i amintesc de Mărul de Aur. Sper să mă puteți ajuta, doamnă Van Blake. Sunteți foarte amabilă că m-ați primit.

Întră valetul cu o tavă cu băuturi pe care o puse pe masă.

— Nu vreți să luați loc? întrebă ea.

Îmi făcu semn cu mâna spre o canapea și se așeză și ea alături. Valetul mă întrebă ce vreau să beau. Am cerut whisky cu sifon și, în timp ce-l pregătea, am rămas toți tăcuți. Doamnei Van Blake îi dădu brandy într-un bol de cristal și pe urmă ieși.

— Ce doriți? întrebă ea de îndată ce ușa se închise în urma valetului.

— Sunt scriitor de cărți polițiste, am spus, conștient de ostilitatea ei. Mă interesează tot ce a făcut Joan Nichols. După câte știu, ați întâlnit-o la Paris anul trecut?

Privi spre paharul de brandy, cu un chip fără expresie, pe urmă își ridică privirea spre mine, la fel de inexpressivă.

— Întâlnesc mulți oameni. Nu-mi amintesc de nimeni cu numele de Joan Nichols. Sunteți sigur că nu e vorba de o greșală?

— Ați fost anul trecut la Paris în august, doamnă Van Blake?

— Da.

— Joan Nichols era dansatoare și era angajată la Paris pe vremea aceea. Știu că de câteva ori a luat masa cu dumneavoastră la hotelul unde stăteați.

Se încruntă și se mișcă nerăbdătoare.

— Tot ce e posibil. Numai că nu-mi amintesc, spuse ea, ridicând nervoasă din umeri. De unde știți toate astea?

Nu eram sigur dacă într-adevăr nu-și amintea sau dacă mințea. Aveam impresia că în spatele măștii inexpresive se ascundea tensiunea, dar s-ar fi putut să fie doar o impresie.

— Domnișoara Nichols a povestit prietenelor ei că a luat masa cu dumneavoastră, am spus, dar asta nu are nicio importanță. Nu vreau să vă mai plictisesc cu povestea mea. Speram să vă amintiți, dar bineînțeles că întâlniți foarte mulți oameni. Pot să verific ușor la hotelul din Paris.

Brusc, câțiva stropi de brandy săriră din pahar și-i pătară puțin rochia. N-am văzut-o tresărind, dar stropii de brandy o dăduseră de gol. Mă privi.

— Doar n-aveți de gând să bateți atâta drum până la Paris, ca să aflați dacă a luat masa cu mine sau nu? spuse ea, uitându-se fix.

— Metoda revistei la care lucrez este să se verifice fiecare amănunt înainte de a-l tipări. Speram să vă amintiți de fată și să mă scutiți de un drum până la Paris, dar, cum nu vă amintiți, va trebui să plec acolo.

— Extraordinar! Dar de ce este atât de important?

— Încerc să completez portretul fetei. Se pare că avea talentul de a se împrieteni cu oamenii bogați. N-am nicio dovadă a acestui fapt. Prietenele ei mi-au spus că se lăuda că vă cunoaște și că a luat masa cu dumneavoastră. Și asta e ceva, doamnă Van Blake. La urma urmelor, nu era decât o dansatoare obișnuită, iar ca să devină prietenă cu dumneavoastră, trebuie să fi avut mult talent. Pe de altă parte, poate că a mințit. Dacă mă duc la Paris, aş putea să aflu și despre alte persoane bogate pe care le-a cunoscut.

— Aș vrea să vă ajut, spuse ea, trecându-și degetele delicate peste frunte. Să mă gândesc puțin.

Parcă, parcă am întâlnit o fată. Era destul de drăguță, dacă este vorba cumva de ea. Da, cred că mi-o amintesc.

— Ați întâlnit-o, deci?

— Presupun că da. Nu-mi amintesc numele, dar eu nu rețin numele oamenilor în general. Bău puțin brandy înainte de a continua. Da, acum sunt sigură că am cunoscut-o. Nu-mi amintesc cum. Eram singură la Paris. Îmi așteptam soțul. Aș putea să spun că fata mă amuza. Îmi amintesc vag că m-a rugat să luăm masa împreună.

Juca teatru, dar nu destul de bine ca să mă prostească pe mine. Își amintise de Joan Nichols îndată ce-i rostisem numele. Eram sigur. De ce oare trucul cu plecatul meu la Paris o făcuse să dea cărțile pe față imediat?

— La ce hotel ați stat, doamnă Van Blake?

Ridică privirea și, o clipă, ochii avură o expresie de furie și prudență.

— Am stat la George V.

— Nu vă amintiți cum s-a împrietenit fata asta cu dumneavoastră?

— Nu. Poate că ne-am întâlnit în vreun magazin. Cred că așa s-a întâmplat. (Aproape că puteam s-o aud cum gândește.) Da, fără îndoială, îmi amintesc acum. Nu vorbea franțuzește prea bine și nu se descurca cu vânzătoarea. I-am dat o mână de ajutor. Da, așa a fost.

Mă convinsesem că minte și mă chinuiam să-mi păstrez masca de pe figură.

— O simpatizați?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea cu ochii scăpărători. Probabil că mi-a plăcut dacă am invitat-o la masă, domnule Sladen. Abia dacă mi-o

mai amintesc. Cunosc atâta lume. Dacă nu mai aveți altceva să mă întrebați...

Se ridică în picioare și mă privi. M-am ridicat și eu.

— Cred că asta a fost tot. A fost pur și simplu o verificare. Vă mulțumesc că m-ați primit.

— Dar de ce vă interesează fata asta? Parcă spuneți că scrieți romane polițiste. A dat de vreun necaz?

— Nu mai are niciunul, e moartă. A fost ucisă anul trecut la 20 august, la câteva zile după ce s-a întors de la Paris. Cei de la poliție mi-au spus că era o șantajistă, am spus urmărind-o atent, dar ea nici nu clipi.

— Înțeleg. Asta dovedește cât de atent trebuie să fii când faci cunoștință cu un om străin.

— Așa este, am spus, în timp ce ea se îndrepta spre cordonul soneriei de pe perete și apoi am continuat: aveți un tablou foarte frumos. Nu mi-aș fi închipuit că Lennox Hartley poate să picteze atât de frumos.

Pentru un motiv știut numai de ea, această remarcă întâmplătoare o surprinse. Se întoarse brusc și ochii i se aspriră ca smaraldele de la gât.

— Îl cunoașteți pe domnul Hartley? Întrebă ea și am văzut cum i se încleștează mâinile.

— Am stat de vorbă cu el. Nu pot să spun că-l cunosc. În meseria mea stau de vorbă cu multe persoane.

— Da, presupun că da. Ei, noapte bună, domnule Sladen. Jameson o să vă conducă până afară, și zicând asta se îndreptă din nou spre sonerie.

Atunci mi-a venit o idee. În timp ce ea trăgea de cordonul soneriei, am acționat fără să mă mai gândesc.

— Era cât pe ce să uit, am spus, și am scos portofelul. Am aici fotografia lui Joan Nichols. Poate o puteți identifica pentru mine.

Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel și i-am întins-o. A luat-o și s-a îndreptat spre lumină, întorcându-se cu spatele la mine.

Deși nu puteam să-i văd fața, reacția ei m-a uimit. Dacă i-aș fi pus un păianjen în palmă, nu cred că ar fi reacționat mai violent. Scăpă fotografia și am văzut-o cum se cutremură. O clipă rămase nemișcată, pe urmă cu un uriaș efort de voință își adună puterile, se aplecă repede și ridică fotografia. Se întoarse și mi-o întinse. Avea chipul alb ca porțelanul. Nu mai arăta atât de frumoasă, era îmbătrânită, iar expresia din priviri nu era plăcută de văzut.

— Nu o recunosc, spuse, și cuvintele ieșiră cu greu de pe buzele fără viață. Toate dansatoarele astea seamănă între ele. Noapte bună, domnule Sladen.

Se întoarse și ieși din cameră, puțin nesigură, dar cu capul sus. Lăsase ușa larg deschisă.

Am rămas acolo un minut întreg, simțind cum mă străbate un suflu de victorie. Prinsesem o legătură! Eram sigur! O cunoștea pe Fay Benson. Într-un fel sau altul, exista o legătură între ea și Fay, și nu între Fay și soțul ei, cum îmi închipuisem.

Înainte de a începe să mă întreb ce era la mijloc, intră valetul, care mă escortă până la taxiul de afară.

III

În taxi plutea un miros ușor dar persistent lăsat de sute de alți clienți care fuseseră duși la destinații necunoscute și abandonaseră în mașină un strat

subțire al prezenței lor, atât cât să mă întovărășească în drumul înapoi la Beach Hotel. Stăteam într-un colț, cu o țigară între degete, și mă gândeam la descoperirea mea. Pieseile disparate se ordonau. Încă nu-mi spuneau nimic, dar aveam senzația că în curând îmi vor spune.

Pentru cine știe ce motiv, Hamilton Royce și Fay Benson părăsiseră Tampa City și plecaseră la Welden. Acolo cineva îl angajase pe Hank Flemming s-o răpească și s-o ucidă pe Fay, iar Royce se întorsese la Tampa City în ziua în care ea murise. Îmi plăcea să-l identific cu omul care-l angajase pe Flemming s-o ucidă pe Fay, dar până nu aflam de ce fusese ucisă, nu puteam să pornesc nicio acțiune împotriva lui.

Pe urmă, brusc, ca din pământ, Cornelia își face apariția în tragedia asta, fără motiv până în prezent. După ex-căpitanul de poliție Bradley, ea era suspecta numărul 1 în asasinarea lui Van Blake. Dacă-și ucisese soțul, chiar printr-un intermediar, era o sursă sigură de șantaj. Luase de două ori masa la Paris în compania unei dansatoare fără succes, dansatoare care se dovedise până la urmă a fi fost șantajistă. Șantajul putea fi singurul motiv pentru care Cornelia se întâlnise cu Joan Nichols de două ori; cel puțin așa mi se părea mie. Să fie aceasta o explicație pentru care ezitase să recunoască faptul că o cunoștea pe fată? Și pentru ce era atât de neliniștită să nu mă duc la Paris să mai răscolesc și alte lucruri? Dar unde era locul lui Fay Benson? De ce fotografia ei acționase ca degetul înghețat al unei stafii pe conștiința Corneliei? Oamenii nu-și arată frica așa cum a făcut-o ea, dacă nu au un motiv foarte puternic.

Dorisem să găsesc o legătură între Fay Benson și familia Van Blake și o găsisem. Acum că o aveam, ce

urma să fac cu ea? Eram în criză de timp. Nu puteam continua investigațiile cu un regiment de polițiști pe urmele mele.

Încă mai meditam la problema mea, când taxiul trase în față la Beach Hotel. Am plătit șoferul, am urcat scările și am intrat în hol.

Ceasul de deasupra recepției arăta 12 și 20. Nici urmă de polițistul îndesat care stătuse în scaunul de răchită când plecasem. Funcționarul de la recepție îmi întinse cheia. Se uită absent și indiferent pe lângă mine, de parcă nu plătisem hotelul de peste șase luni. Pe când traversam holul spre lift, detectivul hotelului se materializă de după un stâlp.

— Au plecat sau mă așteaptă în cameră? I-am întrebat din colțul buzelor.

— Au plecat. Au pus un microfon la telefon. Hotelul ăsta e cunoscut. Presupun că mâine vrei să te muți.

— Să nu spui că vrei camera mea?

— Nu eu, directorul.

— Bine, mă mut mâine.

Am urcat cu liftul, am descuiat ușa și am aprins lumina. Eram cam nervos și nu m-aș fi mirat să găsesc vreo câțiva polițiști duri așteptându-mă, dar camera era goală.

Am închis ușa, m-am dus la sticla de scotch și mi-am turnat de vreo două degete. Am luat paharul cu mine și m-am așezat în fotoliu. N-avea rost să caut alt hotel. Nu mi se va da voie să stau. Mă încolțiseră. Eram dat afară din oraș, fără putință de a riposta. Dacă forțam nota, dădeam de bucluc. Amintirea metodelor de convingere ale sergentului Lassiter îmi dădea senzația de singurătate. Tare aș fi vrut să-l fi avut pe Bernie alături, ca să mă mai încurajeze puțin.

Am rămas câțva timp întorcând pe toate fețele

situația în care mă găseam și mai sorbeam din când în când din pahar. În cele din urmă, m-am hotărât să plec din oraș dimineața și să mă furișez înapoi pe întuneric. Bradley îmi spusese că Sam Benn mă poate adăposti dacă vreau să rămân în oraș fără să se știe, și asta mi se părea lucrul cel mai bun. Nu puteam să ajung la niciun rezultat dacă acționez pe față. De acum înainte va trebui să-mi continui cercetările prin metode mult mai complicate.

Zbârâitul neașteptat al telefonului mă făcu să tresar atât de tare, încât mi s-a clătinat paharul în mână. M-am întins după receptor.

— Sladen la telefon.

— Acolo mi-erai, spuse o voce pe care am recunoscut-o. Suzy mi-a dat numărul dumitale de telefon. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino să bem ceva. Am o teorie care ar putea să te intereseze.

Mi-am imaginat imediat un polițist cu chipul încordat, străduindu-se să prindă fiecare cuvânt, și am spus cu glas tăios:

— Nu-ți spune numele și nu mai adăuga niciun cuvânt. Vin imediat.

— Dar de ce ești atât de agitat? Întrebă Lennox Hartley, ușor interesat. Ascultă ceva la aparat?

— Tot ce e posibil. Vin imediat, am spus și am închis.

În timp ce traversam holul de la intrare, mă întrebam de ce mă sunase la ora aceea. Aveam de mers, nu glumă, până la Cannon Avenue. Am hotărât să iau Buickul. Dacă poliția pornea pe urmele mele, mi-ar fi fost mai ușor să scap de ei la volan.

Garajul era în spatele hotelului. O singură lumină atârnată de grinzi arunca un cerc gălbui, înconjurat de umbre și întuneric. Garagistul ieși din birou ursuz,

cu ochii lipiți de somn. Mi-a spus unde-mi pot găsi Buickul, pe urmă se întoarce să moțăie în continuare. Am scos mașina din garaj fără să întâlnesc pe cineva și am pornit pe faleză. Am condus vreo jumătate de milă, fără să slăbesc din ochi oglinda retrovizoare. Nu se vedea niciun far în urma mea. Am ieșit de pe șosea și am intrat în oraș.

Nu era circulație mare. Câteva cluburi de noapte, un cinematograful non-stop și mai multe cafenele mai dădeau semne de activitate. Ceasul de la bord arăta ora unu și zece. Am condus la întâmplare pe străzi lăturalnice, până m-am convins că nu mă urmărește nicio mașină, pe urmă am luat-o spre Cannon Avenue.

În timp ce înaintam de-a lungul șoselei liniștite, luminile din locuințele pe lângă care treceam îmi arătau că viața de noapte în Tampa City se petrecea acasă. Majoritatea caselor aveau mașini parcate în față, iar aerul nopții era plin de sunetele muzicii de dans izvorâte din radiouri suprasolicitate.

Am ajuns la capătul șoselei, am întors, am condus încet înapoi, trecând de vila elvețiană a lui Hartley. La ferestre nu se vedea nicio lumină, dar asta nu însemna nimic. În cele două ocazii când fusesem în holul său uriaș, observasem că draperiile de la ferestre erau grele și groase.

Am oprit Buickul în spatele unui Packard decapotabil, parcat în fața casei de lângă cea a lui Hartley. Am coborât din mașină, m-am îndreptat spre poartă, am deschis-o și am pornit pe cărare. Când am ajuns la ușa din față, m-am oprit și am privit în grădina întunecoasă. Singurele sunete pe care le auzeam veneau de la aparatele de radio din depărtare, de pe șosea. Am ridicat capul de urs și am ciocănit. Am simțit că ușa se mișcă. Am împins și ușa

s-a deschis. Înăuntru era întuneric și liniște completă. Sprijinindu-mă de ușă, am ciocănit din nou. Nu se întâmplă nimic. Întunericul se mișca spre mine. M-am aplecat, ascultând atent. Brusc, nu mă mai simțeam în largul meu.

— E cineva acasă? am întrebat și, înaintând, am început să mă scotocesc prin buzunare după brichetă.

Ticăitul ritmic al unui ceasornic din apropiere era singurul sunet pe care-l puteam distinge. Am scos bricheta și am aprins-o. Flăcăruia galbenă lumină un comutator lângă ușă, așa că l-am învățit.

Am închis ușa din față, am traversat coridorul și m-am uitat în holul întunecat. Bâjbâind după comutator, am auzit un sunet care m-a făcut să mă întorc brusc: târșăitul unor pași înceți care se auzeau de sus, făcând să mi se zbârlească părul în cap și să-mi stea inima în loc.

— Tu ești, Hartley? am spus, intrând în conul de lumină și privind în sus. Vocea era ceva mai acceptabilă decât un croncănit răgușit.

Singurul răspuns a fost sunetul pașilor târșăiți, pe urmă am văzut o siluetă pirpirie ieșind din întuneric și rămânând nemișcată în capul scărilor. Era servitorul filipinez al lui Hartley. Mâna îi era încleștată de balustradă. Un firicel de sânge roșu aprins îi șiroia pe bărbie din colțul buzelor. În stânga hainei albe, pe piept, avea o pată de sânge de mărimea pumnului meu.

M-am holbat la el, cu gura uscată.

Chipul mic și galben s-a încordat, picioarele i s-au înmuiat, s-a îndoit de genunchi și mâna i-a alunecat de pe balustradă.

Pe urmă s-a prăbușit. A atins scara cu umărul și a alunecat pe spate până la picioarele mele.

Nu trebuia să-l ating ca să știu că era mort.

CAPITOLUL XI

I

Afară, în apropiere, se auzi trântindu-se portiera unei mașini și apoi motorul porni. Un bărbat vorbea tare:

— A fost o seară splendidă. Nu m-am mai distrat așa de bine de ani de zile.

M-am uitat la chipul mort al filipinezului. Pentru el nu fusese o seară splendidă, îmi trecu prin minte, conștient că aveam cămașa udă și rece în spinare.

Mașina porni; zgomotul motorului răsună în depărtare, iar tăcerea coborî din nou asupra casei tăcute și întunecoase.

Nu puteam face nimic pentru filipinez, așa că am plecat de lângă el. Gândul îmi zbură la Lennox Hartley: și el fusese împușcat? Am străbătut coridorul spre hol, m-am întins după comutator și l-am răsucit.

O clipă am avut impresia că nu era nimeni în camera uriașă, pe urmă am zărit un picior într-o sanda elegantă din piele de căprioară, ieșind în spatele unuia dintre divane.

Am ocolit divanul. Lennox Hartley zăcea pe burtă, cu degetele încleștate în ciucurii covorului, cu o pată mică de sânge pe halatul de mătase galbenă cu care era îmbrăcat; o pată în mijlocul spatelui.

M-am aplecat și i-am atins o mână. Mai era cald încă. Degetele mi-au alunecat pe vena gâtului – pulsul

nu-i mai bătea. Nu murise de mai mult de zece minute.

Prima mea reacție a fost să ies cât mai repede din această casă a morții. Dacă mă găsea aici poliția, n-aș fi putut să mă dezvinovățesc în niciun fel. Ridicându-mă, am zărit ușile dulapului în care Hartley ținea dosarele cu schițe date în lături. Unul din dosare era trântit deschis pe covor; câteva schițe erau împrăștiate. În stânga dulapului era un mic seif în perete, în broască o cheie, iar ușa era pe jumătate deschisă.

M-am dus la seif și m-am uitat înăuntru. Un pachet gros de bancnote de câte 50 de dolari legate cu o fâșie albă era așezat peste un teanc de hârtii. Am scos pachetul de bani ca să mă uit la hârtii.

— Nicio mișcare! spuse sergentul Lassiter din pragul ușii.

Am rămas nemișcat, cu teancul de bancnote în mâna dreaptă, adus de umeri, cu inima bătând să-mi spargă coșul pieptului.

— Așa! Întoarce-te și nu fă nicio mișcare.

M-am întors foarte încet.

Lassiter stătea în pragul holului, cu un revolver de calibru 38, special de poliție, acoperit aproape tot de mâna sa uriașă. Cele două țevi negre erau îndreptate spre pieptul meu.

Mă fixa cu privirea și eu, la rândul meu îl fixam. Ochii mici și cruzi se deschiseră puțin când mă recunoscui, iar buzele subțiri îi dezveliră dinții într-un rânjel de lup.

— Bună, iscoado! spuse el. Chiar că ai găsit material de scris de data asta. Înaintă încet în hol, cu pistolul îndreptat spre mine. Două crime și o spargere; frumușică treabă.

Mă blestemam în sinea mea că atinsesem banii. Am desfăcut mâna și teancul de bancnote căzu cu o bufnitură pe covor. Mă găseam în cea mai urâtă încurcătură, și știam că n-aveam cum s-o scot la capăt.

— Știi că totul e în defavoarea mea, am spus încercând să mă stăpânesc ca să nu-mi tremure vocea, dar nu i-am ucis eu. Hartley mi-a telefonat la hotel. Voia să mă vadă. Am venit aici și l-am găsit mort.

— Zău! Știi că ți-a telefonat. Am verificat numărul și am venit să văd ce-ai pus la cale, spuse Lassiter rânjind. Se pare că n-am avut o idee proastă. Unde ți-e arma?

— N-am nicio armă. Nu l-am împușcat eu!

— Cine o să te creadă? spuse Lassiter. Asta e cea mai ușoară arestare pe care am făcut-o. Treci cu spatele la perete!

M-am supus, cu mâinile în sus. Lassiter se duse la telefon, se aplecă peste el fără să-și ia ochii de la mine și ridică receptorul cu stânga.

— Dă-mi secția de poliție, spuse el repede.

Am simțit că vârful pantofului atinge o priză electrică în perete. Fără să-mi iau ochii de la el, am ridicat cu grijă călcâiul drept până ce s-a sprijinit de marginea de sus a prizei.

— La telefon Lassiter, mârâi sergentul în receptor. Trimite repede o mașină pe Cannon Avenue la nr. 246. Spune-i locotenentului că am aici un tip care l-a împușcat adineauri pe Lannox Hartley și pe servitorul lui. L-am prins asupra faptului.

M-am proptit cu toată greutatea în priză. Am simțit-o cum sare din perete. L-am dat un șut rapid; scăpără o scânteie și brusc luminile se stinseră.

M-am ghemuit în patru labe când pistolul lui Lassiter răpăi de zdrăngănire ferestrele. În clipa în care glonțul se înfipse în perete în locul unde stătusem eu, tencuiala începu să-mi curgă în cap.

Din fericire se stinseseră și luminile de pe coridor. Bezna deasă îmi dădu o scurtă senzație de siguranță, dar Lassiter trase din nou, la întâmplare. Glonțul aproape că-mi făcu o cărare prin păr.

M-am trântit într-o parte, unde știam că se află un divan. Mă aflu în spatele lui când sergentul trase din nou. Flacăra pistolului îmi arată că era chiar lângă mine. M-am ridicat și am lovit în direcția unde mi-am închipuit că trebuie să-i fie capul. Nu lovise rău. Pumnul meu îl atinse în ureche și-l zdruncină puțin. M-am lăsat din nou în patru labe când a tras. Glonțul sparse țândări una din ferestrele mari.

M-am trântit într-o parte, tot în patru labe, cu respirația șuierată printre dinții încleștați. L-am auzit cum bâjbâie spre ușă. Încet, cu mâinile întinse ca să evit obstacolele, m-am îndreptat spre fereastră.

În depărtare se auzea sunetul slab al unei sirene de poliție, care creștea cu intensitate pe măsură ce mașina de patrulare înainta spre locul unde mă aflu.

Probabil că mâinile mele nesigure trecuseră peste o măsută mai joasă. Am izbit-o cu genunchiul și am răsturnat-o cu un bufnet pe covor. Am sărit nebunește în stânga, lovindu-mă de un scaun, trântind și scaunul.

Lassiter trase, iar glonțul sfichiui aerul din apropierea mea; pe urmă l-am auzit cum înainta orbecăind, înjurând demential. Sărise pe mine înainte de a putea să-l evit.

Mâna lui stângă îmi înșfăcă mânăca. M-am smucit în lături, am pășit oblic și m-am încordat tot ca să-l

pocnesc. Pumnul meu îi răzui falca în aceeași clipă în care își descărcă arma. Flacăra glonțului îmi pârlî fața și mă băgă în toți sperieții. Dar pumnul meu îl făcu să dea înapoi clătînându-se. Probabil că se împiedicase de un fotoliu, pentru că se prăbuși peste el cu un trosnet care zgâlțâi camera.

M-am repezit spre fereastră, am tras draperiile și am lăsat să intre lumina lunii.

Farurile unei mașini în viteză străpungeau întunericul drumului cu două raze de lumină de două degete grosime. Se auzea acum urletul sirenei poliției și am putut distinge becul roșu de pe capota mașinii care se apropia.

Mi-am proptit piciorul pe fereastră și am împins în jos cioburile.

Mașina poliției se opri cu scrâșnet de cauciucuri chinuite. Doi polițiști se năpustiră din ea cu armele în mâini, lăsând portierele deschise. Unul dintre ei sări peste poartă și alergă pe cărare.

Îl auzeam pe Lassiter cum înjură, încercând să se descotorosească de scaun. Mă gândisem să fug pe fereastră în grădină, dar acum era prea târziu. Polițistul de pe cărare m-ar fi zărit cu siguranță sărind. Am pășit înapoi și m-am vârat după draperii.

Am rămas nemișcat, cu inima bătându-mi ca un ciocan, așteptând. Lassiter veni bâjbâind spre fereastră și se aplecă în afară. Era atât de aproape de mine, că-i puteam simți mirosul de tutun stătut din haine.

— Pe-aici a luat-o! zberă el. N-a putut ajunge departe.

Pe urmă, spre marea mea ușurare, își zvârli unul din picioarele-i uriașe peste pervaz și sări în grădină.

— Nu-l văd, domnule sergent, strigă unul dintre

polițiști.

N-am așteptat să aud înjurăturile lui Lassiter. Mișcându-mă iute, m-am îndreptat în întuneric spre hol. Am orbecăit până sus la etaj, pe scări, pe urmă m-am oprit să ascult.

În noapte se auzeau mai multe sirene. Alte mașini scrâșniră din frâne în fața casei. Puteam să aud vocea de taur a lui Lassiter, dar nu distingeam ce spune. Am scăpărat bricheta. În fața scărilor era o ușă. Am traversat culoarul, am apăsas pe clanță și am intrat în dormitorul lui Hartley. Draperiile erau trase. Am închis ușa și am răsucit comutatorul. Se aprinse lumina.

Pe covorul alb erau pete de sânge. Un automat de calibru 38 era trântit pe cuvertura albastră de pe pat. Sângele îmi spunea că aici fusese împușcat filipinezul, iar pistolul de pe pat era arma crimei. Mi-am scos batista, am aruncat-o pe pistol, l-am ridicat și am mirosit țeava. Mirosea a praf de pușcă explodat. Am simțit nevoia să am o armă, așa că mi-am îndesat-o în buzunarul de la șold. Pe urmă am stins lumina, am tras draperia și am privit jos în grădină.

Lumina lunii albea pajiștea tunsă mărunț. Trei polițiști cu armele în mâini mergeau cu precauție în șir pe lângă casă. Nu era chip să scap pe acolo, pe urmă am auzit ușa din față izbindu-se și în hol răsunară pași.

Am mers în vârful picioarelor până la ușă și am crăpat-o puțin.

— la faceți lumină aici, mârâi cineva.

Am văzut conurile de lumină ale câtorva lanterne străpungând întunericul de jos. Urmă o pauză scurtă, pe urmă se aprinseră luminile.

Un bărbat scund și îndesat, cu fața stacojie, cu o pălărie de fetru neagră îndesată pe cap, stătea

aplecat deasupra filipinezului mort. Lassiter era lângă ușa din față; chipul brutal strălucea de transpirație.

— Ești sigur că a sărit pe fereastră? întrebă bărbatul cel scund, fără să se uite la Lassiter.

— Da, l-am văzut. Nu putea să ajungă departe, mârâi Lassiter. A dat cu piciorul într-o priză de perete și a scurtcircuitat lumina, domnule locotenent.

Mi-am dat seama atunci că omulețul îndesat era locotenentul Joe Carson, pe care ex-căpitanul de poliție Bradley îl amintise.

— Grozav o să-i placă asta șefului, spuse Carson. Dacă nu-l prindem pe individ, te-ntorci la patrulare pe străzi.

Se vedea că Lassiter nu mai era în apele lui.

— Punem noi mâna pe el, spuse printre dinți.

— De ce nu ți-ai luat niște oameni cu tine, deșteptule? întrebă Carson, îndepărtându-se de filipinez.

— De unde să știu că o să înceapă un bâlci ca ăsta? mârâi Lassiter. Mă duceam acasă. Când mi-au spus că a plecat spre Hartley, m-am gândit că ar fi bine să trec ca să văd ce mai pune la cale. L-am prins tocmai când prăda seiful.

— Și atunci i-ai dat drumul, spuse Carson și coborî în salon.

Lassiter mormăi ceva, scoase o batistă jengoasă și se șterse pe față, pe urmă îl urmă pe locotenent în cameră. Doi polițiști cu arma în mână urcară scările și se proptiră la ușa din față.

Alte sirene se tânguiau pe afară. O mașină trase la scară, se auzi o portieră trântindu-se și trei oameni apărură în hol. Polițiștii de la ușa înțepeniră în poziția de drepti și îl salutară pe cel mai înalt dintre cei trei – am bănuț că era căpitanul de poliție Mathis.

Carson veni din cameră.

— Nu l-am găsit încă, spuse către bărbatul înalt. Toate drumurile sunt păzite. Și-a lăsat mașina aici. Se numește Chet Sladen și scrie pentru *Cronica crimelor*.

Mathis, cu fața uscățivă și o mustață neagră în contrast ciudat cu părul alb ca de cretă, își scoase un pachet de țigări și-și puse una între buzele subțiri.

— *Cronica crimelor*? repetă el. Ești sigur?

— Am citit și eu câte ceva din ce-a scris individul.

— Trebuie să fim atenți, Carson. Pârlita aia de revistă are mare influență. De ce l-ar fi ucis pe Hartley?

— Întreabă-mă să te-ntreb! zise Carson, dând din umeri. Lassiter l-a prins când lua bani din seif.

— Nu-mi vine să cred.

În clipa aceea se apropie Lassiter.

— L-am văzut cu ochii mei, domnule căpitan. Mai mult ca sigur că își băga nasul în asasinarea lui Van Blake. Poate Hartley l-a surprins căutând ceva în seif și Sladen și-a pierdut cumpătul și l-a împușcat.

— Ce te face să crezi că își băga nasul în asasinarea lui Van Blake? Întrebă Mathis cu voce tăioasă.

— A vizitat-o pe doamna Van Blake astă-seară. A stat de vorbă cu Bradley, spuse Carson. A trecut pe la clubul Mărul de Aur.

— Mai bine îmi faceți un raport scris în amănunțime, spuse Mathis. Procurorul o să vrea să știe toate astea.

— Da, domnule căpitan, aprobă Carson.

Mathis făcu stânga-mprejur și se duse la ușa din față. Privi înapoi peste umăr.

— Să puneți mâna pe Sladen sau dați de dracu', spuse el, și coborî scările în strada întunecată.

— Cât îl așteptăm pe doctor, vorbi Lassiter, mă duc să mă uit pe sus. Tipul n-avea armă. Poate a lăsat-o într-una din camerele de la etaj.

Carson mormăi ceva și coborî înapoi în cameră. M-am înapoiat repede în dormitorul lui Hartley, în timp ce pașii lui Lassiter se auzeau urcând scările.

II

Cu spatele la perete, ascuns de draperii, așteptam.

Lassiter tropăi greoi pe coridor și intră în camera alăturată. Rămase acolo câteva minute, pe urmă l-am auzit ieșind și intrând în altă cameră.

Eram într-o stare de nervi cumplită. De unde stăteam se vedea în grădină. Cei trei polițiști umblau de colo-colo, așa că pe acolo nu puteam scăpa. Singura speranță era ca Lassiter să se convingă că nu mai eram în casă. Speram să nu caute prea atent.

Ușa fu dată de perete și l-am auzit intrând. Se aprinse lumina, Lassiter mormăi ceva și ieși, lăsând ușa deschisă.

— Hei, domnule locotenent! Vreți să urcați? strigă el.

Am dat draperia deoparte. Stătea aplecat peste balustradă cu spatele la mine. Dar chiar în clipa aceea se întoarse, așa că am lăsat iute draperia la locul ei. Imediat l-am auzit pe Carson urcând.

— Aici l-a împușcat pe servitor, zise Lassiter. E sânge pe covor. Și acolo, ucigașul a pus arma pe pat – se vede urma.

— Mai bine trimite-l pe Maxwelle aici pentru amprente, spuse Carson. Eu mă întorc la secție. Vreau să fiu sigur că Sladen nu ne scapă printre

degete. Stai pe-aici până te chem.

Cei doi ieșiră din cameră, lăsând ușa deschisă. I-am urmărit cum coborau scările, pe urmă am ieșit din ascunzătoare, am străbătut într-o clipă camera, am deschis o ușă la celălalt capăt al coridorului și am intrat într-un dormitor pentru oaspeți. Am închis ușa, am orbecăit până la fereastra fără draperii și m-am uitat în jos.

Pe stradă erau postate trei mașini ale poliției și o ambulanță. Se strânseseră o mulțime de oameni, unii chiar în haine de seară, dar stăteau pe trotuarul celălalt. Patru sau cinci polițiști, cu spatele la mulțime, priveau în sus spre casă.

Nu se putea coborî pe burlan spre grădină cu atâția privitori, așa că m-am înapoiat la ușă, am crăpat-o puțin și am așteptat.

Lassiter și un tip în civil urcară scările și intrară în dormitorul lui Hartley.

— la toate amprente pe care le găsești, spuse Lassiter. În celelalte camere n-a intrat nimeni. Trebuie să vorbesc cu ziariștii. E nevoie să facem ceva, Max.

Celălalt mormăi ceva și Lassiter coborî din nou scările. Am așteptat în întuneric mai bine de o jumătate de oră, pe urmă Lassiter urcă din nou și intră în dormitorul lui Hartley.

— Am terminat, spuse cel cu amprente. N-am găsit decât amprente pe care le găsești și ale servitorului.

— Bine, e-n regulă. Carson ne cheamă la secție, spuse Lassiter. Încă nu l-au găsit pe Sladen. (I se simțea îngrijorarea în voce.) Din oraș nu poate să iasă. Locotenentul vrea un raport scris astă-seară - ce ghinion! Las câțiva oameni aici. O să ne întoarcem mâine la lumina zilei.

Coborâra scările împreună. M-am furișat pe coridor

și m-am uitat în hol.

Cadavrul filipinezului fusese luat. Lassiter și trei tipi în civil stăteau în grup lângă ușa din față. Lassiter îi spunea polițistului solid care tocmai se întorsese de pe stradă:

— Bine, Gesserter. Mă întorc pe la nouă. Stai pe aici și cască bine ochii. Încuie după noi și nu lăsa pe nimeni să intre. Webb patrulează pe-afară. I-am atras atenția să nu-i lase pe ziariști să se apropie, dar ticăloșii ăștia sunt atât de șmecheri, că s-ar putea să încerce să intre când el se află în spate. Nimeni nu intră aici până nu mă întorc. Ai priceput?

— Da, domnule sergent.

— Dacă prind pe cineva înăuntru, o să mă ții minte, mârâi Lassiter, și coborî scările, urmat de ceilalți trei polițiști.

Gesserter închise ușa din față și o încuie. Se vedea că e cu urechile la pândă. Când zgomotul mașinilor poliției se stinse, își dădu șapca pe spate, scoase un pachet de țigări și începu să se plimbe prin hol. După câteva minute, urcă până la mine muzică de dans de la un post de transmisie târzie.

M-am înapoiat în dormitorul lui Hartley, am bâjbâit până la fereastră și m-am uitat în grădină. Un polițist patrula încet de-a lungul aleii pavate care ducea de la terasă la pajiște.

M-am dus în celălalt dormitor și am privit în stradă. Oamenii pleaseră pe la casele lor. Nu se mai vedea nicio mașină. Buickul dispăruse și el. Am hotărât că venise vremea să plec și eu.

M-am dus până la capul scărilor și am ascultat. Gesserter era tot în hol. Din capul scărilor până la ușa din față era o bucată bună. Cu mâna stângă pe balustradă, am început să cobor. La jumătatea

drumului l-am auzit pe polițist dregându-și glasul și inima mi-a zvâcnit în piept, dar am continuat să cobor.

M-am oprit lângă ultima treaptă. Trebuia să trec prin fața ușii deschise a holului, înainte de a ajunge la ușa din față. Am înaintat puțin, cât să cuprind holul dintr-o privire.

Gesserter fuma cu spatele la mine, cu stânga bătând ritmul muzicii antrenante ce se auzea în surdină. Am făcut un pas, pe urmă încă unul. Aveam pistolul automat de calibru 38 în buzunarul de la haină și stăteam cu mâna pe trăgaci. Încă doi pași și ieșeam din raza lui, dar chiar atunci se întoarse brusc.

Am întepenit. Ne-am privit unul pe celalalt peste coridor și hol. Chipul gras, bătut de vânt, se făcu stacojiu, iar ochii mici se bulbucară cât cepele.

Mi-a trecut prin cap că, dacă-l amenințam cu arma, se termina cu mine. Încă mai aveam o șansă infimă de a dovedi că nu-l ucisesem pe Hartley; dar a amenința un polițist cu arma înseamnă să-mi vâr singur gâtul în ștreang.

Am scos mâna din buzunar încet și, nu știu cum, am reușit să-i zâmbesc. L-am văzut scotocind febril după pistol. Făcea mișcări încete și confuze.

— Bună! am spus cât mai degajat posibil. Unde-s ceilalți?

Scoase pistolul și-l îndreptă spre mine.

— Nicio mișcare!

— Stai liniștit, am spus grăbit. Speram să-l găsesc pe locotenentul Carson. Nu-i pe-aici?

— Cine ești? Întrebă el și veni spre mine încet, cu degetul gros pe trăgaci.

— Mă numesc Sladen. Scriu pentru *Cronica crimelor*, am spus, sperând că nu aflase cine era

individul pe care-l căutau. Ai auzit de mine, nu?

L-am văzut cum se relaxează puțin, dar continua să mă amenințe cu revolverul.

— Să văd legitimația.

Am scos portofelul, l-am deschis și i l-am dat. Cercetă legitimația, pe urmă îmi înapoie portofelul.

— Cum ai intrat aici?

— M-a lăsat Webb prin spate, am spus. Voiam să arunc o privire. E-n regulă?

— Te-a lăsat Webb să intri?

Țeava de la pistol se înclină, scoțându-mă din raza lui.

— Are ordin să nu lase pe nimeni. Trebuia să știe. Nu ai voie să intri aici.

— Cine o să afle? Aici a fost ucis Hartley? și-am arătat cu mâna în cameră. Făcea lux, nu crezi?

Polițistul își băgă pistolul înapoi în teacă.

— Hai, și-acum ieși afară! Am primit ordin.

— Îmi fac meseria doar, am spus, dându-mă înapoi.

— Da. Și eu mi-o fac pe-a mea. Trecu pe lângă mine și se duse pe coridor. Haide! Ieși afară de-aici.

— Plec, am spus și am trecut atent pe lângă el.

Am pornit-o pe alee, forțându-mă să n-o rup la fugă. Mă așteptam să apară și celălalt polițist, dar n-a apărut.

La poartă m-am oprit și m-am uitat înapoi. Gesserter stătea în pragul luminat și mă urmărea. O clipă ne-am privit, apoi se întoarse, intră în casă și trânti ușa.

III

Odată ajuns în stradă, am luat-o la goană. Strada

lungă și pustie se întindea în întuneric. Am evitat cercurile de lumină galbenă aruncate de felinarele așezate la distanțe mari. Nu știam dacă cei doi polițiști nu vor sta cumva de vorbă. Dacă da, nu va trece mult timp și vor raporta la secție.

Aveam două mile bune de parcurs înainte de a ajunge în centrul orașului. Singura mea șansă era să mă pun la adăpost cât mai repede, înainte ca mașinile de patrulare să pornească după mine. Bradley îmi spusese să mă duc la Sam Benn, pe Maddox Street, dacă aveam nevoie să mă ascund. Acum mi se părea un sfat excelent, dar habar n-aveam unde era Maddox Street. S-ar putea ca pașii mei să mă îndepărteze de strada asta.

Fără să ies din umbră, mergând întruna la pas am dat colțul și am pornit pe strada care ducea direct spre centru.

O pâclă ușoară atârna deasupra orașului de la luminile firmelor de neon aprinse toată noaptea. M-am uitat la ceas. Se făcuse ora trei. Nu mai era mult și se va lumina de ziua.

La capătul străzii, becuri strălucitoare tăiară brusc întunericul, în timp ce o mașină țâșni la o cotitură. Treceam pe lângă o casă, când am zărit farurile. M-am sprijinit cu o mână de gardulețul grădinii, am sărit și m-am lăsat pe vine.

Mașina trecu cu zgomot în susul străzii, farurile măturară zidul, făcându-mă să mă las mai jos. Am auzit frânele scrâșnind, pe urmă o coti pe Cannon Avenue.

M-am ridicat în picioare, am sărit înapoi pe trotuar și am început să alerg din nou. Răsuflam ca un astmatic când am ajuns la capătul străzii ce ducea spre centrul comercial.

Știam că acolo mă paște primejdia; era teritoriul patrulilor de poliție și toți aveau probabil semnalmentele mele. Mergând doar pe străzi lăturalnice, am trecut pe lângă fațade întunecate de prăvălioare, localuri familiare murdare și pensiuni. Acesta era cartierul care parcă de rușine se ascunsese aici – aici se adăposteau muncitorii care se aflau în slujba bogătaşilor din Tampa City.

În față se mișcă o umbră, făcându-mă să mă opresc brusc. M-am tras ușor în ușa întunecoasă a unui magazin, în timp ce un polițist solid trecu pe marginea trotuarului, balansându-se pentru a-și menține echilibrul pe bordură, în timp ce-și legăna bastonul și privea la pânza cenușie a cerului. Se opri vreo cinci minute, timp în care nu l-am scăpat din ochi, pe urmă își continuă drumul, îndepărtându-se.

La următoarea intersecție am luat-o la dreapta. Peste drum se vedea o prăvălie luminată. Deasupra ușii lucea o firmă de neon: *Preparate delicioase. Deschis toată noaptea*. Am traversat strada, m-am asigurat că nu e nimeni prin apropiere înainte de a păși în dreptunghiul de lumină și m-am uitat prin geamul ușii. Un bărbat gras, cu păr negru unsuros, cu barba plină de țepi negri, cu brațe păroase sprijinite de tejghea, se uita absent la un ziar desfăcut în fața lui. Nu mai erau clienți și majoritatea luminilor erau stinse. Am deschis ușa și am intrat.

Grăsanul ridică privirea plictisită.

— Pot să dau un telefon, amice? am întrebat.

Întinse un deget murdar spre capătul camerei.

— Da, acolo, spuse el și căscă, arătându-și dinții albi și lați.

M-am închis în cabină și am început să răsfoiesc cartea de telefon. Am găsit numărul lui Sam Benn și l-

am format. În timp ce așteptam, ascultând soneria telefonului, îl priveam pe grăsan prin sticla uşii. La capătul celălalt răspunse o voce adormită.

— Alo?

— Pot să vorbesc cu Sam Benn?

— La telefon. Ce doreşti?

— Căpitanul Bradley mi-a spus să te sun. Am un regiment de cizme după mine şi trebuie să mă ascund repede.

Omul de la celălalt capăt al firului oftă.

— Bine, s-a făcut; dacă domnul căpitan Bradley spune asta, ce pot să fac? Unde eşti?

— La un local pe Sherratt Street.

— Ştii unde stau?

— Nu. Nu am maşină şi trebuie să mă feresc de copoi.

Omul mormăi.

— Asta înseamnă că trebuie să vin să te iau, nu-i așa?

— N-ar fi rău.

— Da - pentru dumneata, nu pentru mine. Bine, e-n regulă. Câte nu fac eu pentru căpitanul Bradley! Stai acolo, că vin într-o jumătate de oră; poate chiar mai devreme.

— Mulţumesc.

Închise telefonul. Am pus receptorul jos. Când m-am întors să deschid uşa cabinei, am văzut o umbră intrând în dreptunghiul de lumină de pe trotuar. O clipă mai târziu, uşa se deschise şi doi indivizi solizi intrară în local. Se apropiară încet de grăsan, care-şi ridică privirea, apoi puse încet pe teighea două mâini mari şi păroase. Chipul nu-i exprima nimic. Prin fereastra cabinei am auzit pe unul dintre ei zicând:

— Poliţia. Căutăm un individ. A fost cineva aici?

Am simțit cum mi se umezește fața, în timp ce mă chirceam în întunericul cabinei.

— N-a mai fost nimeni de două ore, spuse grăsanul imposibil.

— Precis?

— V-am spus doar! repetă grăsanul și luă o țigară, începând să caute un chibrit.

Polițistul cu care vorbise se aplecă și-i zbură țigara din gură, apucându-l apoi pe grăsan de obraz cu degetele-i groase.

— Nu fuma, ticălosule, când îți vorbesc, mârâi el.

Grăsanul se încordă, ochii înfundați străluciră, dar nu spuse nimic și nu făcu nicio mișcare.

— Individul e înalt, brunet, are 33-34 de ani, continuă polițistul. Poartă un costum închis și o pălărie de fetru moale de aceeași culoare. Dacă-l vezi, suni la secție - pricepi?

— Da, spuse grăsanul.

— Te sfătuiesc să pricepi.

Cei doi polițiști se întoarseră și ieșiră, lăsând ușa deschisă. O luară în josul străzii.

Grăsanul ieși de după teighea, traversă camera, se uită afară, apoi închise ușa și se întoarse la teighea. Nu se uită o clipă în direcția mea. Mi-am scos batista și mi-am șters fața, pe urmă am deschis ușa cabinei și am ieșit.

— S-ar putea să se întoarcă, zise grăsanul. Și mai e și la colț un polițist. Intră acolo, și-și îndreaptă degetul spre o ușă de lângă cabină.

— Mulțumesc.

Am deschis ușa și am intrat într-o cameră de zi confortabilă, dar sărăcăcios mobilată. O pisică mare și neagră dormea într-un fotoliu. Deschise ochii să mă studieze, hotărî că nu eram periculos și adormi la loc.

Mi-am scos pachetul de țigări, am aprins una și am tras un fum adânc. Gâfâiam și îmi simțeam genunchii ca după o cursă de câteva mile.

Grăsanul intră cu o ceașcă de cafea pe care o puse pe masă. Deschise un sertar și scoase o sticlă de whisky de un sfert.

— Ai prieteni? Întrebă el, împingând sticla spre mine.

— Vine să mă ia cineva. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

— Pentru puțin. N-aș ajuta un polițist din orașul ăsta chiar dacă ar trebui să dau din buzunar. Se duse spre ușă și adăugă: Aici ești în siguranță. Stai aici.

Și ieși din cameră. Mi-am turnat puțin whisky în cafea și am băut-o. M-am simțit mai întremat. Pe urmă m-am așezat jos.

Era prima clipă liniștită pe care o aveam de când îl găsisem pe Hartley împușcat. Dar chiar și acum mintea îmi era prea plină de gânduri în legătură cu soarta mea, ca să mă mai gândesc la motivul pentru care fusese ucis. Mi-am amintit de ultimele lui cuvinte: „Am o teorie care ar putea să te intereseze.” Știa că eram în căutare de informații în legătură cu Fay Benson și era logic să-mi închipui că teoria amintită se referea la Fay Benson. Fusese ucis din cauza acestei teorii? Dacă ucigașul n-ar fi fost lângă el când îmi telefonase, de unde știa ce voia Hartley să-mi spună? Se părea că ucigașul era cineva pe care Hartley îl cunoștea.

Am scos pistolul automat de calibru 38 și l-am examinat. Arăta ca nou, sau fusese foarte bine îngrijit. Avea numărul de serie 3347890. Am deschis încărcătorul. Lipseau numai două gloanțe. Ucigașul era ori un țintaș de prima clasă, ori trăsese de foarte

aproape. Fără îndoială că arma o să-i furnizeze niște informații lui Creed, așa că o să i-o trimit cât de curând.

Am pus atent pistolul învelit în batistă în buzunarul de la haină. Ce trebuia să fac acum? Motivul răpirii și uciderii lui Fay Benson se găsea în Tampa City – eram sigur. Dar fiecare oră de stat în oraș sporea riscul să fiu arestat. Eram acum suspectul nr. 1 în uciderea lui Hartley și, dacă nu descopeream ucigașul, nu mai puteam fi în siguranță în niciun oraș din țară.

Gândul mă făcea să transpir. Mi se părea că orice mi s-ar fi întâmplat, trebuia să rămân în Tampa City. Dacă voiam să am libertate de mișcare, trebuia să mă deghizez într-un fel. Dacă-mi vopseam părul o nuanță mai închis, îmi puneam ochelari negri și alt costum, puteam trece neobservat. Tampa City mișuna de vizitatori. Puteam să mă pierd în mulțime.

Încă mai îmi făceam planuri, când grăsanul băgă capul pe ușă.

— Benn e afară și întreabă de dumneata. E-n regulă?

M-am ridicat în picioare.

— Sigur. Poate să vină aici?

Grăsanul dădu din cap și plecă. Peste câteva clipe intră Sam Benn.

Era un omuleț firav, cu o claie de păr cenușiu, cu chipul tras și ascuțit și ochii inexpressivi, înfundați în orbite. Purta o jachetă de piele, încheiată cu fermoar până la gât, și niște pantaloni gri murdari. Se apropie și dădu mâna cu mine.

— Ei, întrebă el, cât de prost stau lucrurile?

— Am fost surprins într-o casă cu doi morți, am spus. Poliția e convinsă că eu i-am ucis.

— Grozav, se strâmbă Benn. Și ce vrei să fac eu?

Să te scot afară din oraș?

— Nu. Vreau un loc sigur de unde să pot acționa. Trebuie să-l găsesc pe ucigaș dacă vreau să scap basma curată.

— Poate glumești. Mai bine șterge-o din oraș.

— Peste vreo câteva zile. Căpitanul Bradley mi-a spus că poți să mă găzduiești. E-adevărat?

— Hm, cred că da. Ce nu fac eu pentru omul ăsta! zâmbi brusc Benn. Te ascund pentru câteva zile, dar nu mai mult. Îmi risc pielea. Acum ascultă, mașina mi-e parcată la capătul străzii. Mă duc s-o aduc și trec pe aici încet. Grasu o să-ți spună când să ieși. Am să las ușa mașinii deschisă. Sări iute înăuntru. E-n regulă?

I-am spus că e în regulă.

CAPITOLUL XII

I

Trecuse de ora 11 când am coborât din pat din ascunzătoarea lui Benn și m-am îndreptat căscând spre chiuvetă, ca să-mi dau cu apă pe față.

Ascunzătoarea era lucrătură de profesionist și mă întrebam care i-o fi istoria. Așezată sub barul lui Benn și făcută din beton și oțel, avea o intrare complicată, o ieșire pentru împrejurări critice care ducea la o alee în spatele barului, un frigider plin cu alimente, radio, telefon, televizor, o masă, trei fotolii și o rezervă serioasă de băuturi.

În timp ce mă bărbieream, am pus radioul pe undele scurte ale transmisiilor de poliție, dar în afară de ordinele obișnuite n-am prins nimic. Pe când îmi curățam briciul, intră Benn, cu câteva pachete învelite în hârtie cafenie pe care le așeză pe masă. Scoase din buzunare patru pachetele și un ziar împăturit.

— Sper că n-am uitat nimic, spuse, ducându-se să pună ceainicul electric în priză.

Am despăturit ziarul. Dublei crime i se rezervase un spațiu serios. Locotenentul Carson spunea în declarație că poliția avea câteva piste și că erau pe urmele unui bărbat înalt, brunet, bine legat, într-un costum gri închis și o pălărie cenușie, care ar fi în stare să le procure informațiile necesare pentru soluționarea crimelor. Nu-mi pomeneau numele și am

rămas surprins că descrierea era atât de vagă.

— Despre dumneata e vorba? întrebă Benn în timp ce pune două ouă într-o crăticioară.

— Da.

Am luat vopseaua de păr pe care mi-o adusese, m-am dus la chiuvetă și am început să-mi cănesc părul. În acest timp Benn a pregătit ouă cleioase, cafea și pâine prăjită. Nuanța mai închisă la păr mă schimba total. Benn îmi adusese și o șuviță de păr negru, împreună cu o sticlută cu soluție adezivă, dar înainte de a-mi pune mustața m-am așezat să-mi iau micul dejun.

Benn se sprijini de perete, cu o țigară între degete, urmărindu-mă cum mănânc.

— Îl cunoști de mult pe căpitanul Bradley? I-am întrebat în timp ce spărgeam un ou.

— De doisprezece ani. Mi-a fost ofițer comandant în război. Mi-a salvat de două ori viața, m-a scăpat de curtea marțială, mi-a dat trei săptămâni permisie când nevastă-mea era pe moarte și generalul dăduse ordin să nu se dea nimănui, spuse Benn uitându-se lung la capătul aprins al țigării. Mi-aș da și mâna dreaptă pentru el, dacă ar avea nevoie.

— Ai un locșor bun aici.

Zâmbi.

— Nu-ți imagina cine știe ce, amice. Când am cumpărat localul, l-am luat cu ascunzătoare cu tot. Pe vremuri era unul din depozitele de băuturi ale lui Capone. Uneori se mai întâmplă să aibă câte cineva nevoie de puțină liniște și locșorul se dovedește folositor. Când căpitanul Bradley era la secție, n-am primit pe nimeni, dar acum, când sunt ticăloșii ăștia la putere, fac și eu ce pot. (Trase un fum.) O să-ți iau 20 de dolari pe zi. Fac economii pentru o excursie în

Europa, altfel nu ți-aș lua nimic.

I-am zâmbit.

— E-n regulă. O să-ți dau 30. Am foaie de cheltuieli. Benn oftă, cu invidie în glas.

— Întotdeauna mi-am dorit așa ceva. În fine, să știi că n-ai de ce să te temi cât timp vei sta aici.

Am spart și celălalt ou.

— De ce nu stai jos?

Se întinse după o sticlă de bere, îi scoase capacul cu dinții, pe urmă se așeză jos, mângâind-o.

— Nu pot să stau prea mult. Am de lucru.

— Cum te anunț când am nevoie de dumneata?

— Prin telefon. Răspund numai eu.

— Știi pe cineva care să-mi facă niște comisioane? Am un pachet de trimis la Welden.

— Aș avea un băiat, dar ar putea să trăncănească. Nu poți să-l expediezi cu poșta?

— Trebuie să ajungă azi.

— E mai sigur prin poștă.

— Bine. Poți să-mi aduci hârtie de scris? Mai multă?

— Ai în sertarul mesei.

— Minunat. Cred că deocamdată nu mai am nevoie de nimic.

Benn trase o dușcă lungă din sticla de bere, oftă, se șterse cu dosul mâinii, pe gură și se ridică.

— Ai mâncare suficientă. Ia-ți ce vrei. O să mai vin.

Mi-am scos portofelul, mi-am numărat banii, pe urmă i-am dat două hârtii de 50. Îl plătisem pentru lucrurile aduse, și când ieși luând tava cu el, am desfăcut pachetele și m-am îmbrăcat cu costumul maron sport pe care-l cumpărase pentru mine. Arătam ca unul dintr-o mie, fără să atrag atenția nimănui.

Am petrecut jumătate de oră potrivindu-mi

mustața. Era o muncă minuțioasă, de aranjat fir cu fir, dar când am terminat-o, arăta ca naturală. În noul costum, cu părul vopsit și cu mustață, mă îndoiam că m-ar fi recunoscut chiar Bernie. Mie însumi mi-a venit greu să mă recunosc.

Am împachetat pistolul de calibru 38, dându-i o formă cât mai deosebită de conținut. Pe urmă am ridicat receptorul și am cerut secția de poliție din Welden. Când mi-au dat legătura, am întrebat de căpitanul de politie Creed.

— La telefon Sladen, am spus când i-am auzit vocea. Am un raport și o armă pentru dumneata. Vreau să ajungă azi. Poți să trimiți pe cineva să le ia?

— Aș putea, spuse Creed. Ce e cu povestea asta cu Hartley? Cine i-a făcut de petrecanie?

— Țștia de aici cred că eu sunt vinovatul. Mi-au dat semnalmente la ziar. Sunt pe urmele mele. Până se clarifică lucrurile, nu m-arăt în calea lor și nici într-a dumitale. Ai să găsești toate amănuntele în raport. Arma pe care ți-o trimit e arma crimei. Vreau s-o verifici pentru amprente și să afli cine e proprietarul. O las la Sam Benn, care are un bar pe Maddox Street. Trimite pe cineva repede.

— Cum te-au amestecat și pe dumneata în crima asta? Întrebă tăios Creed.

— M-am dus acolo la câteva minute după ce se înfăptuise. Lassiter m-a surprins cotrobăind. Am șters-o rapid.

— Ascultă, Sladen, dacă vor să pună mâna pe dumneata...

— Știu, știu. N-am nevoie de ajutor. Mă descurc și singur. Verifică arma, te rog. Atâta vreau. Te sun din nou. Acum te las și, zicând asta am închis.

Am petrecut următoarea oră scriind un raport

amănunțit al situației la zi. Benn coborî în ascunzătoare tocmai când puneam raportul în plic. Se uită la mine perplex.

— Fir-aș să fiu! exclamă el, dându-mi ocol. Nu te-aș fi recunoscut! Fii pe pace, amice. Niciun polițist din orașul ăsta n-o să te ginească.

— Ce zici, merge, nu? am spus, pipăindu-mi mustața. Acum trebuie să plec. Am aranjat cu cineva să vină după pachet și scrisoare. Vine de la poliția din Welden și i-am spus că ți le las dumitale. De acord?

— Sigur.

Luă pachetul și scrisoarea.

— Parc-ar fi un pistol înăuntru.

— Chiar asta e.

M-am lăsat înapoi pe scaun și am continuat:

— Ești de mult în orașul ăsta?

— Din timpul războiului.

— Atunci, înseamnă că-i cunoști aproape pe toți de pe-aici.

— Cunosc vreo câțiva.

Am scos fotografia lui Fay Benson și i-am arătat-o.

— Ai văzut-o vreodată?

Studie fotografia, apoi scutură din cap.

— Nu cred. Fetele astea arată toate la fel, dar pe asta nu mi-o amintesc.

Am pus fotografia la loc în portofel.

— Știi ceva despre Cornelia Van Blake?

Chipul i se înăspri.

— E printre cei care l-au dat afară pe căpitanul Bradley. O cunosc. Ce-i cu ea?

— Nu știu, dar am impresia că ea e cheia tuturor necazurilor mele.

— Se are bine cu oamenii lui Doonan. Dacă te-ai pus rău cu ea, fii cu ochii-n patru. Lassiter e pe lista ei

de plată.

— Serios? De unde știi?

— Un barman aude fel de fel de lucruri. Lassiter o fi el simplu sergent, dar are influență, nu glumă. Se vede de la o poștă cine are bani în orașul ăsta, și el nu se-ncurcă. Să vezi ce Packard are, și ce casă!

— Crezi că le-a căpătat de la ea?

— Așa se vorbește. Aș putea pune rămășag că la anu' e locotenent, și peste doi ani căpitan.

— De ce?

Își arată dinții într-un zâmbet amar.

— Nu dă ea ceva pe degeaba... A muncit Lassiter pentru asta, n-avea grijă.

— Bradley crede că și-a ucis soțul. Dumneata ce crezi?

— Nu știu, dar cert e că la două zile după crimă, Lassiter și-a cumpărat Packard-ul.

— Se spune că l-ar fi împușcat Ted Dillon. L-ai cunoscut pe Dillon?

— Te ocupi de crima asta? Întrebă Benn, aplecându-se peste brațul unui scaun.

— S-ar putea să aibă legătură cu o altă crimă pe care o cercetez. L-ai cunoscut pe Dillon?

— Am fost în același batalion în timpul războiului. Eram de-un leat. Nu l-a ucis el pe Van Blake.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Benn ridică din umeri.

— L-au aranjat. Când plănuiești să ucizi un individ cu bani și influență câtă avea Van Blake, e o idee bună să găsești un țap ispășitor. ăsta a fost Ted.

— Și Hamilton Royce ce rol are în toată povestea asta?

Benn mă privi inexpressiv.

— Are și el un rol? Nu știam.

— Bradley crede că Royce a aranjat crima la instigarea doamnei Van Blake. Răsplata a fost clubul.

— S-ar putea, dar nu știu. Un local atât de luxos ca Mărul de Aur nu e pe teritoriul meu. De ce nu stai de vorbă cu fosta prietenă a lui Royce? Am impresia că e dispusă să-i facă un rău, dacă e sigură că n-o să pățească nimic. Cam la vremea când Van Blake a fost ucis, s-au certat. Se pare că el i-a dat papucii.

— Cine e și unde o pot găsi?

— O cheamă Lydia Forrest. Lucrează la clubul Hey-Day de pe Tampa Boulevard, și zicând asta Benn se ridică în picioare. Când o să am mai mult timp și dacă o să vrei, mi-ar plăcea să-mi mai povestești câte ceva din afacerea asta. Dillon mi-era prieten.

— Sigur, am spus.

Benn luă scrisoarea și pachetul. După ce plecă, am apucat receptorul și am cerut o convorbire particulară cu Bernie, la New York. După o oarecare întârziere, răspunse.

— Cum te mai descurci, amice? Întrebă el. N-am mai auzit de mult de tine.

— Mă descurc, dar ar fi timpul să faci și tu ceva.

— Mă așteptam, spuse el. Povestirea merge strașnic. Îi place și lui Fayette. Dacă mai îmi dai material pentru vreo câteva săptămâni...

— Pune-ți pofta-n cui cu câteva săptămâni. Te-așteaptă o călătorie lungă. Pleci la Paris!

— La Paris?!

Vocea i se transformă într-un scâncet.

— Bună! Cică are niște vești grozave! Crezi că Fayette o înghite și pe-asta?

— O s-o înghită, după ce citește raportul pe care o să i-l trimit prin poștă. Vreau să verifice ce-a făcut Cornelia Van Blake cât timp a stat acolo. Îți trimit

toate informațiile. Ia o fotografie de-a lui Fay Benson cu tine și arat-o la hotelurile unde te trimit.

— Și ea a fost la Paris?

— Nu știu, dar vreau să aflu. Verific-o și pe Joan Nichols.

— Ia ascultă, da' asta nu-i treabă ușoară, protestă Bernie. La Paris mai pot să fac și altceva decât să muncesc.

— Știi ceva, măi terchea-berchea? Eu am intrat într-o încurcătură urâtă aici! Curcanii cred că am ucis niște tipi și sunt pe urmele mele. Sunt niște indivizi ai dracului de câinoși, așa că dacă nu-mi procuri ce ți-am cerut, mă duc eu la Paris și vii tu încoace!

— Calmează-te, spuse Bernie grăbit. Am să rezolv ce mi-ai cerut! Spune-mi doar și-am plecat!

II

Am ieșit din ascunzătoare pe la 9,30 prin ieșirea specială. Era o noapte întunecoasă, fără lună, cu un început de burniță, dar bezna îmi dădea un sentiment de siguranță. Eram bucuros că pot să-mi mișc puțin picioarele. Mă străduisem să fac raportul pentru Fayette cât se poate de complet, și-mi luase vreo patru ore. Așternând întâmplările pe hârtie, mi-am clarificat și eu câteva lucruri. Mă gândeam că, dacă aș descoperi de ce fusese ucis Lennox Hartley, aș găsi soluția la majoritatea enigmelor. Avusesem timp să trec în revistă întâmplările din ziua precedentă și mi-am amintit de reacția Corneliei când am remarcat pictura făcută de Hartley. Mi-am adus aminte și de reacția ei când îi dădusem fotografia lui Fay Benson. Fay fusese unul din modelele lui Hartley. Undeva -

trebuia să fie o legătură între ei trei. Îmi trecu prin cap că prietena lui Fay, Irene Jarrard, ar putea să-mi dezlege enigma. Era posibil ca Fay să-i fi spus ceva care să mă îndrume pe drumul cel bun. Mi-am propus să stau de vorbă cu ea cu prima ocazie. Hamilton Royce era un alt capăt de fir pe care trebuia să-l înnod. Dacă fosta lui prietenă era dornică să vorbească, urma să fie atuul meu în seara asta.

Clubul Hey-Day avea o intrare ținătoare, luminată cu tuburi de neon, care ducea pe niște trepte abrupte în jos, într-una din pivnițele acelea întunecoase și neaerisite care te scutesc de impozite și-i atrag pe turiști. Am coborât scările, unde o gorilă cu figura dură m-a înscris ca membru temporar pentru 3 dolari taxă de intrare, după care și-a pierdut orice interes pentru persoana mea.

Am dat deoparte draperia care păzea intrarea spre bar și spre ringul de dans și mi-am croit drum până la bar printre mesele înghesuite una într-alta în aerul îmbâcsit de fum. Barmanul cu mutră de șobolan dădu din cap când m-am așezat în fața lui. Mă privea pe furiș, neștiind prea bine drept cine să mă ia. Am comandat un whisky sec.

— Dacă vrei companie, spuse barmanul așezându-mi whisky-ul în față, tot ce aveți de făcut este să zâmbiți uneia dintre păpușile de-acolo și o să vină cât ai clipi din ochi.

— Care din ele este Lydia Forrest? am întrebat, luând paharul. Sau nu e aici astă-seară?

Barmanul își atinse buzele subțiri cu vârful limbii albe. În ochii înfundați în orbite apăru o căutătură indolentă.

— O vrei pe domnișoara Forrest?

— Așa mi se pare că am spus.

— Sunteți un prieten de-al ei? Întrebă, și ostilitatea din glas se simțea ca un zid între noi doi.

Mi-am sprijinit coatele de bar și i-am zâmbit.

— Dacă vrei să știi, află că sunt un prieten al unui prieten de-al ei, i-am spus blajin. E pe-aici?

— Nu, și dacă m-ascuțați, lăsați-o moartă. Are prieteni care sunt foarte sensibili dacă se interesează alții de ea.

— Serios?! am spus și am clătinat din cap. Apoi am băut whisky-ul și am împins paharul spre el.

— Nu mă amestec. Am o mulțime de prietene. Nu-i nevoie să-mi folosesc mușchii pentru bucățica altuia. Aveam să-i transmit un mesaj – atât.

Barmanul îmi umplu paharul și păru să se liniștească puțin.

— O mulțime de indivizi vin pe-aici și n-o lasă în pace. Dar dacă e vorba doar de un mesaj...

— Atât. Unde o pot găsi?

Îmi luă banii și acceptă bacșişul de un dolar.

— Peste o jumătate de oră îi vine rândul să intre în scenă. Stați pe aici, domnule.

Am mai extras încă patru dolari de-ai lui Fayette și i-am arătat barmanului.

— Dacă mai stai aici o jumătate de oră, aerul ăsta o să-mi împietească plămânii. Nu pot să trec pe la cabina ei?

Omul se pișcă de urechea dreaptă în timp ce examina cele patru hârtii.

— Cred că da, spuse în cele din urmă. A doua ușă de lângă orchestră. Nu vă duceți întins acolo, ca să nu atrageți atenția.

Culese cele patru hârtii cu ușurința cu care un aspirator culege un fulg. Mi-am cărat paharul la o masă lângă orchestră, m-am așezat și mi-am aprins o

țigară. O blondă platinată cu un ten de culoarea cauciucului natural își luă inima-n dinți și se așează la masă fără invitație.

— Bună, iubitele, spuse ea, adresându-mi un surâs care ar fi putut să fie amețitor dacă tipa ar fi avut dinții mai frumoși. Îmi comanzi și mie ceva de băut?

I-am spus că o aștept pe mama. Rânjetul batjocoritor care-i strâmbă fața era ceva la care meritai să te uiți. S-a smucit nervoasă de la masă, s-a alăturat celorlalte și s-a apucat să vorbească cu ele animată. Doi indivizi în costume tropicale și cravate pictate de mână își făcură apariția chiar în clipa aceea, iar fetele își mutară atenția asupra lor.

Când mi-am terminat băutura, m-am sculat, m-am dus până la a doua ușă de lângă orchestră, am deschis-o și am luat-o pe coridor. La capătul lui erau două uși; una din ele avea pictată pe ea o stea. Am ciocănit și am așteptat.

O voce contralto mă pofti înăuntru. Am deschis ușa. Fata din fața oglinzii triple era blondă și drăgălașă, dacă vă plac trăsăturile sculptate în granit. Avea curbele obișnuite la care te aștepți când vezi o fată angajată la spectacolele de bar. Cu trei ani în urmă, probabil că fusese senzațională, dar viața istovitoare de la un club de noapte îi mâncase din prospețime. O țigară turcească îi atârna între buzele sidefate. Ridică din sprâncenele arcuite și spuse:

— Da? Ce dorești?

— Domnișoara Forrest?

— Da.

— Numele meu e Low, am spus, împrumutând numele lui Bernie. Zicând asta, am intrat în cameră și am închis ușa. Îmi poți acorda câteva minute?

— Pentru ce?

Se răsuci pe scaun, îşi sprijini un braţ subţirel pe spetează şi mă cercetă fără interes.

— S-ar putea să avem câteva lucruri comune, domnişoară Forrest. Fac investigaţii în legătură cu Hamilton Royce.

Ochii i se îngustară şi îşi scutură scrumul înainte de a spune:

— De ce?

— E o poveste lungă; pe scurt, e legat într-un fel de dispariţia unei fete. Caut informaţii şi sunt autorizat să plătesc pentru ele.

— Ce fată?

— Fay Benson sau Frances Bennett. Poate ai auzit de ea?

Buzele cărnoase i se încordară.

— Eşti... detectiv?

— Detectiv particular.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru cineva care are bani mulţi şi nu-i e frică să-i cheltuiască.

Îşi strivi ţigara şi se întoarse să se privească în oglinda triplă.

— Nu putem vorbi aici, spuse şi, ridicând un pieptene, şi-l trecu prin părul fin, măţasos. Am un apartament pe Lennox Drive, la 246 C. O să fiu acolo după ora unu.

— Şi eu la fel, am spus.

Am auzit o uşă pe coridor deschizându-se. A auzit-o şi ea, judecând după felul cum puse pieptenele jos şi i se înăspri expresia. Cineva ciocăni în uşă şi atunci fata se întoarse spre mine, aruncându-mi o privire. Era speriată.

— Ai greşit. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Morgan... spuse pe un ton enervat în timp ce uşa se

deschidea și gorila cu fața dură pătrundea în cabină.

Individul mă privi și întrebă cu o voce răgușită, croncănitore:

— Ce faci aici?

— Ce te privește? am întrebat la rândul meu, dându-mă înapoi.

— Dă-l afară de aici, Sam, spuse Lydia cu respirația tăiată. Mă sâcâie.

Gorila întinse o mână uriașă și mă înșfăcă de reverele hainei. Am rezistat tentației de a-l pocni peste mutră. Și pentru un ageamiu era o țintă sigură, dar am văzut că Lydia era speriată. Îmi dăduse rolul lui Romeo și trebuia să-l joc.

— Plec, am spus. Nu vreau să am necazuri.

— Nu vrei, amice, dar o să ai, spuse gorila și mă împinse afară pe culoar. Mă îmbrânci până la ieșirea din spate, deschise ușa și mă înghionti în noapte. Dacă-ți mai bagi râțul în localul ăsta, te fac praf, nenorocitul, spuse el, dându-mi un brânci care mă trimise clătinându-mă pe trotuar.

Mi-am recăpătat echilibrul, mi-am aranjat haina și i-am zâmbit. Nu mă enervez prea des, dar acum ardeam să-mi înfund pumnul în fâlcile lui.

— Nu zău?! am spus și am strâns din dinți.

Tentația era prea mare pentru el. Se repezi, luându-și avânt pe genunchiul stâng, cu o mișcare înceată și greoaie dar și violentă, așa cum putea să execute numai o gorilă care știa să lovească năprasnic și precis. Am lăsat să-i lunece pumnul pe lângă fața mea, pe urmă m-am răsucit și i-am trăsnit una cu dreapta în falcă de m-am cutremurat singur. Individul guiță înfundat, dădu ochii peste cap și se răstigni pe caldarâm.

III

Aveam două ore și jumătate libere în față, așa că m-am înapoiat la barul lui Benn. Tocmai se ducea la culcare, dar coborî în ascunzătoare când l-am sunat la telefon. Se uită la încheieturile mâinilor mele zdrelite, dar nu puse întrebări.

— Vreau o mașină, am spus. Cunoști pe cineva care îmi poate închiria una la ora asta?

— Ia-o pe-a mea, se oferă el. Garajul e la capătul aleii, și zicând asta aruncă cheile pe masă. E un Lincoln 1943, dar o îngrijesc bine și merge.

— E grozav și-ți mulțumesc mult, am spus, băgând cheile în buzunar. În altă ordine de idei, unde este Lennox Drive?

— Știi casa căpitanului Bradley? De acolo, a doua pe colț. (Își înăbuși un căscat.) Dacă nu-ți mai trebuie nimic, mă duc. Trebuie să-mi câștig existența.

I-am spus că nu-mi mai trebuia nimic. După ce plecă, am deschis radioul și am prins sfârșitul concertului nr. 4 pentru pian de Beethoven.

Pe la unu fără un sfert am părăsit ascunzătorea, am luat mașina lui Benn și am pornit spre Lennox Drive. Casa căpitanului Bradley era cufundată în întuneric când am trecut pe lângă ea. M-am simțit tentat să trec pe la el și să-l pun la curent cu toate, dar n-aveam timp și, după cum arăta casa, probabil că se culcase.

Am lăsat Lincolnul la colțul lui Lennox Drive și am luat-o pe jos spre casa Lydiei. Apartamentul se afla la parter, în spate. Am apăsă pe butonul soneriei, întrebându-mă dacă se întorsese. Se auziră pași care se apropiau să deschidă. Ușa se deschise. Ce-am

văzut m-a împietrit.

Juan Orteza stătea în prag, cu un Colt de calibru 45 în mână și cu un licăr rece și răutăcios în ochi.

— Nicio mișcare, spuse. Intră! O singură mișcare greșită și-o pățești.

Se dădu într-o parte.

Am intrat într-o cameră mare cu draperii vesele, șezlonguri, o masă pe care se afla un vas cu trandafiri; într-un colț era un radio cu pickup din lemn de nuc, de unde izvora muzică în surdină. Lydia stătea pe canapea. Nu mă privea. Avea chipul alb ca neaua, cu excepția a trei semne roșii pe obrazul drept, unde cineva, probabil Juan, o plesnise.

— Treci cu spatele la zid, îmi indică Juan.

Nu părea să mă recunoască, dar totuși mă simțeam zdruncinat. M-am așezat cu spatele la zid și am încercat să par mai speriat decât eram.

— Să nu crezi că... am început eu febril.

— Gura! mârâi el. Și se dădu înapoi, ca să ne poată urmări pe amândoi.

— De ce nu vrei să înțelegi? izbucni Lydia. Individul ăsta a intrat cu forța la mine în cabină astă-seară. Nu l-am văzut în viața mea. Sam l-a dat afară în brânci. Probabil că m-a urmărit până aici.

— I-ai dat adresa, spuse încetișor Juan. Te-a auzit Sam.

— Sam e un mincinos și tu știi asta, urmă Lydia isterică. Întotdeauna încearcă să-mi facă necazuri. Nu i-am dat adresa!

Juan mă privi.

— Pentru ce-ai venit aici?

— Pentru nimic, am spus, încercând să par speriat și tâmp. Acum chiar că nu mai vreau nimic. De unde să știu că nu e singură? Am crezut că putem să ne

împrietenim dacă reușesc să stau de vorbă cu ea.

— Zău?! Adică, ești doar un vânător de fuste, ai?!

— Am vrut să ne împrietenim, am spus mohorât.

Juan se uită la Lydia și pe urmă la mine. Nu mai părea atât de sigur pe sine.

— Îmi faci greață, Juan, spuse Lydia, ridicându-se în picioare. Dă-l afară pe nemernicul ăsta, și ieși și tu. Vreau să mă culc. Și zicând asta, se duse la masă, își turnă un whisky dublu într-un pahar și-l duse la buze.

— Gura! mârâi Juan. Cred că mințiți amândoi. O să descopăr eu cine-i individul.

Lydia dădu din umeri și se îndepărtă de masă, apropiindu-se tot mai mult de el. Mi-am dat seama ce avea în cap și m-am mișcat și eu puțin spre ușă.

— Niciun pas! exclamă Juan și ridică pistolul spre mine.

Lydia îi aruncă whisky-ul în față și-i prinse încheietura cu ambele mâini; trăgea de armă și-și vârâse degetul în trăgaci, înțepenindu-l.

Am traversat camera din două salturi și i-am trăsnet individului una în falcă. Capul i se dădu pe spate și, în timp ce cădea, l-am mai pocnit o dată. Lydia stătea acum dreaptă, cu pistolul în mână. Ochii îi străluceau drăcește privind în jos spre Juan. M-am întins și i-am luat pistolul dintre degetele fără vlagă.

Se cutremură puțin, pași nesigură spre fotoliu și se prăbuși în el.

— Nu trebuia să fac asta! spuse cu o voce subțire și slabă. Nu trebuia să fac asta!

— Individul n-o să zacă prea mult, am spus. Trebuie să-mi spui repede ce știi. Te pot duce undeva unde n-o să te supere nimeni. Vrei să vii?

— Nici n-am altceva de făcut, spuse ea, după tot ce s-a întâmplat.

— Du-te și împachetează. Am eu grijă de el.

Lydia se ridică și se duse clătinându-se în camera cealaltă. Am descheiat haina lui Juan, i-am tras-o în jos până la coate și i-am legat încheieturile mâinii cu cureaua pe care i-am scos-o de la pantaloni. Deschise ochii când îl rostogoleam pe spate și începu să mormăie. Am luat pistolul și i-am tras una zdravăn în moalele capului. Ochii i se închiseră din nou și se înmuie. I-am legat gleznele cu șnurul de la perdea și i-am înfundat batista în gură.

Mulțumit că n-o să ne mai supere un timp, m-am dus în camera cealaltă să văd cum se descurcă Lydia. Îndesa haine în două valize; mișcările îi trădau panica din ce în ce mai mare.

— Fii calmă, i-am spus. N-o să se întâmple nimic.

— Nu știi ce vorbești, vorbi ea cu vocea tremurată. Am fost nebună să te ascult.

— Calmează-te. O să am grijă de tine. Uite, lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor.

— Nu, mă descurc și singură.

Trânti capacul uneia dintre valize și continuă febril să îndese lucruri în cealaltă.

— Trebuie să plec din oraș. Așteaptă de mult să se întâmple așa ceva.

— Cine așteaptă? Royce?

— Da!

Închise și a doua valiză.

— Unde mă duci?

— Am o mașină afară. Dacă crezi că ești în siguranță afară din oraș, te duc. Ai unde să mergi?

— Am prieteni la Frisco. Trebuia să mă fi dus de mult la ei. Poți să mă duci până acolo?

— Sigur, am spus, gândindu-mă că voi putea vorbi cu ea pe drum. M-am dus spre ușă. Cât timp te

schimbi, stau cu ochii pe Juan. Grăbește-te.

Am ieșit și am închis ușa. Juan era încă inconștient. M-am așezat în apropierea lui și am așteptat. După vreo douăzeci de minute, Lydia ieși din cameră. Purta un taior gri închis și avea o haină de blană pe braț. Se fardase, dar părea palidă. Îl privi iute pe Juan, apoi își luă ochii de la el.

— Hai să plecăm, spuse.

M-am dus în cameră și am luat cele două valize. În timp ce intram iarăși în sufragerie, Juan scoase un mormăit înfundat și se mișcă greoi.

— Las' că stă bine, am spus. Hai!

M-am dus la ușă, am lăsat jos valizele, am deschis-o și am ieșit pe culoar. La capătul lui am văzut ușa de la intrare. Umbra unui om se zărea prin geam; un tip scund, îndesat, cu niște umeri lați cât o casă.

M-am întors iute în apartament, făcându-i semn Lydiei să rămână pe loc. Gestul meu de prevenire o făcu să-și țină respirația. M-am uitat atent pe culoar. Ușa de la intrare se deschise. Am închis repede ușa de la apartamentul Lydiei.

— Ce-i? șopti ea.

— E un tip afară...

Încet, am răsucit cheia în broască și am așteptat cu urechile ciulite. Am auzit pași ușori pe culoar. Se opri ră în fața ușii. Pe urmă am văzut clanța lăsându-se în jos. Lydia se dădu înapoi, cu chipul întunecat, cu mâna la gură.

În tăcerea camerei, ciocănitul în ușă sună violent și înspăimântător.

CAPITOLUL XIII

I

M-am îndepărtat de uşă când ciocănitul se repetă. Lydia mă întrebă cu o voce uşoară ca fâşăitul unei frunze:

— Cine-i?

— Nu ştiu. Un tip scund şi îndesat...

Vocea mea suna la fel ca a ei. Ochii i se măriră.

— E Borg. Nu poate fi singur. Se uită prin cameră şi şopti înnebunită: Să nu-l laşi să intre!

Am văzut clanţa mişcându-se din nou şi o greutate se propti pe uşă, făcând-o să scârţâie. Am apucat fata de mână şi am tras-o în dormitor, am închis uşa şi am încuiat-o.

— O să trebuiască să laşi geamantanele, am spus, ducându-mă spre fereastră. Am ridicat-o şi am privit spre fâşia de grădină cu arbuşti şi umbre întunecoase. O luăm pe-aici.

Lydia veni lângă mine. Am ridicat-o şi am ajutat-o să sară pe fereastră în grădină, pe urmă am sărit şi eu.

— Maşina e la colţ. Putem ajunge până acolo?

— Da, îţi arăt eu.

Şi o porni la fugă pe fâşia de pajişte, până la o porţiţă.

— Lasă-mă pe mine întâi, am spus scoţând pistolul lui Juan.

Am deschis portița și am pășit într-o alee care se întindea în întuneric. Am pornit-o pe alee încetișor. Lydia mergea în spatele meu, aproape călcându-mă pe călcâie. Puteam să-i aud respirația speriată, gâfâită. Capătul aleii ne scoase într-o stradă lăturalnică. La capătul străzii am zărit luminile de parcare de la mașina mea.

Strada părea pustie. Luând-o pe Lydia de braț și ținându-mă în umbră, am pornit spre mașină.

— Cine e individul ăsta – Borg? am întrebat-o.

— Unul din oamenii lui Royce. N-o să mă lase să scap.

— Încă nu te-au prins.

Ajunseserăm cam la șapte metri de mașină, dar m-am oprit.

— Mă duc eu primul. Așteaptă aici. Fii pregătită să vii fuga.

M-am îndepărtat de ea, mergând prevăzător spre colțul străzii. M-am uitat de-a lungul lui Lennox Drive. O mașină mare staționa în fața casei Lydiei. Lângă ea stătea un bărbat care se uita spre casă. Am traversat trotuarul spre Lincoln, am deschis portiera și m-am strecurat la volan.

— Hai! am chemat încet fata.

Am dat drumul la motor când se îndrepta spre mașină, iar când a închis portiera, am pornit.

Poate că Benn îngrijea bine Lincolnul, dar de îndată ce am început să accelerez, mi-am dat seama că n-o să fac mare brânză: nu era o mașină cu care să scapi dintr-o urmărire.

Oglinda retrovizoare rămase întunecată; niciun far nu se arăta în urma mea, și speram că nu ne prinseseră de urmă. Am cotit pe drumul principal care ducea afară din Tampa City și, treptat, am accelerat

până aproape de 90 km pe oră. La viteza aceea, mașina a început să zdrăngăne. Am scos un pachet de țigări din buzunar și i l-am aruncat în poală.

— Aprinde-mi una și ia și tu, am spus, cu ochii din nou pe oglinda retrovizoare, ca să mă conving că nu ne urmărea nicio mașină.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă ea.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât cu greu reuși să scoată țigările din pachet.

— Dacă o forțez, pot, dar deocamdată, cât nu ne urmărește nimeni e destul de repede.

Lydia aprinse țigările și-mi dădu și mie una.

— Hai să stăm de vorbă, am spus. Nu voiam s-o sperii, dar nu eram prea sigur cât mai aveam până să ne ajungă din urmă. Ce știi de Frances Bennett?

— Ce-a pățit? Unde e?

I-am spus-o fără menajamente:

— A murit. A fost pescuită într-un lac în Welden. Royce a stat cu ea la un hotel în oraș. Ea lucra la un club acolo. În noaptea în care a dispărut, Royce a plecat din oraș.

Am văzut cum își încleștează pumnii în poală.

— Vasăzică a murit. De, am avertizat-o, gâsculița! N-a vrut să mă asculte. I-am spus că Royce o folosea pentru interesele lui. Nu se dădea el în vânt după o prostituată ca ea.

— Nu scurta povestea, i-am spus. Spune-mi totul de la început. Ce a însemnat Royce pentru tine?

Își arcui umerii și se aplecă în față, uitându-se la cele două raze de lumină aruncate de farurile Lincolnului, care jucau în fața mașinii.

— Ce a însemnat pentru mine?! Totul. Urma să ne căsătorim, spuse ea cu o voce rece și seacă.

Bineînțeles că n-am crezut-o.

— Eram fericiți; era nebun după mine. Pe urmă, brusc, totul s-a terminat. A început să se poarte rece. Nici nu încerca să mascheze asta. La început m-am gândit că intervenise femeia aia, Cornelia Van Blake. Venea mereu la club. Știai că localul era al soțului ei?

I-am spus că știam.

— Dar am descoperit că nu era vorba de ea, ci de Frances Bennett. Se întâlneau pe furiș. Am pus pe cineva să-i urmărească. Dimineața, când el trebuia să fie la club, se întâlneau și se plimbau cu mașina. Mie îmi spunea să mă duc acasă pentru că are încă de lucru la club, iar el o ducea pe fată la Lodoni la masă, unde nu-i cunoștea nimeni.

— Asta se întâmpla înaintea morții lui Van Blake?

Întoarse capul și mă privi. În lumina slabă de la bord, i-am văzut ochii lucind de lacrimi reținute.

— Ce legătură are moartea lui Van Blake?

— Nu știu, poate nimic, încercam să fixez timpul.

— Înainte cu două săptămâni...

— Spuneai că se întâlneau în secret. Cât de secret? Știa cineva ce se petrecea?

— Nu. Nici eu n-aș fi știut, dacă n-aș fi angajat un detectiv să-i urmărească.

— Dar de ce căuta Royce să țină secretă povestea? Se temea să nu faci scandal?

Ea râse - nu era un sunet prea drăgălaș.

— Cu gorilele lui, n-avea de ce să-i fie frică de nimeni.

— Atunci, de ce ținea secret?

— Nu știu. Am încercat să aflu, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Am stat de vorbă cu fata. Era topită după el. Vedeam după felul cum i se lumina mutra bleagă când îi pomeneam numele, dar a negat că ar fi ieșit vreodată cu el. Am fost destul de tâmpită să-i

spun că am pus pe cineva s-o urmărească. A fost cea mai mare greșeală a mea. (Pumnii i se încheștară din nou până i se albiră încheieturile.) I-a spus lui Royce. El a venit acasă la mine și mi-am dat seama, după expresia feței, că între noi totul se terminase. Credeam că o să mă ucidă. Mi-a spus să-mi fac bagajul și s-o întind. Eram prea speriată ca să mai vorbesc. Cred că de-asta nu m-a ucis. Stătea în pragul dormitorului și mă urmărea cum împachetez. Când eram gata de plecare, m-a apucat de brațe și m-a ținut așa tot timpul cât a vorbit. Mi-au rămas urmele de la unghiile lui săptămâni întregi. Mi-a spus că nu am voie să părăsesc orașul. Urma să lucrez la clubul Hey-Day și să nu pomenesc absolut nimic despre treburile lui. Juan avea să-mi fie călăul. Dacă aș fi vorbit vreodată de el, sau aș fi încercat să plec din oraș, sau să vin în preajma lui, Juan o să aibă grijă de mine. Nu glumea. Așa trăiesc de un an și jumătate. De atunci n-am mai vorbit niciodată cu el. N-am văzut nimic de la el niciodată; niciun bănuț. Și acum, uite ce-am făcut! Dacă pune mâna pe mine, mă omoară!

— N-o să te prindă, i-am spus, accelerând încă puțin.

Mai aveam încă o rezervă, dar nu prea mare. Motorul făcea atâta zgomot, încât practic începusem să urlăm unul la celălalt. Am mai mers câteva minute, chibzuind la ce-mi spusese. Nu prea vedeam ce rezolvase. Dar aveam măcar un martor care va dovedi că Royce și Rutland erau una și aceeași persoană, și asta îl vâra pe Royce în povestea dispariției lui Fay. Era ceva, dar îmi dădeam seama că ar trebui să fie mai mult decât știam.

— Ai auzit vreodată de un individ pe nume Hank Flemming? am întrebat-o brusc.

Scutură din cap.

— Nu. De ce?

— E vârat până-n gât în chestia asta. Poate l-ai zărit. E scund, îndesat, cu o față buhăită și rotundă. Ultima oară când l-am văzut, purta o pălărie neagră cu boruri late și un trenchi murdar. Nu-ți aduci aminte dacă nu l-ai văzut cumva?

Bâjbâiam, dar se pare că am nimerit-o.

— L-a văzut Andrews.

— Andrews?

— Detectivul pe care l-am angajat s-o urmărească. Mi-a descris pe cineva exact cum mi l-ai descris tu.

— Unde l-a văzut?

— Era la restaurantul Lodoni, într-o seară când Royce era cu fata acolo. Andrews l-a observat pe individul ăsta într-o mașină lângă restaurant. Royce a condus-o pe fată pe lângă mașină; când au ajuns în dreptul ei, Royce a rămas puțin în urmă și a arătat-o pe Fay. După un timp, individul a ieșit din mașină, s-a dus la ușa restaurantului, unde a început s-o fixeze pe fată. Andrews mi-a spus că i s-a părut că Royce a arătat-o cu degetul, dar nu l-am crezut. Nu prea era un detectiv grozav. Mereu încerca să-mi stoarcă bani. Am avut impresia că inventase totul ca să mă facă să cred că-și bate capul serios.

Aflasem ceva. Deci, Royce îl angajase pe Flemming s-o ucidă pe Fay.

Tocmai o întrebam dacă Andrews îl mai văzuse pe individ, când din întâmplare m-am uitat în oglinda retrovizoare. Concentrat fiind la ce povestea Lydia, atenția îmi zburase de la urmărire. Ce am văzut în oglindă m-a cutremurat.

Două fascicule mari de lumină galbenă se vedeau în întuneric în urma mea. Erau poate la vreo doi

kilometri în spate, dar se apropiau în viteză.

Lydia le zări în același timp. Am văzut cum își ține respirația când am apăsât pe pedala de accelerație.

II

Șoseaua cu patru benzi era dreaptă ca o riglă și întunecată ca smoala. Cu o viteză de nici 100 km pe oră, n-aveam nicio șansă să scap de mașina care ne urmărea.

Luminile galbene se apropiau. Lydia, privind peste umăr prin geamul din spate, le urmărea hipnotizată, cu chipul palid în lumina de la bord, cu ochii sălbatici și ficși. Am înghiontit-o cu genunchiul.

— Putem să ieșim de pe drumul ăsta? am zbierat acoperind zgomotul motorului.

Își reveni cu un efort.

— Pe undeva, înainte, se face un drum la dreapta.

Am stins luminile. Mașina care ne urmărea era încă la o jumătate de kilometru sau cam atât în spate. Scrutam întunericul după semnul de intersecție și era cât pe ce să nu-l observ.

— Acum, strigă Lydia, apucându-mă de braț.

— Atenție!

Am apăsât pedala frânei când am ajuns la intersecție. Cauciucurile scrâșniră în semn de protest. Lydia, cu mâinile pe bord, se balansă înainte, pe urmă se izbi de mine când Lincolnul viră cu roțile din spate răsucindu-se aproape pe loc. Mașina se zgâlțâi, roțile laterale se săltară când am slăbit frâna, pe urmă am țâșnit înainte pe un drum lateral șerpuit, care m-a obligat să reduc la o viteză periculoasă de 50 km.

Fără faruri și cu cotiturile și curbele din față,

singurul lucru pe care-l puteam face era să nu ies din drum. După vreo 300 de metri, Lydia, care se uita tot timpul înapoi prin geamul din spate, spuse cu sufletul la gură:

— Au trecut! Nu ne-au văzut!

— Unde duce drumul ăsta? am întrebat-o, aprinzând farurile și accelerând.

— Glyne Bay. O mică localitate pe malul mării.

— Putem să revenim de acolo pe drumul spre Frisco?

— Nu. Se înfundă. Și or să vină după noi. Își lovi pumnii unul de celălalt, într-un gest isteric: Or să-și dea seama că am luat-o pe aici!

M-am gândit că era foarte posibil, dar nu i-am spus.

— Liniștește-te! Lăsăm mașina și ne ascundem undeva. Dacă dau de un telefon, sun poliția din Welden. Glyne Bay e în jurisdicția lor.

Drumul era acum mai drept și în față se zăriră luminile străzilor. Am mărit viteza. Deodată, mâna Lydiei se încleștă pe brațul meu.

— Vin! găfâi ea.

M-am uitat în oglindă. În spate, pe drumul șerpuit, vedeam fulgerarea farurilor. Am apăsat pe accelerator până la fund și Lincolnul țâșni înainte.

Drept în față am văzut o firmă de neon: *Glyne Beach Motel - la stânga*.

Am stins farurile, am cotit la stânga, ne-am hurducăit de-a lungul unui drum îngust care ducea la un loc de parcare, unde vreo 40-50 de mașini se înșirau pe două rânduri. Am frânat, am potrivit Lincolnul lângă un Ford prăfuit, am deschis portiera și m-am strecurat afară.

— Hai!

Se vedeau farurile mașinii care ne urmărea intrând

pe drum. Apucând-o pe Lydia de încheietura mâinii, am alergat cu ea prin locul de parcare, am ieșit pe o poartă și am luat-o la goană de-a lungul unei alei de zgură care dădea pe o parcelă acoperită cu iarbă înaltă, în jurul căreia se aflau vreo 50 de căsuțe.

Căsuța care adăpostea biroul de închiriere se afla la mijloc. Era cufundată în beznă. Aveam pistolul lui Juan în mână. Uitându-mă înapoi, am văzut parcare luminându-se de la farurile mașinii urmăritoare. M-am oprit doar cât să încerc ușa biroului, dar era încuiată. Nu mai era timp de încercat. Trebuia să ne ascundem. Aveam la dispoziție doar câteva secunde.

Cineva alerga pe cărarea de zgură după noi. Am zbughit-o cu Lydia peste iarbă spre un șir de căsuțe întunecate. Una dintre ele avea tăblița „Liber” atârnată de clanța ușii de la intrare. Am lăsat mâna Lydiei, am sărit peste cele două trepte, am smuls tăblița, am sărit înapoi și, luând-o de mână, am împins-o în spatele căsuței. Am azvârlit tăblița în întuneric.

— Intrăm aici, am găfâit eu.

Una din ferestrele din spate era nezăvorâtă. Mi-am vârât degetele sub ramă și am împins-o în sus. Pe urmă am apucat-o pe Lydia de mijloc cu o mână, iar cu cealaltă am ridicat-o de genunchi și i-am dat drumul înăuntru pe fereastră. M-am cățărat și eu după ea, am tras înapoi fereastra și am zăvorât-o.

— O să ne găsească, spuse ea. Or să ne prindă în capcană.

— Poate că nu, am spus, lăsându-mă pe vine lângă fereastră, în timp ce priveam în întuneric.

Lydia veni lângă mine. Îi auzeam respirația ușoară. Nu vedeam nimic. Nu auzeam nimic.

— Stai aici până văd dacă nu are cumva telefon,

am spus.

Am bâjbâit prin cameră, am găsit o ușă, am deschis-o și am pășit în întuneric. Am aprins un chibrit. Pe coridor, la stânga, era o altă ușă. Am stins chibritul, am apăsat pe clanță și am intrat în ceea ce părea să fie camera de zi. Îndreptându-mă spre fereastră, am aruncat o privire afară, ținându-mă lângă perete.

Chiar în mijlocul pajiștii tunse, am zărit silueta întunecată a lui Borg. Umerii lați și trupul îndesat îl făceau de neconfundat. Era cu spatele la căsuță. Lumina slabă a lunii acoperite de nori se reflecta pe oțelul țevii pistolului din mână.

Am tras draperiile peste ferestre, am mai aprins un chibrit și am zărit telefonul pe o masă lângă fereastră. M-am apropiat, am ridicat receptorul și am format centrala pentru urgențe.

Centralista răspunse prompt.

— Dă-mi poliția din Welden.

Am așteptat în întuneric, cu cămașa lipită de spate, cu inima bătând nebunește în timp ce ascultam bâzâitul de pe fir. Se auzi o voce mârâită.

— Secția de poliție din Welden.

— Căpitanul Creed e acolo?

— Nu, nu e aici. Cine întreabă?

— Dă-mi-l pe sergentul Scaife.

— Un moment.

Se auzi alt bâzâit pe fir, pe urmă vocea lui Scaife.

— Scaife la telefon.

— Aici e Sladen. Sunt într-un motel la Glyne Beach. Câțiva ucigași sunt pe urmele mele și am nevoie de ajutor. Ce poți face?

— Aranjez eu, spuse el pe un ton ferm. Am o mașină de patrulare prin partea aia. Vin în zece

minute.

— Ascultă! Vino mai repede. Indivizii ăștia nu glumesc.

— Aranjez eu, spuse el și închise.

Am bâjbăit până în cealaltă cameră. Lydia stătea la peretele de lângă fereastră, privind afară în întuneric.

— Vine poliția, i-am spus. Trebuie să sosească din clipă în clipă. Se vede ceva afară?

— Nu.

Simțeam cum tremură. Am așteptat, unul lângă celălalt, cu urechile ciulite și cu ochii larg deschiși. Deodată se încleștă de brațul meu. Avea mâna ca gheața.

— Ai auzit? șopti ea.

Am ascultat, ținându-mi respirația. Undeva în căsuță, scârțâi o scândură. În liniștea mormântală, sună strident și înfricoșător. Lydia se cutremură și se încleștă și mai tare.

— Liniștește-te, i-am spus, cu buzele lângă chipul ei. Mișcă-te cât poți de încet, și am tras-o de mână până la ușă.

Am așezat-o lângă perete, așa încât dacă se deschidea ușa, să rămână după ușă. Afară scârțâi altă scândură, pe urmă ușa de pe coridor se deschise.

— Sunt aici, gâfâi Lydia.

— Las' pe mine, am spus fără să mă simt atât de încrezător pe cât îmi sunase vocea.

Un râcâit ușor, afară pe coridor, mă făcu să-mi sară inima din piept. Pe urmă am auzit clanța scârțâind sub greutatea unei mâini. Am pășit în fața Lydiei, cu degetul pe trăgaci, așteptând.

Ușa s-a deschis, ținându-ne după ea. Degetele Lydiei îmi intraseră adânc în carne. Mă rugam cu ardoare să nu intre în panică și să țipe.

Prin crăpătura de la balamalele ușii am zărit o umbră îndesată și lată în spate. Câteva clipe Borg rămase în prag uitându-se în camera întunecoasă, pe urmă făcu doi pași înainte.

Mă încordasem tot, așteptând. L-am auzit mergând spre fereastră. Următoarea mișcare trebuia să fie căutatul după ușă, iar pe urmă era doar problema cine trage mai repede. N-aveam de gând să aștept clipa aceea. Avea prea mult avantaj de partea lui.

Mi-am tras mâna din strânsoarea Lydiei, m-am strecurat pe lângă ea și am ieșit de după ușă.

Borg deschisese fereastra și se aplecase în afară, scrutând întunericul.

Cu inima cât un purice, m-am năpustit asupra lui.

Se smuci înapoi și se întoarse când am ajuns lângă el. Apucasem pistolul de țeavă și i-am trăsnet una în moalele capului. Nu-l prinsesem într-o poziție potrivită; se clătină pierzându-și echilibrul, dar reuși să aplece destul capul ca să evite șocul complet al loviturii. Patul pistolului îi scrijeli o parte din mutră, amețindu-l. Scăpă arma din mână, dar se năpusti asupra mea, apucându-mă instinctiv cu brațele-i uriașe. Parcă aș fi fost prins în strânsoarea unui urs. Am încercat să mă desprind, dar parcă aș fi încercat să dobor un munte. Era puțin mai scund decât mine și folosea acest avantaj izbindu-mă cu capul în bărbie; era ca și cum ar fi dat cu o bucată de beton.

Cu senzația că se prăvălise peste mine o stâncă, am simțit că mă lasă genunchii. Individul încercă să repete figura, dar de data asta am reușit să-mi feresc falca. Își pierdu echilibrul și ne prăbușirăm amândoi pe podea, cu o bufnitură care aproape că dărâmă căsuța.

Norocul meu a fost că am căzut peste el. Izbitura

îmi aruncă pistolul din mână, undeva în întuneric. Căzând, Borg a trebuit să-și desfacă strânsoarea. Mă târam, încercând să mă ridic în picioare, când prin aer şuieră un pumn care mi se prăbuși din întuneric pe un biceps. Lovea ca un profesionist și forța loviturii mă trimise la pământ.

Mârâind, se năpusti asupra mea. Am slobozit un picior, nimerindu-l în mijlocul pieptului cât un butoi, l-am apucat de un braț și am tras de el. Trecu peste mine ca un sac de cărbuni peste umăr și se izbi de zid.

M-am ridicat în picioare, am înșfăcat un scaun și i l-am trântit în cap în timp ce se ridica în patru labe. Se lăți iar pe podea, apoi se ridică din nou, prinzându-mă de sub genunchi înainte de a putea să-l lovesc.

Am bufnit o dată de pământ de mi s-a oprit respirația, iar când m-am dezmeticit, era deasupra mea. L-am împins mutra cu mâna, ținându-l la distanță, dar am primit o lovitură ca de măciucă la gât. L-am aruncat cât colo și, când a început să se târască spre mine, l-am lovit cu piciorul în piept.

Se răsturnă pe spate, dar era în stare să suporte o groază de lovituri. Tocmai se ridica în picioare când am apucat piciorul mesei de lângă pat. Capul individului se profila în fereastră, transformându-l într-o țintă ademenitoare. L-am lovit exact în moalele capului cu masa care se făcu țândări din cauza izbiturii.

Se întinse pe podea și acolo rămase.

M-am aplecat peste el gâfâind și l-am întors pe spate să mă conving că nu se preface. Parcă mișcăm un buldozer. M-am uitat prin cameră după Lydia, dar n-am văzut-o.

— Lydia!

Nu răspunse. Am bâjbâit până la comutator și am aprins lumina. Nu era în cameră.

În timp ce alergam pe coridor, strigând-o, am auzit sirena poliției.

III

Am smucit ușa căsuței și am alergat pe verandă. Printre copaci, am zărit lumina farurilor de la mașina care se apropia.

O flacăra galbenă țâșni dinspre pajiște, ceva îmi vâjâi pe lângă urechi și smulse așchii din ușa din față. Pocnetul armei tulbură liniștea nopții; m-am strecurat grăbit înăuntru, la adăpost. Uitasem de cel de-al doilea ucigaș și fusese cât pe ce să mă curețe. M-am năpustit pe coridor spre camera din spate, după armă.

Vederea camerei goale m-a zdruncinat rău.

Borg își revenise foarte repede. Ori se ascundea în căsuță, ori ieșise pe fereastră. Am apucat pistolul, am traversat camera în viteză și am stins lumina. Luând-o pe coridor, m-am întors prevăzător la ușa din față.

Am auzit o mașină oprindu-se cu scrâșnet de roți. Se trântiră portiere, pe urmă doi polițiști cu arma în mână se repeziră în goană pe cărarea cu zgură.

De dincolo de pajiște, în spatele unei căsuțe, răsună răpăit de gloanțe și în întuneric străfulgerară împușcături. Cei doi polițiști se împrăștiară ca niște găini speriate, ascunzându-se după copaci. Unul dintre ei trase spre căsuță. Se auzi un geam zburând țândări și o femeie începu să țipe.

Începură să se aprindă luminile pe la căsuțe, luminând și pajiștea din fața ferestrelor.

Am zărit o siluetă întunecată, bondoacă și îndesată, mișcându-se anevoie spre copaci. Era Borg. Ridicând pistolul, am tras. A pornit în fugă, dar înainte de a se pune la adăpostul copacilor, unul dintre polițiști trase și el, mai precis decât mine. Borg căzu într-un genunchi, se ridică iar cu greutate, pe urmă ieși încet în câmp deschis. Arma din mâna lui răpăi. Cei doi polițiști traseră în același timp, ochindu-l. Se clătină pe spate, scăpă pistolul și se întinse pe iarbă.

Cel de-al doilea ucigaș o zbughi spre cărarea de zgură. Unul dintre polițiști se întoarse, ridică pistolul și ochi. Ucigașul căzu, se rostogoli, încercă să se ridice în patru labe, pe urmă se lăși pe cărarea de zgură.

— I-ați împușcat pe amândoi, am strigat și am ieșit pe verandă.

Cei doi polițiști se apropiară prevăzători de mine, cu armele îndreptate în direcția mea.

— Sunt Sladen, am spus, având grijă să nu mă mișc – aveam un fel de bănuială că cei doi ar putea fi țintași de mâna întâi.

— Aruncă arma! strigă unul dintre ei.

Am pus arma pe podeaua verandei.

— În regulă. Acum legitimează-te!

I-am întins legitimația și carnetul de șofer.

— Bine, domnule Sladen, spuse polițistul. Se pare că n-am făcut nicio greșală. Sergentul Scaife mai trimite o mașină. Trebuie să sosească.

— N-ați văzut vreo fată pe-aici? am întrebat.

— N-am văzut pe nimeni în afară de ticăloșii ăia doi.

În clipa aceea am zărit-o pe Lydia ieșind din umbră. Se apropia nesigură și foarte încet către mine.

— Uite-o! am spus, și am alergat să-i ies în cale.

Înainte de a ajunge la ea, se îndoi de genunchi și

căzu pe iarbă. Cei doi polițiști veniră și ei, în timp ce mă aplecam deasupra ei. O clipă am crezut că o împușcaseră, dar n-avea nici urmă de sânge. Unul dintre polițiști îi luă pulsul.

— N-are nimic, spuse el. A leșinat.

Între timp începură să iasă oamenii din căsuțe, formând grupuri în jurul celor doi ucigași morți. Sirene care se apropiau anunțau sosirea a încă două mașini ale poliției.

— O duc la mașina mea, am spus, ridicând-o pe Lydia în brațe.

Încadrat de cei doi polițiști, am dus-o până la parcare, unde celelalte două mașini ale poliției își deșertau ocupanții.

Se apropie un sergent.

— Sladen?

— Da.

— Căpitanul dorește să te întorci la secție. Cine e fata? E rănită?

— Nu, a leșinat. (Am vârât-o pe Lydia în Lincoln.) E și ea implicată în povestea asta. Îmi dați o escortă?

— Trimit pe cineva să te conducă.

Sergentul spuse unuia dintre oameni să treacă la volan, pe urmă, strigându-și oamenii, o porni pe cărarea cu zgură.

În mai puțin de o oră eram la secție. Pe drum, Lydia își reveni din leșin. Părea destul de rău șocată, și după ce am asigurat-o că n-are de ce să se teamă, s-a liniștit și și-a lăsat capul pe umărul meu.

Scaife ne aștepta când am ajuns la secție. Mă privi buimăcit pe când o ajutam pe Lydia să coboare.

— Individul care se ascunde sub mustața asta e vechiul dumitale amic Sladen, l-am informat eu.

— Deșteaptă chestie! spuse și zâmbi. M-ai păcălit

câteva clipe. Se pare că ai avut ceva distracție... Hai acum înăuntru. Căpitanul abia a sosit – l-am scos din pat. Ai grijă cum vorbești cu el. E-n draci.

Pe când vorbea cu mine se uită curios la Lydia care, sprijinită de mine, îl privea cu ochi speriați.

— Hai înăuntru, am spus.

Am urcat scările spre biroul lui Creed.

— Cât vorbesc cu căpitanul, vrei să ai grijă de domnișoara Forrest? am spus. A suferit un șoc și are nevoie de odihnă.

— Bineînțeles, se arată dispus Scaife. Veniți cu mine, o pofti el pe Lydia. Aranjez totul.

I-am lăsat și am ciocănit la ușa căpitanului; am deschis și am intrat. Creed stătea la birou. Chipul greoi era tras și obosit. Ceasul de pe perete arăta 3,20. Și eu mă simțeam dărâmat. O clipă se uită fix la mine.

— Sladen la raport, am spus.

— Se pare că te-ai băgat într-o porcărie zdravănă, mârâi Creed.

— Cred că da, am fost eu de acord, trăgând spre mine un scaun cu piciorul. Mathis era pe urmele mele și a trebuit să-mi schimb înfățișarea ca să pot avea libertate de mișcare. Am adus un martor cu mine. Se numește Lydia Forrest. Fosta prietenă a lui Hamilton Royce. Mi-ai citit raportul?

Creed dădu din cap.

— Să te aduc la zi, am spus, așezându-mă.

I-am povestit amănunțit ce se întâmplase de când făcusem raportul și am încheiat spunând:

— Domnișoara Forrest poate dovedi că Royce și Fay se cunoșteau, iar eu pot să-l aduc pe Andrews, detectivul particular, care va dovedi că Royce a dat-o pe Fay pe mâna lui Flemming.

Creed scoase un trabuc și îi mușcă capătul înainte de a spune:

— Nu prea văd la ce ne folosește chestia asta. Cât timp Royce rămâne în Tampa City, nu ne putem atinge de el. Am verificat arma pe care ai trimis-o. A fost furată dintr-un magazin din Frisco, acum opt ani. Putea să aparțină oricui. Nu are amprente. Își aprinse trabucul, pe urmă întrebă: Care e motivul din spatele asasinării lui Hartley?

— După câte cred, motivul din spatele tuturor crimelor ăstora e panica, am spus, scuturând pachetul de țigări ca să iau una și s-o aprind. De când a dispărut Fay, au fost înfăptuite cinci crime care pot fi legate de ea. Hai să le analizăm pe rând. În primul rând – Joe Farmer, omul care a ajutat la răpirea ei. Farmer era un bețivan; genul de individ care poate vorbi când e beat. Fiind periculos, l-au îndepărtat printr-un accident de mașină. Urmează Joan Nichols. Era șantajistă, și pot să pariez că a cules niște informații la Paris și a încercat să obțină bani pe ele. Și ea a fost redusă la tăcere. Paisprezece luni mai târziu, tocmai când se liniștiseră lucrurile, Jake Hesson face o greșală: admite că o cunoaște pe Fay. A fost imediat curățat, înainte să-l pot strânge cu ușa. Hartley avea niște informații. Când l-am vizitat prima oară, n-a avut să-mi spună prea multe, dar mai târziu probabil că s-a gândit la ceva. Oricum, mi-a telefonat să-mi spună că are o teorie care ar putea să mă intereseze. Dar a fost îndepărtat înainte de a ajunge la el. Probabil că servitorul filipinez l-a văzut pe ucigaș și a fost îndepărtat și el. Toate crimele astea miros a panică. Cineva încearcă cu disperare să țină sub tăcere o crimă. Am impresia că moartea lui Van Blake, și nu a lui Fay, vrea criminalul s-o țină în

umbră. Trebuie să existe un motiv foarte solid pentru ca șase oameni să fie uciși – iar cinci milioane de dolari reprezintă un motiv serios. Atâta i-a lăsat Van Blake soției lui.

Creed își trecu mâna prin păr în timp ce se încrunta la mine:

— Crezi că Royce și doamna Van Blake sunt în spatele tuturor crimelor ăstora?

— Sunt absolut sigur.

— Dar mergi pe ghicite. Unde e legătura dintre asasinarea lui Van Blake și a lui Fay Benson?

— Dacă aș ști, cazul ar fi rezolvat. Există o legătură. Trebuie să existe. Să privim lucrurile așa: Royce și-a abandonat prietena pentru Fay – dar ținea legătura secretă. De ce secretă? Dacă domnișoara Forrest n-ar fi pus s-o urmărească pe Fay, nimeni n-ar fi știut de legătura ei cu Royce. Royce o dă pe Fay pe mâna lui Flemming. Pe urmă o duce la Welden, unde n-o cunoaște nimeni, și are grijă să nu fie văzut cu ea nici acolo. Flemming, Farmer și Hesson o răpesc, iar Flemming o omoară. A avut mare grijă să-i ascundă cadavrul. Doamna Van Blake o cunoștea. Trebuie s-o fi cunoscut. Merita s-o fi văzut cum a reacționat când i-am arătat fotografia lui Fay. Hartley a angajat-o pe Fay ca model... Cred că și-a amintit ceva despre ea, care era periculos fie pentru Royce, fie pentru doamna Van Blake. A fost împușcat înainte de a putea vorbi. Bineînțeles că există o legătură. Trebuie s-o descoperim.

— Da, spuse Creed, impresionat fără voie. Hmmm, și cum facem?

— Lipsește veriga principală, am spus, ridicându-mă în picioare. Poate descoperă ceva Low la Paris. L-am trimis acolo să afle ce a făcut doamna Van Blake.

Sper să afle ce-a aflat și Joan Nichols. Acum mă întorc în Tampa City. Royce era foarte nerăbdător s-o amuțească pe domnișoara Forrest și n-a reușit. S-ar putea ca, împreună cu doamna Van Blake, să intre în panică și, dacă-i așa, vreau să fiu și eu de față.

— Îți vâri singur capul în ștreang, Sladen, spuse Creed serios. Dacă Mathis te arestează pentru crimă, nu pot să fac nimic.

— Am să risc. Soluția cazului ăstuia se află în Tampa City. Până nu rezolvăm cazul, să n-o lași pe domnișoara Forrest să plece de-aici. O să fie un martor important și nu ne putem permite s-o pierdem.

— Îți spun încă o dată, spuse Creed nervos, că n-avem nicio putere în Tampa City. Royce și doamna Van Blake pot să scape basma curată, chiar dacă avem dovezi. Nu-l văd eu pe Doonan dând pe mâna tribunalului o milionară.

— O s-o dea dacă pot dovedi că și-a ucis soțul, am spus. Voi s-ar putea să nu fiți în stare să faceți ceva, dar eu pot. O să publicăm toată povestea, cu declarații și fotografii cu tot, în *Cronica crimelor*. Asta o să-l înghesuie pe Doonan la colț și va trebui s-o dea pe mâna tribunalului.

Fața lui Creed se lumineă.

— Nu-i rea ideea, dar va trebui să ai dovezi care să stea în picioare.

— Când o să le capăt, nu numai că vor sta în picioare, dar vor sări la el și-l vor mușca, am spus, îndreptându-mă spre ușă.

CAPITOLUL XIV

I

O tânără într-o bluză albă murdară mă privi din spatele unei mașini de scris portabile, ridicând din sprâncenele trase cu creionul.

— Dacă doriți să vorbiți cu domnul Andrews, spuse ea rece, să știți că nu este aici.

Biroul era mare cât un coteț. În spatele măsuței unde stătea fata se afla o ușă cu o tăbliță: *Intrarea persoanelor străine interzisă*. Un seif pentru dosare era așezat lângă fereastră. În fața mea era un fotoliu pentru clienți, cu spătarul unsuros de atâtea capete care se sprijiniseră pe el ani de-a rândul.

— Vreau neapărat să-l văd, am spus, închizând ușa. Întârzie mult?

Fata privi spre ceasul murdărit de muște de pe perete. Arăta 10 și 20.

— De obicei vine pe la ora asta.

— Atunci am să aștept.

M-am așezat pe brațul fotoliului, care scârțâi amenințător sub greutatea mea, și mi-am aprins o țigară. Fata mă privi îndoielnic, conchise că nu prezentam interes și-și îndreptă atenția asupra mașinii de scris. Timpul se scurgea, punctat de țcănitul mașinii de scris. Picoteam.

Mă întorsesem în Tampa City pe la 5,30 azi dimineață și mă dusesem în ascunzătoare. Am dormit

până la 9,30, am băut o ceașcă de cafea și am stat puțin de vorbă cu Benn, pe urmă am luat mașina și am venit pe Murrow Street, unde îmi spusese Benn că are Andrews biroul.

După ce aveam să-l văd pe Andrews, intenționez să vorbesc cu Irene Jarrard, prietena lui Fay, și dacă reușeam să capăt noi informații de la ea, să încerc s-o conving să treacă pe la Creed. Pe urmă mă gândeam că o vizită la Vincent Latimer, fostul secretar al lui Van Blake, ar putea duce la un rezultat, în ciuda avertismentului căpitanului Bradley că Latimer nu era vorbăreț.

Ceasul de pe perete arăta 10,45 când ușa de afară se deschise și un bărbat uscățiv, într-un costum gri deschis, foarte mototolit și pătat, intră grăbit.

Mă privi atent și ochii mici și apropiați căpătară o expresie neliniștită. Pe urmă zâmbi încurajator, arătându-și dantura falsă. Arăta exact ce era: un individ care-și petrecuse jumătate din viață strecurându-se pe coridoarele hotelurilor, trăgând cu urechea pe la uși și stând în ploaie și-n frig cu răbdare și stoicism.

— Doriți să vorbiți cu mine? Întrebă el; pe urmă se uită la fată și apoi din nou la mine.

— Domnul Andrews?

— Eu sunt. Pofțiți înăuntru.

Picioarele lungi și subțiri înaintară spre ușa cu tăblița care interzicea intrarea persoanelor străine. Omul scoase o cheie, descuie ușa, se întoarse și spuse fetei:

— După ce pleacă domnul, domnișoară Fairely, te rog să-mi aduci corespondența.

Fata îl privi buimăcită.

— Dar nu aveți, spuse ea.

Andrews se strădui să nu arate cât de mult ar fi dorit s-o plesnească și-mi făcu semn să poftesc în birou.

Am intrat într-o cameră de mărimea unui dulap și m-am lipit de perete ca să-l las să treacă în spatele unui birou ponosit.

— Nu v-am reținut numele, spuse el, arătându-mi un scaun cu spetează.

M-am așezat. Atingeam biroul cu genunchii.

— Fac parte din conducerea revistei *Cronica crimelor* și în clipa de față ajut poliția din Welden.

Zâmbetul fix pieri ca un șobolan într-o gaură în zid și ochii mici, verzi părură dintr-o dată de piatră.

— Ce legătură au astea cu mine? întrebă el, așezându-și coatele pe birou și sprijinindu-și bărbia osoasă în mâinile nu prea curate.

— Acum câțva timp ai fost angajat să urmărești o dansatoare care lucra la clubul Mărul de Aur. Frances Bennett. Am scos fotografia lui Fay și am pus-o pe birou în fața lui. Asta e fata.

Andrews se uită la fotografie, apoi la mine și buzele i se lăsară în jos la colțuri.

— Ascultă, amice, spuse el dur dintr-o dată, îți pierzi timpul de pomană. Eu nu pălăvrălesc despre clienții mei. Dacă atât ai să-mi spui, ridică ancora și p-aci ți-e drumul!

— Clienta dumitale, domnișoara Forrest, se află la poliția din Welden în clipa de față, dând o declarație. Vreau să-i sprijini declarația. Aș putea să-ți ofer mulți bani și publicitate dacă te duci la Welden să stai de vorbă cu căpitanul de poliție Creed. Vei fi primul detectiv particular care va avea fotografia publicată în *Cronica crimelor*.

Își dădu pălăria pe ceafă, fără să-și dezlipească

privirea de la mine.

— Despre ce-i vorba?

— Frances Bennett a fost ucisă în Welden. Dumneata susții că a fost omorâtă de Flemming, un ucigaș din Frisco, din ordinul lui Royce. E adevărat, nu?

— Nu cunosc niciun Flemming.

— Dar l-ai văzut pe Royce arătând-o cu degetul unui tip dintr-o mașină, nu-i așa?

— Să zicem.

— Vreau să semnezi o declarație în sensul acesta.

Andrews lăsă să-i clănțâne dantura falsă în timp ce-și făcea socotelile.

— Cât îmi iese? Întrebă în cele din urmă.

— Publicitate și 30 de dolari pe zi pentru cheltuieli.

Se mai gândi puțin, pe urmă scutură din cap.

— Trebuie să trăiesc aici, amice. Umbli după Royce, nu-i așa? Nu te îmbăta cu apă rece. N-o să pui mâna pe el – e prea isteț. Cât crezi că aș rezista dacă ar descoperi că am dat o declarație despre el la poliția din Welden? 10 minute, poate 15, nu mai mult. Individul e periculos. Polițiștii din oraș îl îndrăgesc. Nu – de la mine nu capeți nicio declarație.

— Am impresia că nu pricepi, am spus răbdător. Fata a fost ucisă. Dacă refuzi să dai informații poliției, devii complice.

Se încruntă cu ochii pe birou.

— Nu știu că a fost ucisă. Nu știu nimic.

Începuse să mă scârbească – și el, și biroul lui murdar și pârlit. I-am trântit-o de la obraz.

— Ori mergi imediat la Welden să-i dai lui Creed o declarație, ori am să public refuzul dumitale de a coopera, în *Cronica crimelor*. Și dacă fac lucrul ăsta, îți pierzi autorizația.

Asta păru să-l lovească unde-l dureau mai rău.

— Ei, stai puțin, spuse grăbit. Dacă faci lucrul ăsta, te dau în judecată cu revistă cu tot.

Am izbucnit în râs.

— Hai, ce mai aștepți? Dă-ne în judecată! Tare ne-ar mai plăcea!

Rămase câteva clipe cu ochii la mine, pe urmă ridică din umeri.

— Da, poate ai dreptate. Ei bine, recunosc când sunt înfrânt. Așa-mi trebuie. N-ar fi trebuit să accept niciodată cazul ăsta. Urmărirea lui Royce nu putea să se termine fără balamuc. Am să trec pe la Creed.

Am scos portofelul și am pus douăsprezece bancnote de câte 5 dolari pe birou.

— Pentru două zile. Am să-i telefonez lui Creed să-i spun că ai plecat spre el.

Înșfăcă banii și îi făcu să dispară, de parcă ar fi fost speriat că aş putea să mă răzgândesc.

— Cât timp ai urmărit-o pe domnișoara Bennett? am întrebat.

— Trei zile și două nopți.

— În timpul ăsta ea a fost mai tot timpul cu Royce?

— În prima zi nu. Dimineața s-a dus la locuința familiei Van Blake.

Am încremenit cu urechile ciulite.

— Când s-a întâmplat asta?

Se gândi o clipă, apoi, deschizând un sertar de la birou, scoase un bloc-notes gros, îl frunzări, examină o pagină și puse totul la loc.

— În dimineața zilei de 27 iulie.

— S-a dus cu un taxi?

— Nu. A trecut Lennox Hartley s-o ia. S-au dus împreună, cu mașina lui.

— Cât timp a stat?

— Nu știu. Era un paznic la poartă și n-am putut să rămân prea mult. I-am luat din nou urma în apartamentul ei, seara târziu.

— Ești sigur că Hartley era cu ea?

— Da, îl cunosc bine din vedere.

I-am mai pus niște întrebări, dar nu mai avea alte informații, în afară de cele pe care le auzisem de la Lydia Forrest.

— Bine, am spus, ridicându-mă în picioare. Du-te chiar acum la Creed. Te așteaptă.

De la biroul lui Andrews, am plecat cu mașina până la un *drug store* și i-am telefonat lui Creed. L-am anunțat că Andrews pornise spre el.

— Am ceva pentru dumneata, spuse Creed după ce i-am povestit că Fay fusese împreună cu Hartley la casa lui Van Blake. Acum doi ani, doamna Van Blake a cumpărat un Cadillac decapotabil verde cu crem de la Manning și Howland, negustori din San Francisco. Anul trecut, pe 20 august, la trei zile după dispariția lui Fay, l-a schimbat pe un Bentley. Se pare că îi împrumutase lui Royce Cadillacul, nu? Nici o altă mașină de tipul ăla n-a fost vândută la Tampa City. Trebuie să fie cea pe care Royce a folosit-o în Welden.

— Da, am spus. Ei, am impresia că progresăm. Mă duc acum după alte dovezi. Te țin la curent, am spus și am închis.

Am găsit numărul de telefon al Irenei Jarrard și am sunat-o, dar n-am primit niciun răspuns. Nu m-a mirat. La ora aceea a dimineții, trebuia să fie la lucru.

Am căutat numărul de la uzinele de utilaj Hammerville și am sunat cerându-l pe Vincent Latimer. Cu puțină strădanie, am convins-o pe secretara lui să mă lase să vorbesc cu Latimer. Când i-am spus că am niște afaceri urgente și personale de

discutat cu el, mi-a răspuns că îmi poate acorda zece minute, dacă vin peste o jumătate de oră.

La 11,33 am fost poftit în biroul său de o brunetă drăguță cu privire rece, care m-a anunțat cu o voce melodioasă: „A sosit domnul Sladen, domnule Latimer”, de parcă el nu putea să mă vadă, și a ieșit, închizând ușa ca și când ar fi fost făcută din glazură.

Vincent Latimer era un bărbat voinic, plin de importanță și suficiență, al cărui chip stacojiu și privire dură și rece îl plasau în vârful cadrelor de conducere, chiar și fără ajutorul biroului masiv și al numeroaselor telefoane.

Îmi făcu semn să stau pe scaun, în timp ce executa numărul standard de a termina citirea unui document, pe urmă scoțându-și ochelarii cu ramă masivă de baga mă privi și spuse lătrat:

— Ce doriți?

— Ajutorul dumneavoastră, domnule Latimer, am spus. Lucrez cu poliția din Welden. E posibil să aveți informații care ar putea ajuta la elucidarea unei crime înfăptuite cu paisprezece luni în urmă.

Asta îl scoase din poza obișnuită. O clipă căscă gura; apoi o închise repede și mă privi.

— Ce informații aș putea să am? Întrebă el. Cine a fost omorât?

— O fată pe nume Frances Bennett. Poate ați auzit de ea.

Am văzut după expresia feței că numele îi spunea ceva.

— Frances Bennett? Nu cumva e vorba de fata care poza pentru portretul doamnei Van Blake?

Era rândul meu să mă holbez.

— Uitați-vă, asta-i fata, am spus, întinzându-i fotografia lui Fay.

Latimer examinează fotografia, pe urmă dădu din cap. Părea puțin cam zdruncinat.

— Ea e. Spuneți că a fost ucisă?

— Da. I-am găsit cadavrul săptămâna trecută, într-un butoi cu ciment, într-un lac din Welden. Era moartă de paisprezece luni.

Se strâmbă.

— Îmi pare rău, dar nu văd ce legătură are povestea asta cu mine.

— Ați spus adineauri că domnișoara Bennett poza pentru portretul doamnei Van Blake. Porterul îl picta Lennox Hartley?

— Da, dar asta n-are nicio legătură cu crima.

— Orice pot să aflu despre fată e important. De ce poza pentru portret?

— Doamna Van Blake era mereu ocupată. Întâmplător, fata asta avea exact aceeași siluetă ca doamna Van Blake. După ce domnul Hartley a terminat capul doamnei Van Blake, fata a pozat pentru rest.

De emoție, inima începu să-mi bată mai repede.

— Atunci, domnișoara Bennett semăna cu doamna Van Blake?

— Bineînțeles. Semăna izbitor. Nu la trăsături, dar la corp și la felul cum se mișca. De fapt, am văzut-o stând pe balcon în rochia doamnei Van Blake în timp ce o picta Hartley, și am confundat-o cu doamna Van Blake. Doar când am ajuns aproape mi-am dat seama că nu era ea.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și m-am uitat fix la el. În fine, dădusem peste veriga care lipsea.

II

Bâzâitul discret al unuia dintre telefoane îmi dădu răgazul să mă liniștesc. Latimer localizează telefonul, strigă în receptor că nu voia să fie deranjat și puse receptorul jos cu un zgomot amenințător.

— De câte ori a pozat domnișoara Bennett pentru portret? am întrebat.

I se păru o întrebare ne semnificativă, pentru că se încruntă nerăbdător, ridică manșeta și-și privi ceasul cu curea de aur.

— Cred că de trei-patru ori. Nu poate să fi fost mai mult. Mai doriți să știți și altceva?

Știam acum că eram pe punctul de a rezolva cazul și n-aveam de gând să mă las dat afară. Am jucat o carte care speram să-i stârnească interesul.

— Ar mai fi o întrebare, am spus. Cine credeți că l-a ucis pe domnul Van Blake?

Latimer înțepeni, chipul gras i se înnegri și se aplecă peste birou, fixându-mă.

— Ce vreți să spuneți, cu asta? De ce vă interesează moartea domnului Van Blake?

— Știți că după părerea căpitanului Bradley, doamna Van Blake e răspunzătoare de moartea soțului ei?

— Căpitanul Bradley nu are dreptul să spună asemenea lucruri! Nu are nicio dovadă și și-a pierdut slujba pentru că a fost atât de prost încât s-o bănuiască.

— Credeți că Dillon l-a ucis pe Van Blake?

Ezită o clipă, apoi spuse tăios:

— De unde să știu? Eu nu sunt polițist. Poliția a ajuns la concluzia asta - ce vreți mai mult?

— S-a afirmat că domnul Van Blake l-a biciuit pe Dillon. Căpitanul Bradley susține că e puțin probabil.

— Bineînțeles; e absurd. Domnul Van Blake era întotdeauna extrem de îngăduitor cu braconierii. L-a prins pe Dillon de câteva ori pe proprietate, dar n-a vrut să-l dea în judecată. Bineînțeles că a fost o tâmpenie absolută.

— Și totuși, doamna Van Blake a spus că l-a biciuit pe Dillon, și că ăsta a fost motivul crimei.

Latimer se foi stingherit.

— Știu. I-am spus comisarului Doonan că domnul Van Blake n-ar fi făcut niciodată asta, dar în balanță atârna cuvântul meu față de al ei, și Doonan a preferat s-o creadă pe ea. Se încruntă cu privirea în jos spre sugativa albă ca zăpada, apoi continuă: Un alt motiv pentru care nu am crezut că Dillon e ucigașul a fost că nu întrebuița arme la braconaj. Lucra noaptea cu lanternă și praștie, orbea fazanii cu lumina și-i doboră cu praștia. Ăn felul ăsta putea să acționeze nestingherit în apropiere de casă. Domnul Van Blake a fost ucis în luminișul de dincolo de pădure, unde nu sunt fazani. Dillon făcea întotdeauna braconaj lângă pavilionul de vară, în partea de vest a proprietății. Și asta e departe de locul unde a fost ucis domnul Van Blake.

Latimer se sculă și se duse spre un dulap, de unde luă o hartă împăturită.

— Asta e o hartă a proprietății, spuse el, desfășurând-o pe birou. Aici a fost împușcat domnul Van Blake. Aici e pavilionul de vară. E aproape un kilometru între cele două locuri, după cum vedeți singur.

Am cercetat harta.

— Dar cum reușea Dillon să intre pe proprietatea Van Blake? Nu erau paznici care patrulau?

— Aveam un paznic la poartă, și altul care patrula

pe lângă grădina din jurul casei. Dillon intra pe poarta asta spre șosea, apoi o lua prin luminiș, în pădure și spre pavilionul de vară, spuse Latimer, urmărind ruta cu degetul pe hartă.

— Atunci, înseamnă că a trecut și prin locul unde a fost împușcat domnul Van Blake?

— Da, dar nu venea decât noaptea. Nu putea să fie acolo la 7 dimineața, când a fost împușcat domnul Van Blake.

— N-ați vrea să-mi împrumutați harta asta pentru câteva zile?

— Ba da, puteți s-o luați, dar să mi-o aduceți înapoi.

— Am s-o aduc. Cred că avea dreptate căpitanul Bradley. Sunt convins că doamna Van Blake e răspunzătoare de moartea soțului ei.

Se așază, își privi câteva clipe mâinile, apoi spuse:

— Nu putea s-o facă ea. Era la Paris în vremea aceea. Recunosc că avea motive. Nu se înțelegea cu Van Blake. Deși el ținea la ea foarte mult, nu era de acord cu extravaganțele ei și se certau. Se zvonise că trăia cu Royce. A încercat să-l convingă pe soțul ei să-i vândă lui Royce clubul Mărul de Aur, dar Van Blake n-a vrut. Știu că înainte de a muri avea intenția să scape de Royce. Bătu darabana pe birou cu degetele-i bine îngrijite și continuă: Eram într-o poziție dificilă pe vremea aceea. Van Blake mă lăsase executor testamentar. Era greu să contrazici afirmațiile doamnei Van Blake făcute presei. Oricum, n-am vrut să fiu amestecat în cazul ăsta. Am fost bucuros să pot pleca.

În timp ce strângeam harta, am întrebat:

— Doamna Van Blake mi-a spus că a stat la hotelul George V la Paris. Presupun că se ducea des cu soțul

ei la Paris?

— Cel puțin de două ori pe an.

— Și stăteau întotdeauna la George V?

— A, nu! Stăteau întotdeauna la Ritz. M-a mirat că doamna Van Blake m-a rugat să închiriez un apartament la George V. Spunea că simte nevoia de o schimbare.

— Înțeleg, am spus. Încă o întrebare, domnule Latimer. În timp ce era la Paris, doamna Van Blake a cunoscut o fată pe nume Joan Nichols. Vă spune ceva numele ăsta?

Se gândi o clipă.

— O fată cu numele ăsta a venit la doamna Van Blake acasă, la două zile după întoarcerea de la Paris, spuse el. Paznicul de la poartă m-a sunat să mă întrebe dacă doamna Van Blake voia s-o primească.

— Și a primit-o?

— A, da. Eu, personal, n-am văzut-o. Eram ocupat cu treburile domnului Van Blake, dar mi-a spus să anunț paznicul să trimită fata la ea.

— Probabil că nu vă amintiți dacă fata și-a lăsat adresa sau numele când a venit?

— Era trecut în registrul pentru vizitatori. Cred că orașul, nu toată adresa.

— Nu cumva era Welden?

— Ba da.

— Domnul Van Blake a fost omorât pe data de 6 august, iar domnișoara Nichols a venit pe 8 august. Așa este?

— Da.

— Domnișoara Bennett, folosind numele de Fay Benson, a apărut în Welden pe 9 august și în aceeași seară Royce, cu numele de Henry Rutland, a apărut și el. Pe 17 august, domnișoara Bennett a fost ucisă. În

aceeași seară Royce pleacă din Welden. Pe 20 august, domnișoara Nichols, îmbrâncită probabil, cade pe scări și-și rupe gâtul, iar paznicul de la ieșirea actorilor, la clubul unde lucra domnișoara Bennett, care dăduse o mână de ajutor la răpirea ei, este și el omorât într-un accident de mașină în aceeași seară. Interesantă succesiune de fapte, nu credeți?

Latimer se holba la mine, buimac.

— Nu înțeleg. Unde vreți să ajungeți?

— Dacă am puțin noroc, am spus, ridicându-mă în picioare și vârând harta proprietății Van Blake în buzunar, am să vă spun peste câteva zile, dar întâi trebuie să am puțin noroc.

— Dar...

— Peste câteva zile.

L-am lăsat holbându-se după mine. Semăna puțin cu un pește prins în cange.

III

Pe drumul de întoarcere spre Tampa City, m-am gândit mult. În sfârșit, găsisem amănuntul senzațional. Vizita la Latimer dăduse roade neașteptate. Simțeam acum că eram în măsură să aflu ce se ascunde în spatele tuturor acestor crime.

Când am ajuns pe strada principală din Tampa City, am parcat Lincolnul în fața unui mic restaurant, am cumpărat un ziar și am intrat în bar. Am comandat un sandwich cu pui și o cafea și, în timp ce așteptam, mi-am aruncat ochii pe prima pagină a ziarului.

Împușcăturile de la Glyne Bay stârniseră mai puțină vâlvă decât mă așteptam. Relatarea arăta că doi ucigași, presupuși a fi venit din Tampa City,

fuseseră încolțiți azi noapte într-un motel de la Glyne Beach și împușcați. Căpitanul de poliție Creed declara că poliția din Tampa City e invitată să colaboreze la identificarea ucigașilor.

Citeam ziarul și îmi mâncam sandvișul. Mă întrebam cum primise Royce vestea. Probabil că își dăduse seama că Lydia îi scăpase printre degete, dar n-avea de unde să știe că era în mâna poliției. După ce m-am gândit, am ajuns la concluzia că n-ar fi rău să-i spun.

— Mai dă-mi un sandviș, cât vorbesc la telefon, am cerut barmanului, în timp ce mă dădeam jos de pe scaun.

M-am închis în cabină, am găsit numărul de telefon al Mărului de Aur și l-am format. Vocea fetei care-mi răspunse suna ca mierea groasă unsă pe firul telefonului.

— La telefon clubul Mărul de Aur – bună dimineața. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dă-mi-l pe Royce și lasă pliscul, păpușico, i-am spus, făcându-mi vocea să sune dur.

Mierea se congelă imediat:

— Cine întreabă?

— Spune-i că e un vechi amic de la Sing Sing!

Urmă o pauză, după care lătră o voce de bărbat:

— Cine-i acolo?

— Royce?

— Da, ce este?

— Amice, o informație – pe gratis – curcanii din Welden au pus laba pe Lydia și tipa ciripește. Zice că ești amestecat în asasinarea lui Van Blake, așa că ai grijă și cască ochii.

Mârâitul speriat care se auzi pe fir îmi desfătă auzul, dar n-am mai zăbovit. Am închis încet. Asta

avea să-l zgâlțâie puțin.

M-am întors la bar, unde mă aștepta sandvișul. Localul începea să se umple și un bărbat solid, cu umeri care ar fi putut să stârnească invidia unui campion de lupte greco-romane, mă înghesui în timp ce mușcam din sandviș. M-am așezat pe scaun pregătit să-l înghesui și eu, trăgând cu ochiul la mutra individului. Inima a încetat să-mi bată și era cât pe ce să scap sandvișul când am văzut că era sergentul Carl Lassiter. Se apleca peste tejghea, uitându-se spre barman și bătând darabana cu degetele ca să-i atragă atenția.

Primul impuls a fost s-o șterg binișor spre ușă și să sar în mașină, dar nu plătisem și încă mai aveam sandvișul în mână. Înghesuiala de la bar mă împingea în Lassiter, care reușise până la urmă să se facă văzut de barman.

— Dă-mi un sandviș cu friptură și o cafea, mârâi el.
Barmanul păru să-l recunoască.

— Da, domnule, spuse el și-i puse comanda în față cât ai clipi din ochi.

Am scos niște bani din buzunar, m-am strecurat până la bar având grijă să nu-l ating pe Lassiter și am pus banii pe tejghea. Barmanul îi mătură, îi aruncă într-un sertar deschis și-mi trânti înapoi restul. În timp ce adunam mărunțișul, Lassiter, plescăind cu gura-î uriașă plină de carne, întoarse capul și privi direct spre mine.

I-am întâlnit privirea o secundă, pe urmă am luat restul și am început să mă îndepărtez de bar. Cămașa mi se lipise de spate și-mi simțeam gura uscată. Mă așteptam să sară și să mă înșface, dar, după ce se încruntă la mine, întoarse spatele și continuă să mestece. Ținând încă sandvișul în mână, am ieșit din

bar și m-am îndreptat spre Lincolnul meu.

O mașină a poliției era parcată chiar în spatele Lincolnului și un polițist cu figura plictisită la volan mă privi fără interes. M-am așezat la volan, am pus sandvișul lângă mine, am pornit motorul și am plecat. Conduceam și priveam în oglinda retrovizoare. Polițistul de la volanul mașinii poliției își înăbușea un căscat până la urechi. Mă îndoiam că mă și observase.

Abia după ce am ajuns la barul lui Benn, după ce am băgat mașina în garaj și am coborât în ascunzătoare, inima a început să-mi bată normal. L-am telefonat lui Benn:

— Ai o clipă liberă?

— Acum nu. E bine peste vreo oră? Sunt foarte ocupat pentru moment.

L-am spus că e în regulă, am închis și mi-am turnat o bere. Mi-am terminat sandvișul, m-am gândit puțin și mi-am amintit că Irene Jarrard îmi spusese că lucrează pentru Ryman Thomas, agentul de publicitate. L-am căutat în cartea de telefon și am sunat. La telefon răspunse chiar Irene.

— Aici Sladen. Mai mă ții minte?

— Bineînțeles. (Părea mulțumită că am sunat-o.) Ai vești de la Frankie, domnule Sladen?

— Încă nu, dar încerc în continuare. Am uitat să te întreb ceva: Frankie ți-a vorbit vreodată de doamna Cornelia Van Blake?

— Sigur că da. Doamna Van Blake își făcea portretul și Frankie a pozat pentru el.

— Nu mai ții minte dacă Hartley a pictat la locuința familiei Van Blake?

— A, vasăzică știi.

— Din auzite.

— N-a terminat tabloul acolo. I-a făcut multe schițe lui Fay stând în balcon și a terminat portretul în atelierul lui.

Tare bine ar fi fost s-o fi întrebat asta prima oară când ne-am întâlnit, dar nu i-am spus ce gândeam.

— Ți-a spus Frankie vreodată în ce relații era cu doamna Van Blake?

— Da, sigur. O plăcea foarte mult. Doamna Van Blake era foarte drăguță cu Frankie. Părea să se intereseze mult de ea.

— Cum adică?

— Păi, voia să știe totul despre ea - cine-i sunt părinții, dacă avea de gând să se mărite... lucruri de genul ăsta.

— Ei, îți mulțumesc, domnișoară Jarrard. Voiam doar să verific. Când o să mai am puțin timp liber, poate mai mergem să luăm o masă cu specialități de pescărie.

Îmi răspunse că i-ar face multă plăcere, după care, fără prea multe cuvinte, am terminat discuția.

Mi-am aprins o țigară, m-am așezat pe un scaun și am început să chibzuiesc. Așa m-a găsit Benn.

— Hai să discutăm puțin despre prietenul dumitale Dillon, am spus.

— Ce-i cu el? Întrebă Benn, întinzându-se după o cutie cu bere și desfăcându-i capacul cu dinții.

— Am auzit că se ducea să prindă fazanii lui Van Blake.

Benn zâmbi.

— Cred că da. Lui Van Blake puțin îi păsa. Avea atâtea fazani, că nu mai știa ce să facă cu ei.

— Van Blake a fost împușcat pe 6 august. Unde era Dillon în dimineața aceea?

Benn clătină din cap.

— Nu știu. Cu o zi înainte îmi spusese că pleacă să facă braconaj...

— Asta înseamnă în noaptea dinainte de a fi împușcat Van Blake?

— Da. M-a întrebat dacă vreau să-mi aducă niște fazani. Uneori cumpăram de la el. Mi-a spus că vine după 11, dar n-a mai apărut. M-am gândit că n-o fi avut noroc la vânătoare.

— Vreau să clarific ceva, i-am spus. Ultima oară când l-ai văzut a fost atunci când ți-a promis o pereche de fazani, nu?

— Exact.

— N-ar fi avut niciun motiv să fie pe proprietatea lui Van Blake la șapte dimineața?

— Bineînțeles că nu. Ted vâna cu lanterna și praștia. Nu lucra decât pe întuneric. Nici n-avea pușcă.

— Se ducea cu motocicletă pe proprietatea Van Blake?

— Da. Intra pe poarta dinspre șoseaua Frisco - Tampa City, își lăsa motocicletă în tufiș chiar la poartă, pe urmă o lua pe jos spre deal în sus, până la locul unde erau fazanii.

— Avea cască și ochelari, nu-i așa? Altceva ce mai purta?

— De obicei o jachetă de piele și pantaloni de catifea reiată. Da' la ce-ți trebuie toate astea?

— Cred că a fost ucis pe proprietate.

Benn scutură din cap.

— Nu se poate. A fost văzut în dimineața crimei pe șosea, în jurul orei 8, venind dinspre proprietatea Van Blake. Cred că a fost ucis pe undeva lângă port, unde s-a găsit și motocicletă.

— O cască și ochelari sunt suficiente pentru o

deghizare reușită. Să presupunem că n-a fost Dillon cel văzut, ci ucigașul care a vrut să distragă atenția.

— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate.

— Dillon era înalt?

— Nu, cam ca mine: mărunțel, dar totuși solid și puternic.

În clipa aceea sună telefonul. Am ridicat receptorul.

— New York-ul vrea să vorbească cu dumneavoastră, spuse operatoarea. Vreți să așteptați o clipă?

Se auziră niște păcănituri pe fir, pe urmă o fată spuse:

— Domnul Sladen? Domnul Fayette vrea să vorbească cu dumnealui.

— La telefon, am spus. Dă-mi-l.

Vocea lui Fayette se auzi în receptor.

— Tocmai am primit o cablogramă de la Low, spuse el. M-am gândit că poate vrei să afli imediat ce spune. Am să ți-o citesc.

— Ascult!

— Uite ce scrie. „Femeia care a stat la George V pe 3 august anul trecut și care-și spunea Cornelia Van Blake, identificată categoric, repet categoric, de martori serioși din hotel ca fiind Fay Benson. Mă întorc imediat cu depoziții, Low”. Fayette se opri apoi întrebă: Îți folosește la ceva?

— Mai întreb? Era ultima verigă care lipsea. Măine am cazul în buzunar. Pe curând, am spus și am închis.

CAPITOLUL XV

I

La zece și jumătate, cu o lună înnorată care arunca o lumină slabă peste oraș, Benn și cu mine ne grăbeam cu mașina de-a lungul șoselei Tampa City - San Francisco. Ne-au trebuit cam zece minute ca să ajungem la poarta proprietății Van Blake, pe care Dillon o folosisese la ultima sa expediție de braconaj. Benn opri mașina lângă poartă. Capătul aprins al țigării îi lumină chipul când se întoarse spre mine.

— Scap de rabla asta și vin și eu.

— Nu, i-am spus. Mă duc singur. Nu te amesteca, Sam. S-ar putea să am nevoie de dumneata ca martor, mai târziu.

— Și dacă dai de bucluc?

— O să am grijă să nu dau. (Am coborât din mașină.) Nu-ți face probleme, mă descurc eu.

Mă privi cu îndoială.

— Bine, dacă așa zici tu. Ești sigur?

— Da. Găsesc eu cum să mă-ntorc. Dacă n-apar până-n zori, anunță-l pe Creed. Dar să nu care cumva să te bagi în bucluc. Știi acum toată povestea, și unul din noi trebuie să clarifice lucrurile.

Benn ridică din umeri.

— Dumneata ești șeful. Ei, dacă n-ai nevoie de mine, atunci o iau din loc. Ambală motorul și spuse: Pe curând și mult noroc!

L-am urmărit cum se îndepărta, am sărit peste poartă, am mers pe cărarea care ducea pe o pantă ușoară spre pădure, lângă locul unde Van Blake își găsisese tragicul sfârșit.

Când am ajuns în vârful dealului, în mijlocul luminișului, m-am oprit. Cu paisprezece luni în urmă, Van Blake venise călare până aici să-și inspecteze proprietatea. Un ucigaș îl așteptase cu pușca în mână. Câteva secunde mai târziu, Van Blake zăcea la pământ, iar calul se îndrepta spre casă să dea alarma.

De unde stăteam, puteam să văd panglica albă a șoselei și luminile mașinilor din depărtare ce se îndreptau spre Tampa City. Pe deal era liniște și pace, iar în jur domnea o atmosferă stranie care mă făcea să mă simt înconjurat de fantome.

Am început să cobor dealul pe cărarea ce ducea prin pădure. Luna, alunecând în spatele unor nori destrămați, dădea suficientă lumină ca să nu mă rătăcesc. După ce-am mers o bucată de vreme, am văzut în față luminile întinsei reședințe Van Blake, umplând toată valea. Tot la lumina lunii am putut să deslușesc pajiștile tunse scurt și straturile dese de flori din jurul casei.

Mergeam și mă întrebam dacă Cornelia era acasă și, dacă era, ce făcea. Mă întrebam și dacă Royce luase legătura cu ea și o avertizase că fusese anunțat de ciripitul Lydiei.

Am încetinit când am văzut că în față cărarea se pierdea într-un luminiș. Ascuns după un arbust, am scos harta pe care o aveam de la Latimer și, folosindu-mi lanterna de buzunar, am verificat unde mă scotea cărarea. La capătul ei trebuia s-o iau la dreapta, să străbat luminișul, să înconjur casa și să

mai merg cam 100 de metri până la pavilionul de vară. Făzănăria era la vreo 50 de metri mai departe.

Mi-am pus harta înapoi în buzunar și am plecat mai departe, așa cum probabil mersese Ted Dillon în noaptea în care fusese ucis. Fără să ies din umbră, am străbătut luminișul, am trecut cam la 40 de metri de clădirea masivă și întunecată a casei, ale cărei ferestre revărsau fâșii de lumină, și am continuat să merg până am ajuns în altă pădure; pe urmă m-am oprit și am cercetat încă o dată harta.

Undeva, la dreapta, trebuia să fie pavilionul de vară. Cărarea ducea în pădurea întunecoasă și tăcută. Am mers înainte și, abia când am început să mă lovesc de copaci, am hotărât că ar fi poate bine să folosesc lanterna.

Acoperind lumina cu căușul palmei, am început să merg mai repede. Un cârâit brusc mă făcu să îngheț, și uitându-mă în sus, am întrezărit în lumina slabă rânduri peste rânduri de fazani stând în frunzișul copacilor și uitându-se la mine.

La vederea tuturor acestor păsări, strânse unele în altele și privindu-mă cu ochii lor mici rubinii, mă trecură florii. Am grăbit pasul și, peste vreo 20 de metri, am ieșit într-un luminiș. Chiar în mijlocul lui se înălța pavilionul de vară.

Era o căsuță din pin noduros, înconjurată de o verandă; ferestrele întunecate, ca niște ochi fără vedere, reflectau lumina lunii. Am străbătut luminișul și am urcat treptele care duceau la verandă. Ușa era încuiată și n-a cedat nici când am împins. Am hotărât să intru pe fereastră.

Am pornit fără zgomot spre spatele căsuței. Am găsit două ferestre mici și una cu canaturi. Examinând mai atent, am descoperit că una dintre

ferestrele mici nu avea zăvor și, cu ajutorul briceagului, am ridicat-o pe jumătate. Înainte de a sări înăuntru, m-am oprit să ascult.

Noaptea era plină de sunete ușoare, stranii. Auzeam vântul prin copaci, trosnetul crăcilor sub greutatea fazanilor, fâlfâitul brusc al unor aripi, fâșâitul unei frunze de pereții pavilionului – sunete care ar fi putut să acopere apropierea vreunui paznic.

Simțindu-mă înconjurat de năluci, am împins în sus fereastra, am băgat un picior în întuneric și am pășit pe covorul gros din cameră. Mascând lumina lanternei, am început să controlez camera în care mă găseam.

Era o încăpere mare, cu divane și fotolii. Am examinat draperiile grele; convingându-mă că erau destul de groase ca să nu lase lumina să treacă, le-am tras peste ferestre, pe urmă am găsit comutatorul și am aprins lumina.

Am văzut atunci că nu mai fusese folosită de multă vreme. Pretutindeni era praf, iar pe tavan atârneau câteva pânze de păianjen.

Am început să caut cu atenție prin cameră. Într-un colț era un mic bar cu o colecție serioasă de sticle. Lângă o sticlă de Scotch, am văzut un pahar nespălat cu urme de ruj pe el. Alături, o farfurie cu alune sărate pline de praf.

Aveam impresia că pavilionul fusese încuiat în mare grabă și că niciun servitor nu avusese voie să facă curățenie înainte. Am examinat covorul persan. Oare ce căutam sub covor? Am împins puțin un divan și am strâns o parte din covor. Scânduri de pin noduroase apărură de dedesubt. Nimic deosebit la ele, dar mai era o porțiune destul de mare de podea pe care n-o puteam vedea.

Am mișcat mobila înapoi pe partea de podea pe care o examinaseam și am cercetat și restul scândurilor. Colțul din dreapta al camerei îmi răsplăti efortul.

O pată întunecată, de culoarea mahonului vechi, cam de vreo 30 de centimetri mărime, strica albeața de lapte a pinului. Am îngenuncheat și am aprins lanterna. Nu mă îndoiam că era o veche pată de sânge. Cineva zăcuse pe scândurile acelea și sângerase dintr-o rană. Eram sigur că sângele provenea de la Dillon.

Am scos șurubelnița pe care o luasem cu mine. Privind atent, am văzut câteva capete de șuruburi cu care fuseseră fixate scândurile, mai puțin ruginite și cu înfățișare mai nouă decât celelalte. Le-am deșurubat repede pe toate cele care arătau mai noi. Au ieșit ușor. Pe urmă am vârât șurubelnița între două scânduri și am ridicat una. Gura îmi era uscată și inima îmi bătea nebunește când am întors lanterna spre gaura de dedesubt.

Deși mă așteptam să descopăr ceva senzațional, craniul rânjit, curățat de șobolani, care apăru din întuneric mă făcu să-mi țin respirația.

Vederea jachetei de piele prăfuite îmi spuse că priveam la ceea ce rămăsese din Ted Dillon.

II

Timp de vreo zece secunde m-am uitat la craniu, pe urmă, cu o sudoare rece pe frunte, am mai ridicat o scândură ca să pot vedea mai mult.

Era Ted Dillon, fără nicio putință de îndoială. Jacheta, pantalonii de catifea reiată, și un băț în

formă de furcă de care atârna un elastic uzat făceau identificarea certă. Pe partea stângă a jachetei era o gaură și arsură de praf de pușcă, care mi-au arătat că fusese împușcat de aproape. Și cum mă uitam la gaura trădătoare, mă întrebam cum se făcuse că sunetul împușcăturii nu se auzise în casă, care se afla doar la vreo 100 de metri de pavilion.

Am pus repede cele două scânduri și le-am înșurubat. Pe urmă am așezat covorul la loc și am mutat mobila cum fusese înainte. M-am ridicat în picioare și mi-am șters sudoarea de pe față. Văzusem ceea ce căutam, și nu mai avea rost să rămân.

Pe când mă îndreptam spre comutator, am auzit o scândură scârțâind undeva pe verandă. Am stins grăbit lumina și am ascultat. Numai bătaia rapidă a inimii și suspinul ușor al vântului printre copacii de afară îmi ajunseră la ureche.

M-am dus tiptil la fereastră, am tras puțin draperia și am privit spre luminișul scăldat în lumina lunii. Vedeam numai copaci întunecați și umbre și mai întunecate; umbre suficient de mari ca să ascundă pe cineva.

M-am scotocit în buzunare după pistolul lui Juan, l-am scos și i-am tras piedica. Nu credeam că e cineva afară, dar aveam senzația neplăcută că s-ar fi putut să fie.

Am stat nemișcat, sprijinindu-mă de perete și privind în întuneric. Minutele se scurgeau, dar nu se întâmpla nimic. Nu vedeam și nu auzeam nimic suspect.

Pe urmă, chiar în clipa în care mă hotărâsem să sar înapoi pe fereastră spre verandă, un fazan țipă speriat și zbură dintr-un copac din apropiere, cu un fâlfâit de aripi care mă înnebuni de groază.

M-am uitat pe fereastră, cu inima gata să-mi sară din piept, ținând arma întinsă. Era cineva acolo, mi-am spus. Cineva care se furișa spre pavilion și care speriase pasărea.

Pe urmă, de la umbrele întunecate de afară, atenția îmi fu atrasă de un sunet slab care mi se păru aproape de mine. Am simțit că mi se face părul măciucă. Ascultam – parcă cineva călcase pe o scândură slabă care cedase sub greutatea lui.

Eram atât de speriat, încât nu reușeam să privesc peste umăr. Dacă era cineva în cameră, oricine ar fi fost, mă putea vedea profilat pe fereastră. Eram o țintă ideală pentru un glonț în spinare. Îmi închipuiam că aud și respirația, dar poate că numai imaginația mea înnebunită mă speria atât de tare.

Lângă mine era o canapea lată. O săritură rapidă m-ar fi pus la adăpost. Dar era prea târziu. Tocmai când mă încordam să sar, din întuneric se auzi vocea Corneliiei Van Blake:

— Nu mișca și aruncă arma!

Tonul mă preveni că trebuia să mă supun. Trăgând la loc piedica, am lăsat arma să cadă pe covor. Atunci se auzi comutatorul, lumina se aprinse și am întors încet capul.

Doamna Van Blake stătea lângă perete, cu un revolver de calibru 22 în mână, cu chipul ca fildeșul, cu buzele purpurii contrastând izbitor cu paloarea ei. Avea o bluză de mătase neagră, pantaloni negri și sandale cu tălpi de crep.

Un minut întreg am privit unul la celalalt.

Nu mă mai îndoiam că își ucisese soțul și îl ucisese și pe Dillon, și nu vedeam niciun motiv de ce nu m-ar ucide și pe mine. Nu înțelegeam cum reușise să se strecoare în pavilion fără s-o simt – dar era în fața

mea cu arma-n mână și, dacă mă recunoscuse, șansele de a supraviețui erau minime. Viața mea depindea dacă mă recunoscuse sau nu.

— Ce cauți aici? Întrebă ea fără să se miște, cu ochii atenți și iscoditori.

Am încercat să-mi mișc mușchii feței. I-am forțat să alcătuiască ceea ce speram să fie un zâmbet.

— Vă rog să mă iertați, doamnă, am spus. Nu trebuia să intru aici. Știu, dar am auzit că găsesc băutură, și cu banii pe care-i aveți, nu cred că mai contează o sticlă în minus... Mi-am dat seama că nu se aștepta la așa ceva, așa că am ținut-o mai departe: Poate nu știți ce înseamnă să țipe inima-n tine după un pahar, și mi-am trecut dosul palmei peste gură. M-am jurat în fața neveste-mii că n-o să mai cumpăr băutură, dar nu i-am promis că n-o să fur. Trebuia să beau ceva astă-seară. Nu credeam că vine cineva aici. Când m-apucă pofta...

M-am oprit. Dacă ținea figura până aici, n-avea rost să mai insist.

— Cine ești? mă întrebă.

Nu părea chiar ostilă, dar pistolul rămăsese îndreptat spre mine.

— Doar nu vreți să vă zic cine sunt, doamnă, am încercat eu să par rușinat. Dacă mă iertați de data asta, promit că n-am să mai vin aici niciodată.

— Ai venit cu mașina?

— Da.

— Dă-mi permisul de conducere!

— Nu-l am la mine. L-am lăsat în mașină.

Mă examinează atentă, pe urmă în ochi îi apărură o expresie de nedumerire care mă avertiză că se întreba dacă nu mă mai văzuse vreodată. Știam că trebuia s-o forțez să mă lase să plec, altfel pierdeam

partida.

— Stai jos, spuse cu glas tăios.

— Doamnă, vă rog, am vorbit grăbit. Vă promit că nu mai vin. Nu m-am atins de nimic. Lăsați-mă să plec, vă rog.

— Stai jos! Am de gând să chem poliția.

Am făcut o mișcare spre ea. Aveam în cap o idee nebunească. Speram că dacă aș putea să ajung lângă ea, i-aș înșfăca pistolul; dar se dădu înapoi pe lângă perete, cu pistolul nemișcat în mână.

— Stai jos!

I-am văzut degetul albindu-se când s-a încordat pe trăgaci. M-am așezat jos. Dar nu puteam s-o las să telefoneze la poliție. Odată ajuns pe mâinile lui Lassiter, aș fi fost pierdut.

Doamna Van Blake se dădu cu spatele înapoi spre bar, unde era telefonul, și ridică receptorul. Știam că pierdusem. Mai aveam o singură carte de jucat.

— Eu n-aș telefona, am spus calm. Chiar dacă Lassiter e pe ștutul dumatăle de plată, nu te mai poate ajuta cu nimic după ce o să se uite sub podea.

Încet, puse receptorul la loc. Ochii i se transformară în două hăuri negre, inexpresive.

— Ești Sladen, nu-i așa? Întrebă cu voce politicoasă, dar scrâșnită.

— Exact. Suntem amândoi la strâmtoare, nu?

— Eu nu cred că sunt, spuse ea, sprijinindu-se de bar, cu țeava pistolului întoarsă o idee în direcția mea. Dar dumneata ești, domnule Sladen.

— Cred că suntem amândoi.

— Ești căutat pentru crimă. Nu trebuie decât să anunț poliția.

— Uiți de Dillon.

Buzele i se ridicară într-un rânjet.

— Nu uit. Nimeni, cu excepția dumitale, nu știe că e aici. Am să povestesc că am văzut lumină, că mi-am luat pistolul și am venit să văd cine s-a furișat în pavilion și am dat de dumneata – un om căutat pentru crimă. M-ai atacat, și am fost obligată să te împușc. De ce să-i treacă prin cap sergentului Lassiter să ridice scândurile? Va fi prea ocupat cu cadavrul dumitale ca să se mai gândească la altul.

— Doar nu-ți închipui că am fost atât de tâmpit să vin singur, ce zici? am întrebat, încercând să par mai încrezător decât eram: Până aici ți-a fost, doamnă Van Blake. Am toate dovezile de care am nevoie. Cazul a și fost așternut pe hârtie și, dacă mi se întâmplă ceva, colegul meu va trimite materialul la *Cronica crimelor*, care îl va publica.

Râse scurt și răutăcios.

— Ai impresia că te cred, nu?

— Nu te pot convinge, dar am putea face un târg. Nu mă amăgesc că n-ai putea să mă împuști, cum l-ai împușcat și pe Dillon. Și nu ți-ar fi greu să ridici scândurile și să mă împingi lângă el să-i țin tovărășie.

— Nu fac târguri.

— Pot să dovedesc că ți-ai ucis soțul. Vrei să auzi cum?

— Nu poți dovedi.

Un cerc alb îi apăru în jurul gurii. Am văzut cum i se încordează degetul pe trăgaci. Aveam sentimentul neplăcut că era gata să apese pe el în orice clipă.

— Ba pot, am spus, vorbele țâșnindu-mi din gură. Ce zici de asta: Royce dorea Mărul de Aur, dar soțul dumitale nu vroia să i-l vândă. Erai amanta lui Royce și doreai să-l ajuți. În plus, tânjeai după banii soțului. Te-ai gândit că n-ar fi rău să ucizi: vechea poveste cu doi iepuri dintr-un foc.

Degetul de pe trăgaci nu mai era atât de încordat. Asculta.

— Știai că vei fi prima suspectată, dacă soțul dumitale va muri de moarte violentă, am continuat eu. Aveai motivul: un motiv în valoare de cinci milioane de dolari. Așa că ai pus la cale uciderea lui, și totuși ai ieșit basma curată. Până n-a adus-o Lennox Hartley pe Frances Bennett acasă la dumneata ca să pozeze pentru portret, n-ai știut cum să procedezi. Frances îți semăna ca statură și în felul cum se mișca. În câteva zile plecai la Paris. Nu puteai să faci totul singură, așa că i-ai împărtășit planul lui Royce. Răsplata lui era clubul, așa că a fost de acord. Probabil că ai încercat să-l convingi să ucidă el, dar încă nu ajunsese la crimă, așa că a refuzat. Dacă trebuia s-o faci cineva, numai dumneata puteai, pentru că aveai un alibi de fier. M-am oprit o clipă și apoi am întrebat-o: Cum mă descurc, doamnă Van Blake? Îți place până acum?

— Cred că nu-ți închipui că te va crede cineva, vorbi ea disprețuitoare. Nu poți dovedi nimic.

— Să mai înaintăm puțin până ajungem la dovezi, am spus cu ochii pe pistol. Royce a câștigat încrederea lui Frances. A îmbrobodit-o că e îndrăgostit de ea. Trebuia să fie foarte atent, pentru orice eventualitate. Ieșea cu ea pe ascuns, ca să nu se descopere legătura, în caz că lucrurile n-ar fi mers cum trebuie. Dacă avea să-ți țină locul la Paris, nu putea să nu afle la descoperirea crimei că voi plănuiserăți moartea lui Van Blake, așa că avea să fie amuțită după ce-și îndeplinea misiunea. Trebuia să dispară. Era nevoie de lucrătură de profesionist: un butoi cu ciment. Royce cunoștea un individ în stare să ducă la îndeplinire așa ceva. A trimis după Hank

Flemming, un ucigaș din Frisco, și i-a dat-o pe Frances pe mână. Când Frances s-a întors de la Paris, s-a ocupat de ea. Planul începea să dea roade. Royce a născocit o poveste, cum că era necesar să rămâi în Tampa City și totuși să apari și la Paris. Nu știu cum suna povestea, dar când o fată ca Frances se îndrăgostește de un ipocrit ca Royce, e gata să înghită orice gogoși. I-ai dat banii, hainele și pașaportul. Niște ochelari fumurii și o pălărie cu boruri mari o transformau în doamna Van Blake care pleca la Paris. Soțiile milionarilor au regim preferențial la controlul pașapoartelor. Nimeni nu se uită atent. Ai avut grijă s-o trimiți la hotelul George V, în loc de hotelul obișnuit, Ritz. La George V a fost luată drept doamna Van Blake, pentru că n-o cunoșteau, și a stat acolo patru zile. Ce n-ai prevăzut a fost faptul că o fată pe nume Joan Nichols, care avea talentul să se împrietenească cu cei bogați, a reușit să se vâre pe sub pielea lui Frances, crezând că are de a face cu vestita doamnă Van Blake. Poate te interesează să afli că unul din colegii mei a fost la Paris, și că acum avem martori că Frances a stat la Paris la George V sub numele dumitale.

— Înțeleg, zise ea, foindu-se nervoasă. Dar asta nu dovedește că mi-am ucis soțul.

— Îți nimicește alibiul. Dar să nu ne pripim. S-o luăm calendaristic. Pe 2 august te-ai prefăcut că pleci la Paris. Cred că n-ai ajuns mai departe de casa lui Royce, unde aștepta Frances. A plecat la aeroport în locul dumitale și a luat avionul spre Franța. Te-ai ascuns la Royce. Planul era perfect. Și dumneata și Royce trebuia să aveți alibiuri de fier. Atunci cine, din punctul de vedere al poliției, îl ucisese pe soțul dumitale? Aici ai supralicitat. Ai furnizat un ucigaș.

Cunoșteai obiceiul lui Ted Dillon de a face braconaj pe proprietatea voastră. În noaptea de 5 august, ai venit aici cu arma în mână și l-ai așteptat...

— Crezi că o să te creadă cineva? mă întrerupse ea cu ochii scăpărători. De unde știam că vine?

Asta mă făcu să mă opresc brusc. Era un punct pe care un avocat abil l-ar fi exploatat. Ar fi trebuit să știe sigur că Dillon plănuise să facă braconaj în noaptea aceea. Toată reușita planului se baza pe sosirea lui.

Am privit-o, pe urmă m-am uitat prin cameră, și brusc mi-am dat seama. Nu putea fi decât o singură explicație: fusese și amanta lui Dillon. De asta venea el atât de des, știind că ea îl va apăra și că nu putea să dea de bucluc.

— Da, asta mi-a scăpat din vedere, am spus. De ce-ai fi avut un locșor ca ăsta, ascuns în pădure, mobilat frumos, chiar cu un bar, dacă nu cumva ca loc de întâlnire? Van Blake știa?

— Îți merge iute mintea, domnule Sladen, spuse. Da, știa, dar n-avea ce face. N-ar fi divorțat, indiferent ce i-aș fi făcut. ăsta a fost principalul motiv pentru care a trebuit să-lucid.

Brusc mi se umeziră mâinile. Recunoștea că a trebuit să-și ucidă soțul și asta însemna că se hotărâse să mă amuțească.

— Dar cum se face că n-a auzit nimeni împușcătura când l-ai ucis pe Dillon? am întrebat.

Zâmbetul ei fix începea să mă calce pe nervi.

— Dacă vrei neapărat să știi, spuse ea, am amortizat zgomotul cu o pernă. Și îndreptă din nou țeava pistolului spre mine. Nu face mult zgomot.

— N-ai simțit nicio părere de rău când l-ai omorât? am întrebat. Sau ai considerat că și-a jucat rolul și că

așa trebuia să se întâmple?

Chipul rece și drăgălaș rămase lipsit de expresie când vorbi:

— Și altceva ce-ai mai descoperit? Într-adevăr, ai muncit mult.

— Hai să vorbim de asasinarea soțului dumitale. Avea obiceiul să călărească devreme dimineața. Ți-ai petrecut toată noaptea aici, cu Dillon sub dușumea. (M-am oprit și am privit-o.) Mă întreb dacă ai visat urât în noaptea aia, sau poate n-ai visat deloc?

Clătină din cap.

— Sunt unul dintre fericiții muritori care nu visează.

Sângele rece al acestei femei mă făcea să transpir.

— A doua zi dimineața, devreme, erai pe deal așteptându-ți soțul, am urmat. Credea că ești la Paris, și probabil că a fost șocat când te-a văzut stând acolo, în aparență admirând peisajul. A fost atât de surprins, încât n-a observat pușca de lângă dumneata. A văzut-o când era prea târziu. Probabil că s-a aplecat de pe cal ca să te întrebe ce faci acolo, când l-ai împușcat. Trebuia să acționezi repede. Bănuiesc că făcuseși rost de niște pantaloni de catifea reiată și de o jachetă de piele ca ale lui Dillon. Ai ascuns pușca, pe urmă ți-ai pus casca și ochelarii lui Dillon, ai coborât dealul în fugă până unde își lăsase el motocicleta și ai condus până în port. Ai fost văzută, cum prevedea planul, și luată drept Dillon. Tot ce aveai de făcut era să lași motocicleta într-un hambar rar folosit și să prinzi un tren spre New York, unde te aștepta Royce. Știai că Latimer va trimite o telegramă la hotelul George V, iar Frances fusese instruită ca, dacă va sosi o telegramă, să se întoarcă imediat. Royce era acolo s-o întâmpine. I-ai luat locul după ce a părăsit aeroportul.

Fără să-și ia ochii de la mine, se întinse după sticla de whisky, turnă puțin în paharul murdar de ruj și bău din el. Am văzut că mâna îi tremura.

— Acum trebuia să scăpați de Frances, am continuat. Royce a dus-o la Welden. Nu prea avea chef să fie ucigaș. Nu voia s-o curețe dacă nu trebuia neapărat. Voia mai întâi să se asigure că ai dus totul la bun sfârșit; că nu-ți cedează nervii dacă cei de la poliție te strâng cu ușa. Așa că a convins-o pe Frances să-și schimbe înfățișarea, să-și ia alt nume și să se angajeze la clubul Florian. La vremea aceea, după cât se pare, Frances aflase că fusese complice la o crimă. Era probabil atât de speriată, încât făcea tot ce i se spunea. Pe urmă Joan Nichols ți-a făcut o vizită. Bănuiesc că ați fost amândouă șocate când a descoperit că nu erai doamna pe care o întâlnise la Paris. A încercat probabil să te șantajeze. I-ai povestit lui Royce ce s-a întâmplat și el a decis că atât Frances cât și Joan trebuiau să dispară. I-a spus lui Flemming să-i dea drumul și Flemming a făcut treaba.

M-am oprit și am urmărit-o cum pune jos paharul. Brusc, părea să-i fi dispărut încordarea și își propti coatele de bar, ținând ușor arma în mână.

— Și poți dovedi toate astea? întrebă ea cu glas batjocoritor.

— Da, pot dovedi, am spus. Ai complicat lucrurile prea mult. Cu cât e mai complicat un caz, cu atât e mai ușor de rezolvat, cu condiția să ai firul conducător. Eu l-am prins când am aflat ce mult semănai cu Frances Bennett. Atunci mi-am dat seama cum ți-ai aranjat alibiul. Ai avut un mare avantaj: aveai poliția de partea dumitale. Dacă nu ți-ai fi pierdut capul și n-ai mai fi făcut nimic după moartea lui Frances, poate că ai fi reușit. Când am început să

răscolesc trecutul, te-ai speriat. Când Flemming ți-a telefonat și ți-a spus că cineva face cercetări și că Hesson vorbise ce nu trebuie, i-ai spus să-l aranjeze pe Hesson și să-mi facă și mie de petrecanie. Când ai auzit că l-am vizitat pe Hartley, te-a apucat din nou panica. În dulapul lui Hartley se aflau schițe cu Frances stând pe balconul dumatăle. Te-ai gândit că am să-mi dau seama de asemănarea dintre voi, dar ai uitat că puteam obține informația și de la Latimer. Te-ai dus la Hartley și ai încercat să-i iei schițele. Poate că n-a vrut să ți le dea. Poate că și-a dat seama că Frances îți furnizase alibiul. Oricum, mi-a telefonat și m-a chemat la el. Erai ascunsă în cameră când mi-a telefonat?

Dădu din cap. Zâmbetul fix dispăru, și dintr-o dată chipul își arătă oasele, părând îmbătrânit.

— Și l-ai împușcat, am continuat. Servitorul lui a auzit împușcătura și a alergat pe scări, încercând să scape. L-ai urmărit și l-ai împușcat și pe el. Te-ai gândit că ai să scapi, pentru că veneam eu și știai că Lassiter mă are în vedere. Credeai că am să fiu țapul ispășitor, cum a fost Dillon.

— Și am scăpat, domnule Sladen, spuse ea. Poliția încă te bănuiește de asasinarea lui Hartley, și încă te caută. Deci, am ajuns la momentul de față, nu? Ai terminat?

Vorbisem fără întrerupere ca să câștig timp, și acum știam că folosisem tot timpul. Peste o secundă probabil că avea să tragă. Eram la vreo cinci metri de ea. Chiar și cu un revolver de calibru 22, era greu să nimerească, mai ales dacă ținta era în mișcare.

În timpul cât vorbisem, încercasem disperat să găsesc o ieșire din situația în care mă aflam. Eram cam la trei metri de comutator și părea îngrozitor de

departe. Dacă aş fi ajuns la comutator şi aş fi stins lumina, mai aveam o şansă.

— Hai să facem un târg, am spus, încordându-mi muşchii.

O pernă mare se afla pe divan lângă mine. Cât am putut de firesc mi-am lăsat mâna pe pernă în timp ce o fixam cu privirea, încercând să-i abat atenţia de la mâna mea.

— Niciun târg, domnule Sladen. Şi ridică pistolul, iar încheietura i se albi când desfăcu piedica. Cred că tragi de timp. Oricum, morţii nu vorbesc.

III

Timpul parcă se opri în timp ce priveam unul la altul. Am văzut după luciul din priviri şi gura întredeschisă că era gata să tragă.

Am apucat perna şi i-am azvârlit-o brusc şi, în aceeaşi clipă, cu inima bătându-mi nebuneşte, am răsturnat canapeaua şi m-am aruncat în spatele ei.

Trase în clipa în care perna vâjâi prin aer spre ea, dar se clătină puţin. Am auzit tăcănitul vicios al revolverului ei şi o scrumieră mare de sticlă care stătea pe o masă lângă mine zbură în tăndări.

Reuşisem să ajung în spatele canapelei.

Trase din nou. Glonţul se înfipse în spatele canapelei la o palmă de mine.

Nu putea să mai dureze mult. Ştiam că următorul glonţ o să mă nimerească. Pe faţă îmi şiroia sudoarea. I-am văzut umbra subţire şi lungă mişcându-se foarte încet, pe covor către mine. Am apucat marginea canapelei şi am aşteptat.

Nu mă putea vedea, dar ştia că sunt acolo. Era la 2

metri de mine, când am ridicat canapeaua și am răsturnat-o spre ea.

Doamna Van Blake sări într-o parte și canapeaua căzu fără s-o lovească.

Îmi aruncasem singura pavăză. Am rămas descoperit în fața ei și ea îmi zâmbi. Nu puteam s-o ajung. Eram tot la 3 metri de comutator; tot la 5 metri de arma lui Juan, așezată pe fereastră. Mi se părea că sunt la un pas de moarte, când o voce strigă de la fereastră:

— Jos arma!

Am văzut ochii Corneliei mărimdu-se. Se uită repede spre fereastră, și revolverul îi zvâcni.

Bubuitul unui pistol de calibru 45 acoperi țăcănitul celui de 22. Mi-am dat seama că trăgea numai după scânteii.

Lovitura glonțului din pistolul de calibru 45 o aruncă pe spate. Revolverul îi căzu din mână când se lovi de bar. Murise înainte de a atinge covorul gros de pe podea.

— Nicio mișcare! spuse Lassiter de la fereastră. Își propti un picior uriaș pe pervazul ferestrei, cu pistolul de calibru 45 fumegând îndreptat spre mine. Sări în cameră fără să-și ia arma de la mine. Chipul brutal și vulgar se încreți într-un zâmbet zeflemitor când mă privi. Bună, iscoado, spuse. Se pare că te distrezi bine.

N-am răspuns nimic. Îmi simțeam limba uscată ca pielea scorjită, și genunchii moi. L-am urmărit cum se duce spre Cornelia, o întoarce cu piciorul și o privește.

— Hm, n-o să mai încaseze niciun cec acolo unde s-a dus, spuse el și, spre ușurarea mea, își puse pistolul în toc. Bea ceva, iscoado; arați de parcă ai avea

nevoie.

M-am urnit spre bar, mi-am turnat trei degete de Scotch și l-am dat peste cap. Băutura îmi dezgheță panica.

— Ești un tip norocos, iscoado, spuse Lassiter întinzându-se după un pahar, și își turnă un whisky sec. Dacă n-apăream eu, te numărai printre îngerași.

— E-adevărat, am spus, tamponându-mă cu batista pe față și stând cu spatele la cadavrul Corneliei. Cum de-ai apărut?

Rânji, arătându-și dinții mari și albi.

— Te urmăream, după cum ți-a spus și ea. Am bănuț că te ascunzi la Benn. Știi cum am ajuns la concluzia asta? Ai stat de vorbă cu Bradley. Benn și Bradley au lucrat împreună - Benn are o ascunzătoare - deci, acolo erai.

— Inteligent gândit, am spus. Atunci, de ce n-ai pus mâna pe mine la Benn acasă?

— La ce bun? Doar nu-ți închipui că am crezut că tu ești asasinul lui Hartley? Nu sunt chiar atât de prost. Bineînțeles, toate erau împotriva ta, dar de ce să-l fi omorât? M-am gândit că dacă nu te slăbesc din ochi, o să rezolvi cazul și o să mă scutești pe mine de efort. Singur nu-l puteam rezolva. Doamna Van Blake era prea bună prietenă cu Doonan, ca să se poată apropia de ea vreun polițist din Tampa City.

— Ei, acum s-a rezolvat. N-o să-l lași pe Royce să scape?

— N-o să scape.

Întinse o mână uriașă după telefon.

— Dă-mi secția, îi spuse telefonistei.

În timp ce aștepta, își mai turnă o băutură, pe urmă spuse în receptor:

— Aici Lassiter. Vreau să-l ridicăți pe Royce repede.

Vin imediat să-i fac mandatul. Între timp, ridicați-l!

Puse receptorul în furcă, își termină băutura, pe urmă scoase un pachet de țigări și-mi oferi una.

— Nu glumeai când i-ai spus că poți dovedi că ea e criminala? mă întrebă, în timp ce aprindeam țigara.

— Nu glumeam. Am cazul în buzunar. Căpitanul Creed se ocupă de martori.

— Creed, ai? zâmbi Lassiter. Ești sigur? Ei, e grozav. Și ai de gând să publici povestirea în revista voastră?

— Exact.

— Atunci, adio Doonan. De mult aștept să dea ticălosul ăsta peste ceva, să nu aibă cum să scape. Și acum a dat. Știi cum o să fie? Să-ți spun eu. Doonan zboară; n-are ce face și o să plece. Mathis îi ia locul; Carson îi ia locul lui Mathis și eu îi iau locul lui Carson. În șase luni, Mathis se mută și eu rămân șeful.

— Ai uitat de Carson, am spus.

— Nu, n-am uitat. Își arată dinții într-un rânjet de lup. Am eu grijă de el. N-o să mă supere.

Întinse o mână și mă bătu pe umăr; aveam impresia că mă lovește o bucată de beton.

— Du-te și scrie-ți povestea. Fă-o strașnică. Să nu uiți să le spui cum ți-am salvat viața.

Se întoarse și-o mai privi pe Cornelia.

— Drăguț, dacă ai ști ce zarvă o să se pornească; dac-ai ști numai...

— Deci, nu mă reții pentru uciderea lui Hartley? am întrebat.

— Nu fi prost. Ești liber ca pasărea cerului.

Mâna uriașă îmi apucă reverul hainei.

— M-am uitat prin revista ta, amice. E bună, merge. Ce-ai zice de o fotografie de-a mea pe copertă când începi povestirea?

— Crezi că-i o idee bună? am întrebat, examinându-i mutra de porc: privită de aproape era oribilă. Nu vreau să ne amendeze că speriem copiii.

Mă scutură de-mi clănțăniră dinții.

— Ce vrei să spui? mârâi el, încruntându-se.

— Am spus că nu-i o idee rea. Nu vrei să-mi înapoiezi costumul?

Mă împinse de lângă el.

— Bine, aranjează cum crezi. Te-am scos din încurcătură și aștept ceva în schimb, pricepi?

— Ai să capeți, am spus, zâmbindu-i. Ai să capeți, fii fără grijă.

— Așează-te și nu-mi sta în cale.

Se întinse din nou după telefon.

— Trebuie să-l chem pe căpitan aici.

În timp ce telefona, m-am așezat jos și mi-am mai turnat un pahar. Nu uitasem cum se purtase cu mine când l-am întâlnit prima oară. Nu credeam că va fi greu să se dovedească că lua bani de la Cornelia. Ei da, o împușcase, dar nu eram prost să cred că o împușcase ca să-mi salveze mie viața. Ea spusese că morții nu vorbesc, și Lassiter știa că nici ea nu va vorbi moartă. Știa că, dacă ar fi fost adusă în fața tribunalului, n-ar fi tăcut. Văzuse cum poate să scape și profitase de ocazie. Tot ce aveam de făcut era să arunc o vorbă căpitanului Mathis. O verificare a contului la bancă al lui Lassiter ar pune lucrurile la punct. Nimeni nu-i trage un șut lui Sladen fără să plătească.

Lassiter terminase de telefonat. Se duse spre locul unde era ascuns cadavrul lui Dillon și începu să ridice scândurile.

— Eu o să-mi asum meritul de a-l fi găsit pe mort, amice, spuse. Tu o să colaborezi cu mine, iar eu o să

spun povestea. Stai liniștit și nu scoate o vorbă. Spui doar „amin” când îți zic eu.

— Sigur, am spus. Cum spui dumneata, domnule sergent.

Ochii de porc mă cercetară.

— Să nu încerci ceva, că o să-ți pară rău.

— E-n regulă, domnule sergent.

Am aprins o țigară. Poate ar fi fost mai cuminte să-i spun lui Mathis după ce ajung în New York. Am hotărât să procedez așa.

În timp ce așteptam să sosească Mathis, am început să-mi clarific în minte povestea, așa cum i-o voi dicta lui Bernie. Dacă trebuia să aibă cineva chipul pe prima pagină a *Cronicii crimelor*, nu vedeam de ce nu aş pune-o pe a mea.

Dar mă amăgeam. Dacă Fayette nu înghițea ceva, apăi nu putea să sufere publicitatea în jurul oamenilor săi.

SFÂRȘIT